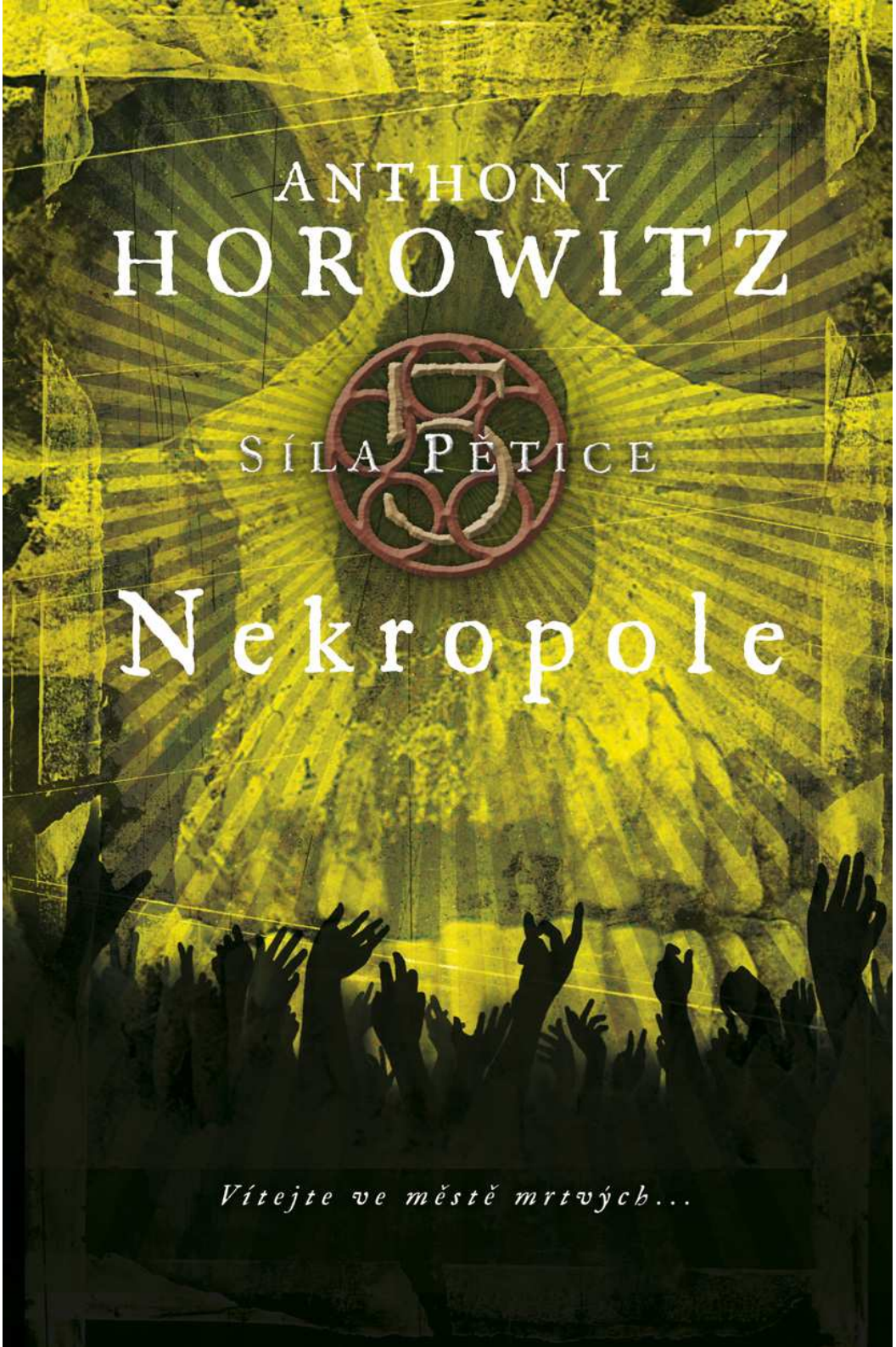
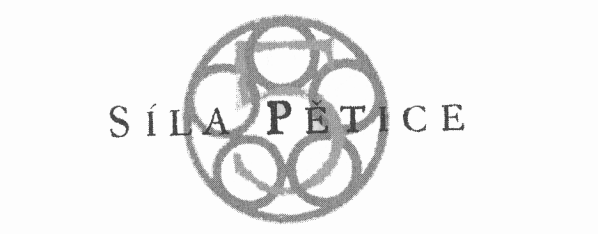

ANTHONY
HOROWITZ
SÍLA PĚTICE
Nekropole
Vítejte ve městě mrtvých...

ANTHONY HOROWITZ

Nekropole

Přeložila Eva Brožová

Nicholasovi

Vydalo nakladatelství BB/art, s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2010
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 1989, 2008 Anthony Horowitz
Power of 5 logo™ © 2008 Walker Books Ltd

Z anglického originálu *Necropolis*
(First published by Walker Books Ltd, 2008)
přeložila © 2010 Eva Brožová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Miroslava Pelnářová
Grafická úprava obálky © 2010 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-675-9

OBSAH

1 Nehoda
2 Dveře
3 Otec Gregory
4 Dračí dech
5 Na titulní straně
6 Mattův deník (1)
7 Poslední noc v Nazce
8 Muž z Limy
9 Noční útok
10 Válečná porada
11 Zahrada štěstí
12 Mattův deník (2)
13 Protínající se cesty
14 Puerto Fragrante
15 Wisdom Court
16 Předseda
17 Kontakt
18 Ptáci osudu
19 Peak
20 Lochan
21 Na střeše
22 Terminál Ocean
23 Mattův deník (3)
24 Vládce hory
25 Žebřík z mečů
26 V Hongkongu
27 Nekropole
28 Tchaj-feng

KORPORACE TEMNOTA

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Memorandum z předsedovy kanceláře: 15. říjen

Chystáme se převzít moc.

Před čtyřmi měsíci, 25. června, se otevřela brána v poušti Nazca a Staří se konečně vrátili na svět, jemuž kdysi vládli. Jsou teď s námi a čekají na povel, aby se ukázali a zahájili bitvu, kterou tentokrát nemohou prohrát.

Proč ten povel nebyl vydán?

Triumf v Nazce nám zkalila přítomnost dvou dětí, dospívajících chlapců. Jednoho už známe… Většinu jeho života ho totiž sledujeme. Jeho jméno, respektive jméno, pod kterým je teď známý, zní Matthew Freeman. Je mu patnáct a pochází z Anglie. Ten druhý byl peruánský chlapec, který žil na ulici. Říká si Pedro a vyrostl v limském slumu. Společně jsou zodpovědní za smrt našeho přítele a kolegy Diega Salamandy. Je také neuvěřitelné, že poranili krále Starých, přestože právě zvítězil.

Nejsou to obyčejné děti. Jde o dva takzvané Strážce brány, kteří se před více než deseti tisíci lety zúčastnili velké bitvy, v níž byli Staří poraženi a vyhnáni. Pokud chceme uskutečnit naše plány a stvořit nový svět, musíme pochopit podstatu Pětice.

1. Před deseti tisíci lety vedlo pět dětí poslední zbytky lidstva proti Starým. Bitva se odehrála ve Velké Británii, ale v době, kdy země ještě nebyla ostrovem, předtím, než na severu roztály ledové příkrovy.

2. Děti pomocí lsti zvítězily a Staré vypudily. Aby jim zabránily v návratu, vybudovaly dvě brány: jednu v Yorkshiru, hrabství na severu Anglie, druhou v Peru. Jedna brána vydržela. Druhou se nám podařilo zničit.

3. Pětice existovala tehdy a existuje i teď. Jako by se všichni znovu narodili… Ale tak jednoduché to není. Jde o stejné děti, které žijí ve dvou různých dobách.

4. Když jedno z těch dětí zabijete, nahradí je jiné z minulosti. Proto jsou tak nebezpečné jako nepřátelé. Zabít je tedy nemá smysl. Pokud je chceme ovládnout, musíme je získat živé.

5. Coby jednotlivci jsou tyto děti slabé a lze je porazit. Vládnou nadpřirozenými schopnostmi, které však nemají plně pod kontrolou. Ale když jsou spolu, získají moc, jež je pro nás nebezpečná. Pokud všech pět spojí kdykoli a kdekoli na světě své síly, dokážou vytvořit třetí bránu a všechno, oč usilujeme, bude ztraceno.

Pátá z Pětice

Zatím jsme identifikovali pouze čtyři děti. K Angličanovi a peruánskému chlapci se nedávno připojila dvojčata, Američané Scott a Jamie Tylerovi, které jsme odhalili díky našemu Projektu Psí. Tehdy vystupovali v jednom nevadském divadle.

Poznámka: Když naši agenti drželi Scotta Tylera v zajetí, důkladně ho naprogramovali. Přestože se později sešel se svým bratrem, stále existuje možnost, že ho lze obrátit proti jeho přátelům. Psychologická zpráva (příloha 1) je připojena.

O pátém dítěti z Pětice víme jen velice málo. Jde o dívku. Stejně jako ostatním jí bude patnáct. Předpokládáme, že má čínské předky a s největší pravděpodobností žije někde na Východě. Ve starém světě se jmenovala Jizva. Ostatní čtyři ji budou určitě hledat a téměř jistě ji najdou.

Proto ji musíme objevit dřív než oni.

V každé zemi máme agenty, kteří po ní pátrají.

V současné době pro nás pracuje mnoho politiků a policistů. V Evropě i Asii pokračuje Projekt Psí a my stále zkoumáme děti v pubertě, které mají nějaké paranormální schopnosti. Je možné, že se ta dívka prozradí sama. Pravděpodobně nemá zatím zdání, kdo a jaká vlastně je.

Jakmile se jí zmocníme, můžeme ji použít jako vějičku a vlákat zbývající Strážce brány do pasti. Jednoho po druhém odvezeme do Nekropole. Až je budeme mít všechny, můžeme je věznit, mučit a udržovat naživu, dokud to bude zapotřebí.

Všechno je přichystané. Strážci brány nemají tušení, jak jsme silní, jak daleko jsme pokročili. Naši agenti jsou všude, po celém světě, a zanedlouho dojde k bitvě.

Jen musíme najít tu dívku.

Ja sakkath. Jak sakkakk. Ja sha xul.

NEHODA

Dívka se před křižovatkou nerozhlédla.

To později vypověděl řidič. Nepodívala se napravo ani nalevo. Na protějším chodníku zahlédla kamaráda a jednoduše vstoupila do vozovky. Nevšimla si, že se na semaforech rozsvítila zelená, zapomněla, že jde o rušnou křižovatku a jsou čtyři hodiny odpoledne, kdy lidé spěchají z práce domů. Prostě bez přemýšlení vykročila. Ani letmo nezaregistrovala bílou dodávku, která se k ní blížila rychlostí padesát mil v hodině.

Ale to bylo pro Scarlett Adamsovou typické. Vždycky byla trochu zbrklá – nejdřív jednala, a teprve když už bylo pozdě, přemýšlela, co vlastně udělala. Hokejový puk, jímž se snažila přehodit střechu školy, ale který místo toho vletěl přímo do okna ředitelny. Správce, jehož strčila – oblečeného – do plaveckého bazénu. Možná si měla nejdřív zjistit, jestli umí plavat. Dvacetimetrový strom, na který vylezla, ale pak jí došlo, že se nedokáže dostat dolů.

Vedení školy se k ní chovalo shovívavě. Scarlett byla naštěstí všeobecně oblíbená; většina učitelů ji měla ráda, a přestože nikdy nepatřila k nejlepším žákům, nebyla ani mezi nejhoršími. Nejvíc jí šel sport. Byla kapitánkou hokejového týmu (přes příležitostné nezdary), vynikající tenistkou a vítězkou nejrůznějších atletických disciplín. Žádná škola nebude dělat problémy někomu, kdo vyhrává medaile, a Scarlett jich získala nespočet.

Škola svaté Genevievy vypadala vznešeně – jako soukromá nemocnice pro boháče. Stála na vlastním pozemku, daleko od ulice, po stěnách se jí plazil břečťan, měla posuvná okna a na střeše trůnila zvonice. Školní uniforma, jak se všichni shodovali, byla jednoznačně nejohavnější v celé Anglii: světle fialové šaty, žlutý pulovr a v létě

slaměný klobouk. Žačky slamáky nenáviděly. Ve skutečnosti panovala ve Svaté Genevievě zvyklost, že poslední den školní docházky každá dívka tu zpropadenou věc spálila.

Svatá Genevieva bylo soukromé zařízení, jedno z mnoha, která se nacházela v centru Dulwiche, čtvrti jižního Londýna. Šlo o zvláštní část města a všichni místní to věděli. Na západě ležel Streatham a na východě Sydenham, oblasti s obytnými věžáky proslulé drogami a pouličním zločinem. Ale v Dulwichi bylo všechno zelené. Stály tu staromódní čajovny a na pouličních lampách visely košíky s květinami. Vypadalo to, že po ulicích jezdí výhradně terénní vozy, a všechny matky, které je řídí, se znají křestním jménem. Střední škola Dulwich, Základní škola Dulwich, Alleynova škola, Svatá Genevieva… Nacházely se od sebe co by kamenem dohodil, ale samozřejmě nikdo po sobě kameny neházel. V téhle čtvrti ne.

Z toho, jak Scarlett vypadala, bylo jasné, že se nenarodila v Anglii. Její rodiče možná byli typičtí Dulwichané – matka vysoká, elegantní blondýna a otec s prošedivělými vlasy, kulatým obličejem a brýlemi vyhlížející jako právník, jímž také byl –, ale ona se jim ani trochu nepodobala. Scarlett měla dlouhé černé vlasy, zvláštní hnědozelené oči a sametovou snědou pleť dívky, která zřejmě pocházela odněkud z Číny. Byla štíhlá a malá a měla okouzlující úsměv, který jí mnohokrát pomohl z problémů. Nebyla jejich skutečnou dcerou, všichni to věděli. I sama Scarlett to věděla odmalička.

Adoptovali ji. Paul a Vanessa Adamsovi nemohli mít vlastní děti a objevili ji v jakartském sirotčinci. Nikdo netušil, jak se tam dostala. Totožnost její matky byla záhadou. Scarlett se snažila na minulost a na to, odkud pochází, nemyslet, ale často jí blesklo hlavou, co by se stalo, kdyby si manželský pár, který vážil do Jakarty cestu až z Londýna, vybral dítě v postýlce číslo 7 nebo 9 místo v postýlce 8. Sázela by teď rýži někde v Indonésii nebo šila sportovní boty Nike v nějaké městské manufaktuře? Už jen při té představě se zachvěla hrůzou.

Místo toho žila s rodiči v klidné ulici kousek od stanice Severní Dulwich, která se nacházela asi patnáct minut chůze od Svaté

Genevievy. Její otec Paul Adams se specializoval na mezinárodní obchodní právo. Matka Vanessa řídila cestovní agenturu, která nabízela zájezdy do Číny a na Dálný východ. Oba byli tak zaneprázdnění, že skoro neměli na Scarlett čas – vlastně ani na sebe. Když bylo Scarlett pět let, zaměstnali na plný úvazek hospodyni, aby se o ně všechny starala. Christina Murdochová byla malá, tmavovlasá a absolutně neměla smysl pro humor. Přijela do Londýna z Glasgow a její otec byl farář. Kromě toho o ní Scarlett věděla jen velmi málo. Dobře spolu vycházely, ale obě pochopily, že přítelkyně z nich nikdy nebudou.

Jednou z výhod bydlení v Dulwichi bylo, žé Scarlett měla spousty kamarádů a všichni žili v blízkém okolí. Dvě dívky z její třídy bydlely ve stejné ulici a jen pět minut odtud Aidan Ravitch. A právě kvůli Aidanovi vstoupila tak neopatrně do vozovky.

Aidan studoval druhý rok na Hall, další místní soukromé škole, a přistěhoval se do Londýna z Los Angeles. Na svůj věk byl vysoký a i se střapatými vlasy a lehce pomačkanými rysy svým způsobem hezký. V jeho škole uniformy neměli a on nosil každý den stejné triko s kapuci, džíny a sportovní boty. Aidan Angličanům nerozuměl. Tvrdil, že mu totálně uniká, proč jsou tak posedlí fotbalem, čajem a seriálem *Dr. Who*. Ale hlavně ho šokovali angličtí policisté. „Proč musejí nosit ty stupidní čepice?“ Aidan byl její nejlepší kamarád, přestože oba věděli, že jeho otec pracuje pro americkou banku a každý den ho mohou poslat zpátky do Spojených států. Zatím spolu trávili každou volnou chvilku.

K nehodě došlo za teplého letního odpoledne. Scarlett bylo tenkrát třináct.

Bylo pár minut po čtvrté a Scarlett se vracela ze školy. Fakt, že jí rodiče dovolili chodit domů bez doprovodu, pro ni hodně znamenal. Nechali se obměkčit teprve při jejích posledních narozeninách… Do té doby trvali na tom, že na ni musí každý den čekat u školní brány paní Murdochová, přestože Scarlett znala mnohem mladší dívky, které čelily nebezpečím dulwichské hlavní třídy bez ozbrojené eskorty. Nikdy nepochopila, čeho se rodiče tak bojí. Ztratit se nemohla. Cesta ze školy vedla kolem květinářství, obchodu s biopotravinami a hostince – jmenoval se U Koruny a

chrta – kde možná uvidí pár starých chlápků, jak se vyhřívají na sluníčku a popíjejí nápoj z piva a limonády. V bezprostředním okolí se žádní drogoví dealeři, únosci dětí ani šílení zabijáci nevyskytovali. A navíc rozhodně nebyla sama. Od půl čtvrté zaplnili ulice chlapci a děvčata, kteří se stejně jako ona vraceli ze školy domů.

Došla k semaforům na opačném konci čtvrti, kde se protínalo pět ulic s obchody na jedné straně a základní školou na druhé, když vtom si ho všimla. Aidan byl sám a poslouchal hudbu. Scarlett zahlédla důvěrně známé bílé drátky, které mu visely z uší. Aidan ji spatřil, usmál se a zavolal na ni. A Scarlett k němu automaticky zamířila.

Dodávku řídil pětadvacetiletý mladík Michael Logue. Později bude muset sdělit všechny podrobnosti policii. Vezl do továrny na šicí stroje v Bickley náhradní díly a kvůli hustému londýnskému provozu měl zpoždění. Když přijížděl ke křižovatce, jel dost rychle. Na druhou stranu, na semaforech rozhodně svítila zelená.

Když si ho Scarlett všimla, byla asi v polovině cesty přes ulici, a to už bylo na všechno pozdě. Spatřila, že Aidan vytřeštil oči, a otočila hlavu, protože chtěla vědět, co ho tak vyděsilo. Strnula na místě. Dodávka byla těsně u ní. Viděla řidiče, jak na ni s hrůzou zírá zpoza volantu, protože ví, co se stane, a nedokáže tomu zabránit. Jak se dodávka přibližovala, neustále se zvětšovala, a právě když se Scarlett ohlédla, úplně jí zakryla výhled. A pak se všechno semlelo najednou.

Aidan vyjekl. Řidič zoufale otočil volantem. Dodávka se naklonila. Scarlett náhle letěla dopředu, protože ji něco – nebo někdo – prudce udeřilo do zad. Chtěla vykřiknout, ale rána jí vyrazila dech a podlomila se jí kolena. Matně si uvědomila, že jeden kolemjdoucí seskočil z chodníku a snaží se ji zachránit. Objal ji kolem pasu a ramenem a hlavou se jí opřel do zad. Ale jak se mu k ní podařilo tak rychle dostat? I kdyby viděl dodávku přijíždět a okamžitě se ke Scarlett rozběhl, určitě by k ní nedorazil včas. Jako by věděl, co se stane, skoro ještě předtím, než k tomu skutečně došlo.

Dodávka proletěla kolem a těsně ji minula. Scarlett udeřil do tváře teplý závan vzduchu a ucítila benzinové výpary. Držela v ruce dvě knížky: francouzský slovník a učebnici matematiky… hodinu a

půl dlouhý úkol na dnešní večer. Po nárazu do zad prudce škubla paží, knížky vyletěly do vzduchu, dopadly na vozovku a klouzaly po asfaltu, jako by je odhodila schválně. Scarlett je následovala, a přestože ji muž stále držel za loket, zřítila se na zem. Po dopadu ucítila pronikavou bolest, jak si odřela koleno. Za zády slyšela jekot pneumatik, troubení a pak děsivé zařinčení, když kov narazil na kov. Rozhoukal se alarm. Scarlett se nehýbala.

Na chvíli jako by se zastavil čas. Jako by kdosi vyfotil snímek a zarámoval ho s nápisem NEHODA V DULWICHI. Pak se Scarlett posadila a ohlédla. Její zachránce ležel na vozovce a ona jen zaregistrovala, že jde o asi pětadvacetiletého Číňana s černými vlasy, který má na sobě džíny a volnou bundu. Zadívala se za něj. Bílá dodávka narazila do auta zaparkovaného před základní školou. To jeho alarm spustil. Řidič dodávky seděl zhroucený za volantem a hlavu měl pokrytou střepy.

Scarlett se otočila nazpátek. Na chodníku se už shromáždil dav čumilů – možná tam byl od začátku – a kolem Aidana, který stál šokované na místě, k ní běželi lidé. Vrtěl hlavou, jako by popíral, že je za to zodpovědný. Opodál se shluklo asi dvacet třicet školáků a někteří z nich si už fotili nehodu mobilem. Policista se objevil tak rychle, až to vypadalo, že otevřel padací dvířka v chodníku. Ten dorazil ke Scarlett první.

„Stalo se ti něco? Hlavně se nehýbej…“

Scarlett ho ignorovala. Natáhla ruku, aby jí pomohl vstát, a pomalu se zvedla. Koleno ji příšerně pálilo a rameno bolelo, jako by ji někdo praštil železnou palicí, ale už si byla téměř jistá, že není vážně zraněná.

Pohlédla na Aidana a pak na bílou dodávku. Několik lidí pomáhalo řidiči ven a položili ho na chodník. Z pomačkané karoserie se valila pára. Policista stojící vedle ní mluvil naléhavým tónem do vysílačky a přivolával pomoc.

Konečně se k ní Aidan dostal. „Scarl…?“ Tak jí říkal. „Není ti nic?“

Zavrtěla hlavou a zničehonic se rozplakala, přestože nevěděla proč. Možná to způsobil šok, vědomí, co se mohlo stát. Hřbetem ruky si otřela obličej. Všimla si, že má špínu pod nehty a všechny

klouby odřené. Školní uniforma byla roztržená. Došlo jí, že musí vypadat příšerně.

„Málem tě zabil…!“ Proč jí to Aidan říká? Víceméně to pochopila sama.

Přesto jí jeho slova připomněla muže, který ji zachránil. Podívala se na vozovku a překvapilo ji, že už tam Číňan není. Na okamžik ji napadlo, že jde o kouzlo a že se jednoduše rozplynul ve vzduchu. Ale pak ho zahlédla, jak na opačné straně ulice – na té, kam mířila – spěchá kolem obchodů. Došel ke kadeřnickému salonu na rohu, z něhož právě vycházela žena s příliš světlými vlasy na to, aby byly přírodní. Muž se protáhl kolem ní a zmizel.

Proč? Nezdržel se ani natolik dlouho, aby mu stačila poděkovat.

Potom všechno nabralo pomalejší tempo. Dorazila záchranka, a přestože Scarlett ji nepotřebovala, řidiče dodávky museli naložit na nosítka a odnést. Samotnou Scarlett prohlédli, ale neměla nic zlomeného, a tak jí nakonec dovolili jít domů. Aidan šel s ní. Oba je doprovázel policista. Scarlett přemýšlela, jak na to paní Murdochová zareaguje. Nějak věděla, že jí nepopřeje s úsměvem dobrou noc a nepopleská ji po rameni.

Ta nehoda měla ve skutečnosti několik následků.

Když se ten večer po návratu z práce Paul a Vanessa Adamsovi dozvěděli, co se stalo, a vzpamatovali se ze šoku, že málem přišli o své jediné dítě, začali se hádat, čí je to vina: jejich, že dali Scarlett příliš velkou volnost, Aidanova, že na ni zavolal, nebo Scarlettina, že se ve třinácti letech chovala na ulici tak nezodpovědně. Nakonec dospěli k závěru, že paní Murdochová opět zaujme svoji starou pozici u školní brány. A trvalo dalších devět měsíců, než Scarlett znovu dovolili chodit domů sama.

Totožnost muže, který jí zachránil život, zůstala záhadou. Kde se tam vzal? Jak mohl předvídat, co se stane? Proč tak rychle zmizel? Paní Murdochová usoudila, že muselo jít o nelegálního imigranta, který se při spatření přicházejícího policisty vypařil. Scarlett jen litovala, že mu nestihla poděkovat. A kdyby měl její zachránce nějaké potíže, ráda by mu byla pomohla.

Tu noc měla poprvé v životě ten sen.

Scarlett nemívala sny. Obvykle přišla domů, najedla se, udělala si úkoly, čtyřicet minut si hrála na PlayStationu 3 a pak upadla do hlubokého, bezesného spánku, z něhož ji zpravidla vytrhla paní Murdochová, když s ní druhý den ráno prudce zatřásla, aby ji probudila do školy. Ale tenhle sen byl víc než živý. Byl tak realistický, tak detailní, že měla skoro pocit, jako by se ocitla ve filmu. A bylo na něm ještě něco zvláštního. Pokud věděla, nijak nesouvisel s jejím životem ani tím, co se stalo předchozí den.

Zdálo se jí, že se nachází ve světě zalitém šedivým světlem, jakoby na jiné planetě… Třeba na Měsíci. V dálce viděla nekonečný oceán, který se táhl až k obzoru – jenže na něm nebyly vlny. Hladina připomínala rovnou kovovou desku. Všechno bylo mrtvé. Ze všech stran ji obklopovaly duny z písku – přinejmenším tak vypadaly, i když ve skutečnosti byly z prachu. Zřejmě ho sem přivál vítr a – jako prach na Měsíci – zůstával věčně stejný. Scarlett se dala do pohybu, ale nezanechávala za sebou stopy.

Nedaleko stáli čtyři chlapci.

Hledali ji. Když pozorně poslouchala, slyšela je, jak volají její jméno. Snažila se jim odpovědět, ale přestože nefoukal vítr, dokonce ani vánek, slova cosi odnášelo pryč.

Ti chlapci nebyli skuteční. Nemohli být… Scarlett je ještě nikdy neviděla. A přesto si byla nějak jistá, že ví, jak se jmenují.

Scott. Jamie. Pedro. A Matt.

Odněkud je znala. Už se setkali.

Tu noc se jí zdál ten sen poprvé, ale během následujících dvou let se ještě mnohokrát opakoval. A postupně se začal měnit. Připadalo jí, že chlapci stojí vždycky o něco dál, až si nakonec musela zvyknout na skutečnost, že je úplně sama. Pokaždé když si šla lehnout, doufala, že je zase uvidí. Víc než to. Potřebovala se s nimi setkat.

O svých snech nikomu neřekla, dokonce ani Aidanovi. Ale nějak v hloubi duše věděla, že najít ty chlapce je nejdůležitější věc v jejím životě.

DVEŘE

O dva roky později Scarlett oslavila patnácté narozeniny – a stala se sirotkem podruhé.

Paul a Vanessa nezemřeli, ale jejich manželství, kousek po kousku, ano. Svým způsobem bylo obdivuhodné, že spolu zůstali tak dlouho. Scarlettin otec právě nastoupil do nového zaměstnání a pracoval pro nadnárodní korporaci se sídlem v Hongkongu. Její matka zatím věnovala stále víc času svému podnikání a starala se o klienty, kteří jako by vyžadovali její pozornost čtyřiadvacet hodin denně. Manželé se vídali čím dál méně a zničehonic si uvědomili, že jim to tak vyhovuje. Nehádali se ani na sebe nekřičeli. Jednoduše dospěli k závěru, že jim bude lépe samotným.

Scarlett oznámili tu novinu na konci letních prázdnin, a pokud šlo o ni, nebyla si jistá svými pocity. Ale pravdou bylo, že v nejbližší době by to její život téměř nezměnilo. Většinu času stejně trávila sama s paní Murdochovou, a přestože se na rodiče vždycky těšila, zvykla si, že je vídá málo, pokud vůbec. Jejich poslední rodinné setkání se odehrálo v kuchyni a oba dospělí měli sklíčený výraz a před sebou velkou sklenici vína.

„Tvoje matka se chystá založit cestovní kancelář v Melbourne, v Austrálii," začal Paul. „Musí jít tam, kde je trh, a Melbourne je úžasná příležitost." Pohlédl na Vanessu a Scarlett v tu chvíli pochopila, že neříká celou pravdu. Možná Australané skutečně toužili po exotických dovolených, ale faktem bylo, že si k podnikání vybrala co nejvzdálenější místo. Třeba potkala někoho jiného. Ať už byl důvod jakýkoli, chtěla si zařídit úplně nový život. „Pokud jde o mě, Temnota mě požádala, abych přesídlil do hongkongského ústředí…"

Korporace Temnota. V té společnosti pracoval její otec.

„Vím, že je to pro tebe těžké, Scarly,“ pokračoval. „Dvě tak obrovské změny. Ale oba se o tebe chceme starat. Můžeš žít u kteréhokoli z nás.“

Pro Scarlett to ve skutečnosti těžké nebylo. Už o tom přemýšlela a rozhodla se. „Co kdybych zůstala tady?“ zeptala se.

„Sama?“

„Paní Murdochová se o mě postará. Nechcete přece prodat dům? Je to můj domov! Kromě toho, nechci odejít ze Svatý Genevievy. A mám tu všechny kamarády…“

Oba rodiče samozřejmě protestovali. Chtěli, aby Scarlett žila s nimi. Jak by to bez nich zvládla? Ale všichni věděli, že je to ve skutečnosti nejlepší, nejjednodušší řešení. Paní Murdochová u nich pracovala deset let a znala Scarlett zřejmě stejně dobře jako oni. Svým způsobem byli z jejího návrhu tak nadšení, jako by s ním přišli sami. Možná nešlo o konvenční variantu, ale byla jednoznačně ideální.

A tak se dohodli. O několik týdnů později Vanessa odjela. Objala Scarlett a slíbila, že se brzy uvidí. Přesto Scarlett blesklo hlavou, jestli je to pravděpodobné. Vždycky se snažila s Vanessou sblížit, ale současně si uvědomovala, že nemají téměř nic společného. Nebyly skutečná matka s dcerou, a tak – co se týče Scarlett – nešlo vlastně o rozvod.

Krátce potom odletěl Paul Adams do Hongkongu a Scarlett se zničehonic ocitla v nové životní etapě, fakticky sama. Ale jak předpokládala, její život se téměř nezměnil. Paní Murdochová se o ni dál starala, vařila, uklízela a vypravovala ji do školy. Otec pravidelně telefonoval, aby ji zkontroloval. Vanessa posílala dlouhé e-maily. Její učitelé – kteří věděli, co se stalo – na ni také dohlíželi. Až ji překvapilo, jak rychle si na novou situaci zvykla.

Byla šťastná. Měla spoustu kamarádů a Aidan zatím zůstával v Londýně. Vídali se ještě častěji než dřív, nakupovali spolu, poslouchali hudbu, chodili na Dulwich Common věnčit Aidanova psa – černého retrívra. Scarlett opět mohla chodit ze školy sama. Ve skutečnosti zjistila, že má teď mnohem větší volnost. O víkendech chodila do kina. Přes noc zůstávala u kamarádek ze třídy. Dostala důležitou roli ve vánoční hře, což znamenalo, že odpoledne zkoušela

a večer se učila text. To všechno jí pomáhalo vyplnit čas, a měla tudíž pocit, že její život koneckonců není až tak neobvyklý.

Jednoho listopadového dne se všechno změnilo. Slečna Chaplinová řekla třídě o svém velkém projektu, který se týkal bombardování britských měst německým letectvem – o návštěvě londýnského East Endu.

Joan Chaplinová učila žáky na Svaté Genevievě výtvarnou výchovu a vědělo se o ní, že je mladší, přátelštější a pohodovější než všichni ti ostatní dinosauři ve sborovně. Vždycky dokázala své žačky něčím zaujmout a organizovala autobusové zájezdy na výstavy a kulturní události po celém Londýně. Jedna třída se jela podívat na obrovskou prasklinu vytvořenou v podlaze galerie Tate Modern. Další studentky na vlastní oči spatřily žraloka v nádrži, instalaci umělce Damiena Hirsta. Ještě o mnoho týdnů později se dohadovaly, jestli to bylo skutečně umění, nebo jen mrtvá ryba.

Mnoho dívek se zabývalo bombardováním Londýna během druhé světové války v rámci ročníkové práce z dějepisu. Slečna Chaplinová usoudila, že by měly tuto událost pochopit nejen ze stránky historické, ale i umělecké.

„Chci, abyste porozuměly její podstatě," vysvětlovala. „Jaký má smysl ji studovat, když necítíte její atmosféru?" Odmlčela se, jako by čekala něčí námitku, a pak pokračovala: „Můžete ji zachytit pomocí fotografie, malby, koláže, dokonce i hlíny, jestli chcete. Ale musím z toho poznat, jaké to asi bylo žít během zimy 1940 v Londýně."

Třída souhlasně zašuměla. Procházet se po Londýně je určitě zábavnější než si o tom číst v knížkách. Hlavně Scarlett byla nadšená. Dějepis a výtvarná výchova byly její oblíbené předměty a teď viděla, že je tu příležitost spojit oba dohromady.

„Příští pondělí pojedeme do Shoreditche," oznámila slečna Chaplinová. „Jde o londýnskou čtvrť, která zažila intenzivní bombardování. Projdeme se po ulicích, pokusíme se představit si, jaké to tam tehdy bylo, a prohlédneme si pár budov, které nálety přežily."

Podívala se z okna. Učebna výtvarné výchovy se nacházela v přízemí zadní části školy a měla výhled na svažující se zahradu s květinovými záhony na konci, za níž se rozkládaly tři tenisové kurty.

Byl pátek a pršelo. Déšť vytvářel šedivou clonu a tráva byla mokrá. Tohle počasí panovalo už tři dny.

„Samozřejmě," pokračovala, „jestli se počasí nezlepší, výlet se konat nebude. A musím vás varovat, že předpověď nám moc nepřeje. Ale třeba budeme mít štěstí. V každém případě mi nezapomeňte přinést svolení od rodičů." Pak ji něco napadlo a usmála se. „Jak to vidíš, Scarlett?"

Na Svaté Genevievě se stal z téhle otázky jakýsi rituál.

Scarlett Adamsová totiž jako by vždycky věděla, jaké bude počasí. Nikdo si nepamatoval, kdy to začalo, ale všichni byli zajedno – člověk poznal, jaké bude počasí, prostě podle toho, jak se Scarlett oblékla. Když si zapomněla šátek, bylo teplo. Když přišla s deštníkem, pršelo. Po nějaké době se jí lidé začali rovnou ptát. Pokud se chystáte na důležitý tenisový zápas nebo piknik u řeky, zeptejte se Scarlett. Pokud se chcete účastnit přespolního běhu, obraťte se na Scarlett.

Samozřejmě se někdy spletla. Ale zdálo se, že se na ni lze spolehnout v devadesáti procentech případů.

Teď se podívala z okna. Venku bylo příšerně. Na obloze visely těžké šedivé mraky. Viděla, jak se po skle honí dešťové kapky. „Bude hezky," prohlásila. „Po víkendu se vyjasní."

Slečna Chaplinová přikývla. „Doufám, že máš pravdu."

Měla. Pršelo celou neděli a ještě v noci mrholilo. Ale když se Scarlett v pondělí ráno probudila, obloha byla bez mráčku. Dokonce i paní Murdochová si prozpěvovala, zatímco jí připravovala svačinu do školy. Jako by se jim poslední záchvěv babího léta rozhodl připravit překvapení.

V poledne přijel ke škole autobus. Vyučovací hodina – spojující dějiny a výtvarnou výchovu – měla ve skutečnosti zabrat dvě hodiny a přestávku na oběd a vzhledem k londýnskému provozu se dívky vrátí až po skončení výuky. Když se dal autobus do pohybu, slečna Chaplinová zvedla mikrofon a vysvětlila jim, co je čeká.

„Na oběd se zastavíme u katedrály svatého Pavla," oznámila. „Tvořila důležitou součást tehdejší atmosféry, protože přes veškeré bombardování nebyla zničena. Pak nás autobus zaveze do Shoreditche, který si prohlédneme pěšky. Chodníky jsou stále vlhké,

a tak jsem se rozhodla, že navštívíme kostel svaté Meredith v Moore Street. Jde o jeden z nejstarších kostelů v Londýně. Ve skutečnosti stála na jeho místě až do třináctého století kaple.“

„Proč půjdeme do toho kostela?“ zeptala se jedna dívka.

„Protože také hrál ve válce důležitou roli. Během náletů se v něm ukrývalo mnoho místních lidí. Věřili totiž, že je dokáže ochránit… Že tam jsou v bezpečí.“

Odmlčela se. Autobus dorazil k Temži a přejel Blackfriars Bridge. Scarlett se podívala z okna. Po dešti byla v řece spousta vody. V dálce rozeznala část Londýnského oka, jehož stříbrná konstrukce se na slunci oslnivě leskla. Při tom pohledu zesmutněla. Na konci prázdnin na něm byla s rodiči. Šlo o jednu z posledních akcí, kterou společně podnikli, když ještě tvořili rodinu.

„…dostal přímý zásah 2. října 1940.“ Slečna Chaplinová dosud mluvila o kostele svaté Meredith. Scarlett se zatoulaly myšlenky a unikla jí polovina výkladu. „Nebyl zničen, ale bombardování ho vážně poškodilo. Vezměte si s sebou skicáře, abychom tam mohly pracovat. Zařídila jsem povolení, takže si ho můžete celý prohlédnout. Snažte se vnímat atmosféru. Představte si, jaké to bylo schovávat se uvnitř, když všude kolem padaly bomby.“

Slečna Chaplinová vypnula mikrofon a znovu se posadila vedle řidiče.

Scarlett seděla několik řad za ní, vedle Amandy, což byla jedna z jejích nejlepších kamarádek a bydlela ve stejné ulici jako ona. Všimla si, že se mračí.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Svatá Meredith,“ odpověděla Amanda.

„Co je s ní?“

Amandě chvilku trvalo, než si vzpomněla. „Došlo tam k vraždě. Asi před půl rokem.“

„Děláš si srandu?“

„Nedělám.“

Kdyby jí to řekl někdo jiný, asi by mu nevěřila. Jenže věděla, že Amanda je vraždami posedlá. Zbožňovala knížky Agathy Christie a také vždycky sledovala detektivky v televizi. „Koho tam zabili?“ zajímala se.

„Nemůžu si vzpomenout," zamumlala Amanda. „Nějakýho chlápka. Myslím, že starožitníka. Někdo ho probodnul."

Scarlett to připadalo dost nepravděpodobné, a když autobus zastavil u katedrály svatého Pavla, zamířila ke slečně Chaplinové. Učitelka k jejímu překvapení ani na okamžik nezaváhala. „Ale jistě," přisvědčila. „Stalo se to letos v létě. Toho muže napadl nějaký tulák. Ani nevím, jestli ho policie dopadla. Ale od té doby už uplynulo několik měsíců. Snad se nebojíš, Scarlett?"

„Nebojím," opáčila. „Samozřejmě že ne."

Ale nebyla to až tak úplně pravda. Ta vražda ji trochu vyděsila, přestože nechápala proč. Měla zlé tušení, a čím víc se blížily ke kostelu, tím bylo silnější.

Učitelka výtvarné výchovy vybrala tuhle část Londýna záměrně. Šlo o směsici starého a nového, s velkými prolukami, kde německé nálety zničily celé budovy a možná dokonce ulice. Většina obchodů byla omšelá a odpudivá, s plastovými vývěsními štíty a špinavými výlohami plnými zboží, které zákazníci možná potřebovali, ale které by rozhodně nechtěli: vysavače, žrádlo pro psy, přinejmenším stovka výrobků za necelou libru. Nad budovami se tyčily ohavné, vysoké nadzemní garáže, ale bylo těžké si představit, že by tu někdo zastavil. Po čtyřproudové vozovce se řítila auta, jako by se už nemohla dočkat, až odsud budou pryč.

Přesto dívky spatřily několik známek toho, jak čtvrť kdysi zřejmě vypadala. Ulice dlážděná kočičími hlavami, plynová lampa, červená telefonní budka, dům se sloupy a tepaným zábradlím. Londýn před sedmdesáti lety. Právě kvůli tomu je sem slečna Chaplinová přivedla.

Zahnuly do Moore Street, úzké slepé uličky plné kaluží a výmolů. Na jedné straně stál hostinec, naproti zavřená prádelna. Svatá Meredith se tyčila na konci, kamenný kostel jakoby příliš velký na to, aby se nacházel v téhle části města. Válečné škody byly patrné na první pohled – kostelní věž přistavěli teprve nedávno. Měla jinou barvu než zbytek budovy a ani trochu se nehodila k obrovským dubovým dveřím nebo oknům v těžkých kamenných rámech.

Jakmile vešly dovnitř, Scarlett se zmocnila ještě větší tíseň. Když se za ní zabouchly dveře, vyděšeně sebou škubla. Stála v tiché,

potemnělé chrámové lodi a měla pocit, jako by snad ani nebyly v současném městě. Na opačném konci spatřila stříbrný kříž visící vysoko nad oltářem, na který dopadal paprsek zaprášeného reflektoru. Vitrážová okna světlo nepropouštěla a různé barvy se mísily dohromady. V kovových svícnech se zbytečně mihotaly stovky svíček. Scarlett rozeznala malé postranní kaple vestavěné do zdí. Dokonce i bez toho, že by si vzpomněla na vraždu, která se zde stala, na ni Svatá Meredith nepůsobila jako posvátné místo. Kostel jí prostě připadal strašidelný.

Zdálo se však, že podobné pocity má jen ona. Ostatní dívky vytáhly skicáře, seděly v lavicích, klábosily a kreslily interiér. Slečna Chaplinová studovala vyřezávanou kazatelnu ve tvaru orla. Obyvatelé Londýna se zřejmě ve dvě hodiny odpoledne nemodlili. Třída měla kostel pro sebe.

Scarlett hledala Amandu, ale kamarádka si povídala na opačné straně příčné lodi s jinou spolužačkou, a tak se posadila do lavice a otevřela skicář. Nechtěla myslet na vraždu, místo toho přemítala o mužích a ženách, kteří se tu ukrývali během náletů. Opravdu věřili, že Svatá Meredith má nějakou nadpřirozenou moc, takže ji bomby nezasáhnou, že je tady bezpečněji než ve sklepě nebo v metru? Představila si je, jak tu sedí s prsty zkříženými pro štěstí a nad hlavou jim burácí Luftwaffe. Možná nakreslí tohle.

Zachvěla se. Měla na sobě kabát, ale v kostele byla příšerná zima. Ve skutečnosti tu bylo mnohem chladněji než venku. Koutkem oka zachytila pohyb. Řada svíček se zamihotala a všechny plamínky se v náhlém poryvu vzduchu ohnuly jedním směrem. Ze by někdo vešel dovnitř? Ne. Dveře byly stále zavřené. Nikdo je nemohl neslyšně otevřít a zavřít.

Kolem prošel chlapec. Zpočátku si ho Scarlett téměř nevšimla. Chvilku stál v přítmí u zdi mezi sloupy a postranními kaplemi a pak zamířil k oltáři. Pohyboval se naprosto tiše. Dokonce ani jeho kroky nebyly na mramorové podlaze slyšet. Vypadalo to, jako by se vznášel. Když se otočila a sledovala ho pohledem, na zlomek vteřiny mu dopadlo na tvář světlo žárovky visící na drátě.

Scarlett ho znala.

Na okamžik ji to zmátlo a snažila se přijít na to, kde ho viděla. A pak si náhle vzpomněla. Nesmysl. To není možné! Ale současně o tom nebylo pochyb.

Byl to chlapec z jejích snů, jeden ze čtyř, které viděla kráčet po šedivé poušti. Dokonce věděla, jak se jmenuje. Matt.

V běžném snu Scarlett nevídala lidské tváře – a pokud ano, hned po probuzení je zapomněla. Ale tenhle sen se jí zdál stále dokola už celé dva roky. Naučila se Matta a ostatní chlapce poznat, jakmile je ve snu spatřila, proto teď věděla, o koho jde. Krátké tmavé vlasy. Široká ramena. Světlá pleť a jasně modré oči. Přestože byl asi v jejím věku, působil starším dojmem. Možná to nějak souviselo s jeho chůzí. Šel jako člověk v nesnázích.

Co tady dělá? Jak se sem vůbec dostal? Scarlett se obrátila k dívce, která seděla kousek od ní a kreslila obrovský výbuch.

„Vidělas ho?“ zeptala se Scarlett.

„Koho?“

„Toho kluka, kterej právě prošel kolem!“

Spolužačka se rozhlédla. „Jakýho kluka?“

Scarlett se otočila dozadu. Chlapec zmizel z dohledu. Na okamžik ji to zaskočilo. Že by se jí to zdálo? Ale pak ho spatřila znovu, o něco dál. Zastavil se u dveří. Vypadalo to, že váhá, pak otočil železným kruhem, který sloužil jako klika, a vešel do nich. Dveře se zavřely.

Scarlett se za ním vydala. Bez rozmýšlení. Odložila skicář, vstala a zamířila ke dveřím. Teprve když k nim dorazila, uvědomila si, co dělá: sleduje člověka, kterého osobně nezná a který možná ani neexistuje. Co když se s ním setká? Co mu řekne? „Ahoj, já jsem Scarlett a zdává se mi o tobě. Nešel bys se mnou na hamburger?“ Bude si myslet, že je cvok.

Dveře, v nichž zmizel, se nacházely v obvodové zdi pod vitrážovým oknem, které bylo tak tmavé a špinavé, že obrázek zmizel. Scarlett usoudila, že musejí vést na ulici, možná na hřbitov, pokud kostel nějaký má. Ty dveře jí připadaly zvláštní. Vzhledem k rozměrům kostela byly velice malé. Všimla si, že je na nich vyřezaný symbol – pěticípá hvězda.

Zaváhala. Přece nemůže z kostela odejít? Na druhou stranu, nepůjde daleko. Jestli toho kluka venku neuvidí, hned se vrátí dovnitř. Scarlett vzala za železný kruh, otočila jím a prošla dveřmi.

Ke svému překvapení se neocitla na ulici. Místo toho stála v široké, jasně osvětlené chodbě. Z železných držáků na stěnách trčely hořící pochodně, jejichž plameny šlehaly k vysokému, klenutému stropu. V chodbě nebyla výzdoba a působila současně staře i nově – pod loupající se omítkou prosvítalo zdivo. Šlo zřejmě o jakýsi ambit, kam mniši chodili přemýšlet. Chodba nicméně ani v nejmenším nepřipomínala zbytek kostela. Byla vymalovaná jinou barvou a neměla odpovídající velikost ani tvar.

Také tu bylo velice chladno. Jako by teplota výrazně klesla. Jak Scarlett dýchala, před obličejem se jí srážely obláčky bílé páry. Připadalo jí, že stojí v mrazicím boxu. Musela si připomenout, že je první listopadový týden. Tady vrcholila zima. Začala si třít paže, aby se trochu zahřála.

Na dřevěné židli proti ní, čelem ke dveřím, seděl muž. Nejdřív si ho nevšimla, protože se nacházel v šeru, mezi dvěma pochodněmi. Byl oblečený jako mnich – měl na sobě dlouhou hnědou kutnu, která mu sahala až ke kotníkům, na nohou sandály a na hlavě kapuci. Byl shrbený a tvář měl skloněnou k zemi. Scarlett se už rozhodla, že se otočí a vrátí se do kostela, ale než se stačila pohnout, mnich náhle vzhlédl a kapuce mu spadla dozadu. Ohromeně na něj vytřeštila oči.

Byl to jeden z nejohavnějších lidí, jaké kdy viděla. Jeho hlava byla úplně holá, potažená bílou, mrtvou pokožkou, a navíc měla zvláštní tvar – byla úzká a na jedné straně promáčklá, takže připomínala vajíčko naťuknuté lžičkou. Oči měl černé a zapadlé, a když se na ni usmál – jeho tenké rty se rozšklebily jako řezná rána – objevily se příšerné zuby. Proč tady sedí? Scarlett se rozhlédla, ale byli sami. Matt, pokud to byl on, zmizel.

Muž promluvil. Slova mu bublala v krku, ale Scarlett ani jedinému nerozuměla. Připadalo jí, že hovoří rusky nebo polsky… Ať to byl jakýkoli jazyk, rozhodně nešlo o angličtinu. Začala couvat ke dveřím.

„Moc se omlouvám," vykoktala. „Asi jsem zabloudila."

Otočila se a zašátrala po kruhu. Ale nestihla to. Mnich se bleskurychle zvedl, chytil ji za ramena a vlekl ji pryč. Měl obrovskou sílu a jeho prsty se jí zatínaly do masa jako ocelová klepeta.

„Pusťte mě!“ vykřikla.

Mnich jí zahákl jednu ruku pod krkem. Držel ji neuvěřitelně pevně. Cítila, jak se jí kost zarývá do průdušnice a brání jí dýchat. Muž pronikavým, zvířecím hlasem vykřikoval slova, kterým nerozuměla. Na konci chodby se objevil další mnich. Scarlett ho ve skutečnosti neviděla. Slyšela jen, jak k nim běží a jeho dlouhá kutna šustí po podlaze.

Stále se bránila. Zvedla ruce a zaťala útočníkovi prsty do očí. Potom vykopla nohu dozadu a pokusila se mu vrazit loket do břicha. Ale nepodařilo se jí to. Vzápětí se na ni vrhl druhý mnich.

Když se probrala, byla otočená na zádech, ruce měla nad hlavou a paty jí narážely do kamenné podlahy.

Muži ji vlekli chodbou. Zoufale se kroutila a svíjela, až jí vlasy padaly do obličeje. Oni se jen smáli.

OTEC GREGORY

Cela byla malá – menší než deset metrů čtverečních – a úplně prázdná, nebyla v ní dokonce ani židle nebo lavice. Scarlett spatřila na stěnách zbytky odlupující se barvy, které dokazovaly, že byly kdysi nabílené. Dveře tvořila tři prkna spojená železnými pásy. Jediné zamřížované okno se nacházelo tak vysoko, že by jím neviděl ven ani člověk vyšší než ona. Z místa na kamenné podlaze, kde seděla jako hromádka neštěstí, dokázala rozeznat jen úzký proužek oblohy. Ale i při tomhle pohledu jí přejel mráz po zádech.

Venku bylo šero. Ještě ne úplná noc, ale skoro. Scarlett došlo, že za pouhé dvě hodiny bude v cele neproniknutelná tma, a mniši jí nenechali svíčku ani baterku. Ale jak je možné, že je taková tma? Když vstoupila do kostela svaté Meredith, byly přibližně dvě hodiny odpoledne a svítilo slunce. Zničehonic se stmívá. Co se tedy stalo v době mezi tím?

Třásla se – a nejen šokem z toho, co se přihodilo. V cele byla příšerná zima. Nebylo tu topení a v okně chybělo sklo. Holé zdi pocit chladu ještě zesilovaly. Naštěstí si vzala na výlet zimní kabát, který si teď přitáhla blíž k tělu a snažila se do něho zachumlat. Ještě nikdy jí taková zima nebyla. Cítila všechny kosti v těle. Byly tak tvrdé a křehké, až měla dojem, že se každou chvíli roztříští.

Horečně se snažila pochopit, co se stalo. Nedokázala však přijít na žádný důvod, proč ji muž, s nímž se nikdy nesetkala, chytil a uvěznil. Zabloudila snad do tajného křídla kostela, někam, kam nikdo nesmí? Proužek oblohy stejně jako mrazivé počasí však vypovídaly o něčem jiném. Vzpomněla si, že mnich mluvil cizím jazykem. Už není v Londýně.

Ta představa byla šílená, ale musela ji přijmout. Možná v okamžiku, kdy ji přepadli, ztratila vědomí. Možná ji zdrogovali a ona

byla chvíli mimo, přestože si to neuvědomuje. Nicméně všechno svědčilo o tom, že není v Anglii. Záhadným způsobem se přenesla jinam.

Rozzuřeně vstala a došla ke dveřím. Nebude tu jen tak sedět a čekat, až se muži vrátí. A co když se nevrátí? Pak tady umře. Jenže brzy pochopila, že dveřmi se ven nedostane – ne, pokud je někdo zvenku neodemkne. Byly masivní, s jediným otvorem pro starobylý klíč. Snažila se podívat klíčovou dírkou, ale nic neviděla. Napřímila se a zabušila pěstmi do dřeva.

„Haló! Vraťte se! Pusťte mě odsud!“

Ale nikdo nepřišel. Scarlett si ani nebyla jistá, jestli je její hlas slyšet ven.

Zbývalo tedy okno. Nemohla by se po výstupcích ve zdi vyšplhat nahoru? Zkusila to, ale nedokázala se pevně chytit, a tak či tak, mříže byly příliš blízko u sebe, než aby se jimi protáhla. Navíc netušila, zda by mohla na opačné straně seskočit. Ne. Nacházela se v krychli bez padacích dvířek, bez tajných chodeb, bez zázračné šance na útěk. Bude tu muset prostě zůstat, dokud někdo nepřijde.

Opět se posadila do rohu a schoulila se do klubíčka, aby si uchránila to málo tělesného tepla, které jí ještě zůstalo. Zvláštní bylo, že necítila strach, i když byla naprosto bezmocná, vězeňkyně. Ta cela byla ohavná. Jenže Scarlett zatím nedokázala pochopit, co se jí přihodilo, proto se nebála. Připadala si jako ve zlém snu. Až zjistí, jak se sem dostala, pak si možná začne dělat starosti ohledně toho, co přijde.

Uplynula hodina, možná dvě. Konečně zarachotil v zámku klíč, dveře se rozlétly a do cely vešli dva mniši. Scarlett nedokázala poznat, jestli jsou to ti, kteří ji unesli, protože tihle muži byli oblečení úplně stejně. Na hlavě měli kapuci a byli vyhublí na kost. I kdybyste je postavili vedle sebe, dokázali byste jen stěží rozeznat, který je který.

Jeden na ni vyštěkl rozkaz – zvláštním, drsným jazykem, který už slyšela – a když si všiml, že nerozumí, gestem jí naznačil, aby vstala. Scarlett poslechla. Na tváři měla lhostejný výraz, ale mozek jí pracoval na plné obrátky. Jestli ji odsud odvedou, třeba jim dokáže utéct. Rozběhne se chodbou a nejbližším východem vyklouzne ven.

Ať už je kdekoli, určitě bude nedaleko policista nebo jiný člověk. Nějak mu vysvětlí situaci, nějak najde cestu domů.

Ale teď ji mniši pečlivě hlídali. Vyvedli ji z cely tak, že jeden stál vedle ní a druhého měla těsně za sebou; byli tak blízko, že cítila jejich tělesný pach. Ani jeden se nemyl – už dlouho. Když se ocitli na chodbě, Scarlett zaváhala a ten vzadu ji drsně dloubl do zad. Obrátila se doleva a společně vykročili.

Kde je? Interiér připomínal starý palác nebo klášter, ale jedno bylo jisté – už dávno v něm nikdo nebydlel. Všechno kolem bylo zničené a zanedbané, od loupajících se stěn po svažující se dlážděnou podlahu, v jejíchž prasklinách bujela jakási plíseň. Ze stropu visely žárovky na drátech (takže je tu přinejmenším elektřina), ale blikaly a svítily tak slabě, že skoro neviděla na cestu. Vzduch byl vlhký a slabě páchl kanalizací.

Scarlett si všimla olejomalby v pozlaceném rámu. Znázorňovala ukřižování, ale barvy byly vybledlé a plátno potrhané. Pod ní stála starožitná skříňka se dvěma železnými svícny; jedny dveře byly otevřené a na podlaze se válela nějaká lejstra. Zahnuli za roh a Scarlett poprvé viděla ven. Klenutá chodba vedla na terasu, za níž se rozkládala zahrada. Vyděšeně se zastavila. Potvrdily se její nejhorší obavy. Pochopila, že skutečně není v Anglii.

Na zahradě ležely vysoké závěje; stromy byly holé a větve se prohýbaly pod sněhem. V dálce spatřila bílé vrcholky hor, ve tmě téměř nerozeznatelné. Žádnou jinou budovu ani světla nezahlédla. Klášter stál uprostřed pustiny – ale jak se sem dostala ona? Copak ji omámili a naložili do letadla? Scarlett se hluboce zamyslela, ale nic se jí nevybavilo… Nic, co by jí připomnělo cestu, odjezd z Anglie a příjezd někam jinam. Vtom ji jeden mnich dloubl do zad a Scarlett se dala opět do pohybu.

Došli do haly osvětlené obrovským lustrem, ne elektrickým, ale s mnoha řadami svíček – bylo jich přinejmenším sto. Vosk, který z nich pomalu kapal na zem, vytvářel po ztuhnutí výrůstky, které Scarlett připomněly krápníky v jeskyni. Trocha vosku skončila i na kulatém stole pod lustrem, na němž ležela prázdná láhev, několik špinavých talířů a sklenic a plesnivějící krajíce chleba. Někdo tady

večeřel – před mnoha dny, možná týdny. Naštěstí po místnosti nepobíhali švábi ani krysy. Na ty byla příliš velká zima.

Z haly vedly několikerý dveře. Mniši zamířili k těm nejbližším. Jeden je otevřel a druhý strčil Scarlett dovnitř. To šťouchnutí ji zabolelo, a tak se otočila a vykřikla na něj nadávku. Mnich se jen usmál a couvl. Pak se dveře zavřely.

Scarlett se rozhlédla. Tohle byla jediná alespoň trochu útulná místnost, kterou zatím viděla. Na podlaze ležel koberec a stála tu dvě křesla, stůl a police s knihami. Také v ní nebyla taková zima. V krbu hořel oheň, a přestože plameny byly nízké, Scarlett cítila teplo, které vydával. Na stěnách visely další obrazy, také s náboženskými náměty. Místnost měla okno, ale už se natolik setmělo, že nebylo vidět ven.

U stolu seděl muž. Také on měl na sobě dlouhou kutnu, ale černou. Mlčel a upíral oči na Scarlett, která k němu se stísněným pocitem zamířila. Byl to nejstarší člověk, jakého tady viděla – přinejmenším o dvacet let starší než ostatní mniši, se stejně holou hlavou a zapadlýma očima. Kolem uší se mu ježily chomáčky bílých vlasů a husté bílé obočí vypadalo jako nalepené. Nos byl na jeho tvář dlouhý a příliš tenký. Prsty, roztažené na stole, měl úplně stejné. Zamyšleně Scarlett pozoroval, a ta, jak se k němu blížila, si všimla, že má na jednom oku jakýsi nádor. Celý důlek byl zarudlý a zalitý slzami. Vypadalo to, že muž se rozkládá stejně jako zbytek budovy. Scarlett se otřásla odporem a zvedl se jí žaludek.

Mnich stále mlčel. Když Scarlett došla ke stolu, zastavila se. Navzdory všemu se rozhodla, že se nenechá zastrašit. „Kdo jste?“ zeptala se. „Proč tady jsem? Proč jste mě sem přivedli?“

Překvapeně na ni vykulil oči. Přinejmenším jedno. Nemocné oko už dávno ztratilo schopnost pohybu. „Ty jsi Angličanka?“ otázal se.

To Scarlett zaskočilo. Nečekala, že mnich bude mluvit anglicky. „Jsem,“ odpověděla.

„Posaď se, prosím…“ Muž ukázal najedno křeslo. „Nedáš si něco k pití? Za chvilku přinesou čaj.“

Scarlett zavrtěla hlavou. „Žádnej čaj nechci,“ odsekla. „Chci se vrátit domů. Proč mě tady držíte?“

„Poprosil jsem tě, aby ses posadila," řekl mnich. „Radil bych ti, abys mě poslechla."

Ani na okamžik nezvýšil hlas. Dokonce ani nepoužil výhrůžný tón. Ale Scarlett nějak pochopila, že by byla chyba, kdyby mu nevyhověla. Viděla mu to v očích. Panenky měl černé, nehybné a lehce rozostřené. Takové oči mívají lidé, kteří jsou šílení.

Mlčky se posadila.

„Takhle je to lepší," poznamenal mnich. „Teď se představíme. Jak se jmenuješ?"

„Scarlett Adamsová."

„Scarlett Adamsová," opakoval s jistým zadostiučiněním, jako by čekal, že uslyší právě tohle. „Odkud jsi?"

„Bydlím v Dulwichi. V Londýně. Prosím, řeknete mi, kde jsem?"

Mnich vztyčil ukazovák. Nehet měl žlutý a ohnutý jako dráp. „Povím ti všechno, co budeš chtít," slíbil. Jeho angličtina byla perfektní, přesto Scarlett poznala, že to není jeho mateřský jazyk.

Měl přízvuk, který nedokázala zařadit, a velice pečlivě vázal slova, jako umělec vyrábějící náhrdelník. „Ale nejdřív mi něco pověz ty," pokračoval. „Ty opravdu netušíš, jak ses sem dostala?"

„Ne." Scarlett zavrtěla hlavou. „Byla jsem v kostele."

„V Londýně?"

„Jo. Prošla jsem dveřmi. Pak mě jeden z vašich lidí chytil. Nic víc si nepamatuju."

Muž pomalu přikývl. Ani na okamžik z ní nespustil oči a Scarlett bojovala s nutkáním uhnout pohledem – měla pocit, jako by ji chtěl zhypnotizovat.

„Jsi na Ukrajině," pronesl zničehonic.

„Na Ukrajině?" Místnost se s ní zatočila. „Ale to je…"

Bylo to někde v Rusku. Na opačné straně zeměkoule.

„Tohle je klášter Prosby o milosrdenství. Já jsem otec Gregory." Trochu smutně se na Scarlett podíval, jako by ho zklamalo, že nic nechápe. „To, že jsi tady, je velký zázrak," řekl. „Čekali jsme na tebe skoro dvacet let."

„To není možný. Jak to myslíte? Před dvaceti lety jsem ještě nebyla naživu." Scarlett toho začínala mít dost. Vyčerpáním a

zmatkem se jí točila hlava. „Jak to, že umíte anglicky?“ zeptala se. Věděla, že ta otázka je hloupá, ale potřebovala slyšet jednoduchou odpověď, něco, co dává smysl.

„Hodně jsem cestoval,“ vysvětlil otec Gregory. „Šest let jsem žil v tvé zemi, v semináři nedaleko Bathu.“

„Proč jste říkal, že jste na mě čekali? Co tím myslíte?“

Náhle se otevřely dveře a do místnosti vešel jeden z mnichů. Nesl bronzový podnos se dvěma sklenicemi čaje. Scarlett pochopila, že otec Gregory musel čaj objednat předtím, než ji sem přivedli, protože v místnosti nebyl telefon ani počítač, nic moderního až na stolní lampu, která vrhala kužel žlutého světla. Mnich položil podnos na stůl a odešel.

„Poslož si,“ vybídl ji otec Gregory.

Tekutina byla horká, a když Scarlett zvedla sklenici, pálily ji prsty. Napila se. Čaj byl bylinkový a tak sladký, že jí ulpěl na rtech. Opět sklenici postavila.

„Už se nemůžu dočkat, až ti povím svůj příběh,“ řekl otec Gregory. „Víš, občas mě napadlo, jestli tenhle den vůbec přijde. To, že tady teď sedíš, na tomhle místě, je víc než zázrak. Celý můj život směřoval k tomuto okamžiku. Možná je to dokonce jediný důvod, proč jsem se narodil.“

Scarlett ho nepřerušila. Čím déle mluvil, tím byl vzrušenější. Scarlett viděla, jak se mu v očích odrážejí plameny z krbu, ale zářily by mu, i kdyby oheň nehořel.

„Narodil jsem se před šedesáti dvěma lety v Moskvě, která tehdy byla hlavním městem Sovětského svazu. Můj otec byl politik, ale já jsem od nejútlejšího věku věděl, že chci vstoupit do církve. Proč? Svět, do kterého jsem se narodil, se mi nelíbil. Už ve škole mi ostatní děti připadaly zlé a hloupé. Na svůj věk jsem byl malý a spolužáci mě často šikanovali. Těžko jsem si hledal přátele. Ani své rodiče jsem neměl rád. Nerozuměli mi. Nesnažili se o to.

Když mi bylo devatenáct, oznámil jsem otci, že chci být vysvěcen na kněze. Zděsil se. Byl jsem jeho jediný syn a on si vždycky myslel, že vstoupím do politiky – jako on. Snažil se mi to rozmluvit. Poslal mě na zkušenou do světa a doufal, že své rozhodnutí změním, až uvidím bohatství Západu.

Ve skutečnosti to na mě zapůsobilo přesně opačně. Všechno, co jsem v Evropě a Americe spatřil, mě znechutilo. Bohaté rodiny s obrovskými domy a drahými automobily, které žijí pouhou míli od dětí, jež umírají, protože jejich rodiče nemají peníze na léčbu. Válčící státy, vojáci, kteří se zabíjejí a mrzačí, protože politici jsou příliš hloupí na to, aby našli jiný způsob řešení. Ruch moderního života; letadla a auta, beton pokrývající zemi. Znečištění a odpadky. Miliony lidí plahočících se do zaměstnání, které nenávidí…“

Scarlett pokrčila rameny. „Takže jste nebyl šťastnej,“ poznamenala. „Co to má co společnýho se mnou?“

„Všechno, a když mě ještě jednou přerušíš, nechám tě zbičovat do krve,“ varoval ji.

Scarlett jeho reakce vyděsila, ale nedala to najevo. Mlčela.

„V Anglii jsem vstoupil do semináře,“ pokračoval otec Gregory, „protože jsem se toužil stát mnichem. Strávil jsem tam šest let, další tři v Tuscany a nakonec, před třiceti lety, jsem přišel sem. Tehdy byl zdejší klášter velice krásné a poklidné místo, útočiště před okolním světem. Panovalo tu drsné počasí a v zimě byly krátké dny. Ale mně tenhle způsob života vyhovoval. Šestkrát denně modlení, prostá strava a mlčení při jídle. Veškeré potraviny jsme si pěstovali sami. Mnoho stovek hodin jsem obdělával neúrodnou půdu, která nás obklopuje. Když jsem nepracoval na polích, pomáhal jsem v místních vesnicích a pečoval o chudé a nemocné.

Svatý život, Scarlett. A tak to mohlo zůstat. Jenže pak se všechno změnilo – kvůli dveřím ve zdi.“

Otec Gregory se čaje zatím nedotkl, ale zničehonic uchopil sklenici a nalil si vroucí tekutinu do krku. Scarlett viděla, jak se mu pohybuje ohryzek, a měla dojem, že sleduje nemocného člověka, který si bere lék.

„Nejdřív jsem byl zmatený. Ty dveře se zvláštním znakem – pěticípou hvězdou – jako by patřily do jiné budovy a s tímhle místem neměly nic společného. Nevedly totiž nikam.“ Zvedl ruku, aby ho nepřerušovala. „Nevedly nikam, dítě. Věř mi. Za nimi byla krátká chodbička a pak holá zeď.

Klášter tehdy vedl opat, který byl mnohem starší než já. Jmenoval se otec Janek. A jednou, když jsme se procházeli v ambitech, jsem se ho na ty dveře zeptal.

Neodpověděl mi. Moji zvědavost by ukojila jednoduchá lež, ale otec Janek byl na lhaní příliš čestný. Místo toho mi řekl, abych se na ty dveře už nevyptával. Zrychlil krok, a jak odcházel, všiml jsem si, že má strach.

Od té doby jsem byl těmi dveřmi posedlý. V klášteře jsme měli obrovskou knihovnu, Scarlett, s více než deseti tisíci svazky – teď je většina z nich zpráchnivělá. Některé byly několik set let staré. Pustil jsem se do pátrání. Trvalo mi to mnoho let, ale pomalu – věta tady, útržek tam – se začal vynořovat příběh. Nakonec jsem se všechno dozvěděl z jedné knihy, tajné kopie deníku, který v roce 1532 napsal španělský mnich."

Odmlčel se a přejel Scarlett pohledem, jako by v životě nic vzácnějšího neviděl. Zvedl se jí žaludek a nesnažila se to skrýt – ty oči pod bílým obočím se na ní přímo pásly. Všimla si, že se mu na rtech lesknou sliny.

„Staří," zašeptal, a přestože Scarlett to slovo nikdy neslyšela, připadalo jí povědomé; jako vzpomínka z dávné minulosti. „V deníku jsem se dočetl o velké bitvě, která se odehrála před deseti tisíci lety, kdy Staří vládli světu a lidé byli jejich otroky. Čiré zlo. Bible hovoří o ďáblech… O Luciferovi a Satanovi. Ale to je jen smyšlený příběh. Staří byli skuteční. Byli tady. A jejich panovník, Chaos, byl nejmocnější v celém vesmíru."

„Co se s nima stalo?" zeptala se Scarlett. Skoro šeptala. Až na tančící plameny v krbu panoval v místnosti naprostý klid.

„Byli poraženi a vyhnáni. Existovalo totiž pět dětí…" To slovo pronesl s pohrdáním. „Začalo se jim říkat Strážci brány. Čtyři chlapci a jedna dívka." Upřel oči na Scarlett a ona pochopila, co bude následovat. „Ta dívka jsi ty."

Scarlett zavrtěla hlavou. „Mýlíte se. To je šílený. Já ta holka nejsem. Chodím v Londýně do školy…"

„Jak myslíš, že ses sem dostala?" Mnich ukázal třesoucím se prstem na dveře vedoucí na chodbu. Z nemocného oka mu vytekl hnis, jedna slza. „Viděla jsi klášter a sníh. Víš, že nejsi v Londýně."

„Zdrogovali jste mě.“

„Prošla jsi těmi dveřmi! Stálo to v deníku. Po celém světě se nacházejí pětadvacatery dveře. Jsou určeny pro Strážce brány, aby mohli, až nadejde čas, překonat během okamžiku obrovské vzdálenosti. Mohou je používat pouze oni. Nikdo jiný. Když jsem jimi prošel já, ocitl jsem se v chodbě, ve slepé uličce. Ale u tebe je to jiné. Tebe přivedly sem.“

Scarlett znovu zavrtěla hlavou. Nic z toho, co slyšela, nedávalo smysl. Dokonce ani nevěděla, čím začít. „Mně není deset tisíc let,“ namítla. „Jen se na mě podívejte! Vidíte sám. Je mi patnáct!“

„Žiješ dvakrát, ve dvou různých dobách.“ Potěšené se rozesmál. „Je to neuvěřitelné,“ dodal. „Konečně se po tolika letech setkat s jedním Strážcem brány a zjistit, že nemá tušení, kdo je.“

„Zmínil jste se, že tu byl opat,“ připomněla mu Scarlett. „Chci s ním mluvit.“

„Otec Janek zemřel.“ Povzdychl si. „Nedopověděl jsem ti zbytek svého příběhu. Pak možná pochopíš.“ Kývl na její sklenici. „Nedopila jsi čaj.“

„Nechci ho.“

„Být na tvém místě, bral bych všechno, co dostanu, dokud ještě můžu, dítě. Čeká tě velké utrpení.“

Scarlett měla čaj přímo před sebou. Na okamžik ji napadlo, že ho zvedne a chrstne mu ho do obličeje. Ale k čemu by to bylo? Tekutina už pravděpodobně vychladla.

„Objev deníku spolu s ostatními zmínkami o Starých změnil můj život,“ pokračoval mnich. „Začal jsem přemýšlet o důvodech, proč jsem vůbec do kláštera vstoupil. Skutečně jsem si myslel, že náboženství – modlitby a půst – pomohou změnit svět? Nebo jsem se k němu uchýlil jen proto, abych se před světem schoval? Náhle jsem pochopil, co mě sem přivedlo. Nenávist. Nenáviděl jsem tenhle svět. Nenáviděl jsem lidstvo. A modlit se k Bohu, aby nás zachránil, bylo směšné. Bohu jsme lhostejní! Kdyby to nebyla pravda, myslíš, že by už dávno něco neudělal?

Celý svůj život jsem obětoval iluzi. A modlitbám, stejným slovům opakovaným stále dokola. Měly opravdu smysl? Samozřejmě že ne! Prosby o milosrdenství, které nebyly vyslyšeny. Klekání a

křižování se, zpívání chvalozpěvů, zatímco venku v ulicích se lidé vraždili a snažili se vydělat co nejvíc peněz, aby je utratili za své požitky a za peklo s ostatními. Četla jsi někdy noviny? Co v nich každý den vidíš kromě vražd, chtíče a chamtivosti? Copak nechápeš podstatu světa, v němž žiješ?

Bůh neexistuje, Scarlett. Už to vím. Ale Staří existují. Jsou našimi přirozenými pány. Zaslouží si vládnout našemu světu, protože ten svět je zlý a oni také.“

Odmlčel se, aby se nadechl. Scarlett ho pozorovala se směsicí lítosti a odporu. Už pochopila, že tady nejde o Boha ani o náboženství. Šlo o člověka, který je uvnitř prázdný. Dlouhé roky otce Gregoryho vyčerpaly, až v něm nic nezbylo.

„Až dokončím své vyprávění, odvedou tě zpátky do cely,“ řekl. „Nezůstaneš u nás dlouho, Scarlett. Čeká tě dlouhá cesta na místo, odkud není návratu.“

Scarlett mlčela. Věděla, že se ji snaží vyděsit, a věděla také, že se mu to daří. Dlouhá cesta… Kam? A jak ji tam dopraví? Přinutí ji projít dalšími dveřmi?

Otec Gregory zavřel na okamžik oči a pokračoval.

„Když jsem sem přišel, v klášteře Prosby o milosrdenství žilo dvacet čtyři bratrů,“ vysvětlil. „Cítil jsem, že někteří smýšlejí stejně jako já. Byli zklamaní. Měli těžký život. Místní lidé, ti, kterým pomáhali, jim dokonce nebyli ani vděční. Postupně jsem si je začal prověřovat. Seznámil jsem je s tím, co jsem odhalil. Kolik z nich se vzdá své víry a bude sloužit Starým? Nakonec nás bylo sedm, sedm ze čtyřiadvaceti, kteří jsme se rozhodli zahájit nový život.

Mohli jsme odsud samozřejmě odejít, ale já už věděl, že to nepřipadá v úvahu. Byli jsme tu z jistého důvodu – kvůli dveřím. Existovaly dávno předtím, než vznikl klášter. Víš, proč klášter stojí právě tady? Protože jeho stavitelé věděli, že dveře jsou kouzelné, i když zapomněli, jaký je jejich skutečný účel. Chápeš, dítě? Klášter byl vybudován kolem dveří a stejně tak existují na světě jiná posvátná místa spojená s dveřmi: kostely, chrámy, pohřebiště, jeskyně.

Nás sedm se domluvilo, že tu zůstaneme a budeme Starým sloužit – že budeme hlídat dveře. Až jimi projde dítě, budeme vědět,

že jsme objevili jednoho ze Strážců brány, a zmocníme se ho, jako jsme se zmocnili tebe…“

„Co se stalo s otcem Jankem a ostatními mnichy?“ zeptala se Scarlett, přestože si nebyla jistá, jestli to chce slyšet.

„Zabil jsem ho,“ odpověděl otec Gregory. „Vplížil jsem se do jeho ložnice a podřízl mu krk. Potom jsme totéž udělali i všem ostatním mnichům. Tu noc zemřelo sedmnáct mužů a ráno byly chodby potřísněné krví. Ale netruchli pro ně. Zemřeli šťastní. Mysleli si, že jdou do nebe, do Boží náruče.

Od té doby tu bydlíme sami. Klášter samozřejmě chátrá, protože je nás málo. Kdysi nám vesničané nosili jídlo, protože si nás vážili. Teď nám ho dávají už jen ze strachu. Žili jsme tu celou věčnost a střežili dveře – věděli jsme totiž, že se objevíš. A nedávno jsme poznali, že přišel náš čas. Čekali jsme tě.“

„Jak jste to poznali?“

„Staří se vrátili na svět. Právě sbírají síly, aby získali zpátky vše, co jim vždycky patřilo. Jejich agenti nás kontaktovali. Velice brzo jim tě předáme. A pak dostaneme odměnu.“

„Co se mnou udělají?“

„Staří tě nezabijí. Nemusíš se bát. Ale uvězní tě a budeš věčně pykat za to, cos jim před deseti tisíci lety provedla.“

„Já nic neprovedla. Nevím, o čem mluvíte…“

Mnich smutně pokýval hlavou. „Škoda,“ zamumlal. „Představoval jsem si tě jinak. Jako bojovnici nebo mocnou kouzelnici. Ale ty jsi úplně obyčejné děvče, školačka. Možná mi tě tady Staří chvíli nechají a dovolí mi, abych tě mohl mučit. Udělalo by mi to velkou radost. Zaplatila bys za všechna moje zklamání. Uvidíme…“

Zvedl se a zamířil ke dveřím. Silně kulhal a chvíli mu trvalo, než místnost přešel. Scarlett usoudila, že kromě nemocného oka má také chromou nohu, a blesklo jí hlavou, zda by ho dokázala přemoct. Ale k čemu by to bylo? Když otevřel dveře, na chodbě čekala dvojice mnichů, kteří ji sem přivedli.

„Doprovoďte ji do cely,“ nařídil jim. „A doneste jí jídlo a vodu. Zřejmě tu s námi pár dní zůstane.“

Scarlett vstala a prošla kolem něho. Nic jiného udělat nemohla. Ve dveřích se na okamžik ocitli těsně vedle sebe. Otec Gregory zvedl ruku a pohladil ji po vlasech. Zachvěla se odporem. Ani se to nesnažila zamaskovat.

„Na shledanou, Scarlett,“ rozloučil se. „Nemáš tušení, jak rád jsem tě poznal.“

Scarlett se nechala beze slova odvést. Ani jednou se neotočila.

DRAČÍ DECH

Mniši doprovodili Scarlett zpátky do cely – ale když byla pryč, trochu ji vylepšili. Přinesli postel, nicméně bylo na první pohled jasné, že nebude moc pohodlná. Měla propadlá péra, kovový rám a byla jen o trochu delší než dětská postýlka, takže až se Scarlett natáhne, nohy jí budou čouhat přes okraj. Na matraci ležely dvě hrubé deky, jež ji měly chránit před nočním chladem; polštář chyběl.

Kromě toho stál v cele stůl, židle a kbelík, který – jak usoudila – má používat místo záchodu, což pro ni byla šílená představa. Místnost teď osvětlovala svíčka ve skleněné lampě a na stole čekala skrovná večeře: miska řídké zeleninové polévky, skýva chleba a hrnek s jakousi tekutinou. Vedle ležela lžíce – a pokud snad Scarlett napadlo, že by ji mohla použít jako zbraň, její naděje se brzy rozplynuly. Lžíce byla nekvalitní, vyrobená z cínu.

Scarlett věděla, že nedokáže pozřít jediné sousto. Pohled na miniaturní porci jí naopak připomněl, v jak šílené situaci se nachází. Ti lidé byli skutečně nemilosrdní. Chtěli, aby žila, ale bylo jim jedno, jestli bude strádat – to bylo naprosto jasné. Sedla si na postel a zabořila hlavu do dlaní. Chtělo se jí brečet, ale nešlo to. Staří. Strážci brány. Pětadvacatery dveře roztroušené po celém světě. Jako by kolem ní vířilo všechno, co otec Gregory řekl, a vtahovalo ji to stále dál do tunelu utrpení a zoufalství. Jak ji to mohlo potkat? Copak může být něco z toho skutečné?

Nějak se donutila vzchopit a přemýšlet. Většina toho, co jí otec Gregory vykládal, zněla naprosto šíleně. Ale současně musela připustit, že něco jí kupodivu připadá povědomé. Jako dávné vzpomínky. Přihodilo se jí totiž pár zvláštních věcí, které se odehrály dávno předtím, než prošla dveřmi v kostele.

Například ty sny. Otec Gregory se zmínil o pěti dětech – o čtyřech chlapcích a dívce. Scarlett se o nich skoro dva roky zdálo. A jak to všechno začalo? V kostele svaté Meredith zahlédla Matta. To on ji zavedl ke dveřím, i když teď ji napadlo, jestli byl skutečný. Vypadal jako duch. Určitě si ho nevymyslela, ale třeba šlo o halucinaci. Kdyby doopravdy prošel dveřmi, nebyl by tady v klášteře?

A pak tu byly samotné dveře. Scarlett se snažila přesvědčit, že ji omámili léky nebo unesli, ale čím déle o tom uvažovala, tím víc se smiřovala se skutečností, že tomu tak nebylo. Otec Gregory jí řekl pravdu. V Londýně prošla dveřmi a ocitla se na Ukrajině. Žádné letadlo, žádné léky. A když se smířila s tímhle, co jí zbývalo jiného než se smířit se zbytkem?

Došla ke stolu a zadívala se na jídlo. Vypadalo odpudivě, ale přinutila se ho sníst – studenou, mastnou polévku a několik dní starý chléb. Nic jiného dostávat nebude a ona potřebuje být silná. Svíčka v lampě byla jen palec vysoká a Scarlett napadlo, jak dlouho asi vydrží. Až dohoří, ocitne se v naprosté tmě. Při té představě se zachvěla. Děsilo ji už tolik věcí, ale být sama, zamknutá ve tmě, jí nějak připadalo horší než všechno ostatní.

Nejlepší bude, když se pokusí usnout. Nesvlékla se – na to byla příliš velká zima. Vlezla do postele, přikryla se oběma dekami a zavrtala se do nich jako zvíře do pelíšku. Dlouhou dobu ležela s otevřenýma očima, a když ji konečně přemohl spánek, ani si toho nevšimla. Došlo jí to, teprve když se jí začal zdát sen.

Opět se nacházela v neznámém, šedivém světě, který už mnohokrát navštívila. Poznala ho a byla šťastná, že je tam. Snažila se zahlédnout Matta a ostatní tři chlapce. Jestli jí někdo mohl pomoct, byli to oni. Přinejmenším by jí mohli ukázat únikovou cestu.

Ale nebylo po nich ani stopy. Zatímco jedna její část spala v cele, druhá se nacházela tady, na břehu skličujícího, mrtvého moře.

Ve světě snů se něco změnilo. Scarlett si to pomaličku uvědomovala. Nic neviděla, ale cítila to – jakési dunění, které přicházelo z obrovské dálky, zpoza horizontu. Zaslechla slabé burácení hromu a spatřila klikatý blesk připomínající tenoučkou prasklinu v látce světa. Srdce jí bušilo jako zvon. Všimla si, že se

voda, hladina oceánu, začíná otřásat. Vlasy jí nadzvedl poryv větru. Kolem nohou jí vířil písek či šedivý prach nebo co to vlastně bylo, potom se vznesl do vzduchu, skoro ji oslepil a sekal ji do tváří. Scarlett se dala na ústup, protože věděla, že se musí schovat – jen pořád ještě netušila před čím.

A pak, v jediném okamžiku, se oceán rozestoupil, jako by ho někdo rozřízl obrovským neviditelným nožem, a do asi míli dlouhé průrvy, která vznikla, se zprava a zleva řítily miliony litrů temné vody. Současně něco velikého stoupalo k hladině. Scarlett si nejdřív myslela, že je to had, jakýsi obrovský mořský plaz, jenž dlouhá staletí odpočíval na dně a právě se probudil. Cítila jeho dech… Jak je to možné? Jak může ve snu něco cítit? Když k ní zamířil s planoucíma očima a plameny, které mu šlehaly z tlamy, vyděšeně vykřikla. Byl to drak! Jako z pohádky. A přesto působil strašlivě reálně a řval tak hlasitě, až měla pocit, že jí prasknou bubínky.

STUPEŇ JEDNA

Ta dvě slova se jí objevila před očima. Obří červená písmena visela z nějaké konstrukce a zářila tak jasně, až ji bolely oči. Kde se vzala? Musela se vynořit ze země, protože ještě před vteřinou byla krajina prázdná. Neonový nápis hučel a pableskoval, jako by jím procházel elektrický proud. Scarlett se podívala na ruce a zjistila, že jsou v dopadajícím světle krvavě rudé. Vypadalo to, jako by hořela.

STUPEŇ JEDNA… STUPEŇ JEDNA…

Nápis se rozsvěcoval a zhasínal. Drak tam byl, pak zmizel ve tmě a zase se objevil. Ale pokaždé, když ho Scarlett spatřila, se nacházel o kousek blíž. Bičoval ji vítr. Kdyby byl o trochu silnější, podrazil by jí nohy. Drak otevřel tlamu a vycenil na ni zuby ostré jako nože.

A v tu chvíli se probudila a zjistila, že leží na posteli přikrytá dvěma dekami, oknem dopadá do cely kalné světlo blížícího se rána a všude panuje příšerná zima.

Posadila se. Už se začínala třást. Co to bylo? Stupeň jedna? Tenhle nápis nikdy neviděla. Neměla tušení, co znamená, nicméně si byla jistá, že je důležitý, že se jí nezjevil bezdůvodně.

Podívala se na okno a odhadla, že je asi pět nebo šest hodin. Bez hodinek těžko říct. Mniši jí zřejmě přinesou snídani. Dali jasně najevo, že ji potřebují živou. Nedokázala by je nějak přemoct, až vejdou dovnitř, probojovat se ke dveřím a utéct jim? Pochybovala. Byli vyzáblí a podvyživení, ale pořád mnohem silnější než ona. Kéž by měla zbraň! To by bylo něco úplně jiného.

Seděla na kraji postele a prohledávala si kapsy. Našla jen tupou tužku, pozůstatek z hodiny výtvarné výchovy, hřeben a Oyster card. Při pohledu na ni se jí zmocnil smutek. Byla tak obyčejná, připomínka všeho, co opustila. Kolik tisíc mil ji teď dělí od londýnských autobusů a metra?

Nic z toho nemohla použít. Napadlo ji, že si svlékne kabát a hodí ho do obličeje tomu, kdo jí přinese jídlo. Hloupý nápad. Pořád ještě nevěděla, jestli vůbec nějaká snídaně bude, a navíc by si tím nepomohla. Jen by se jí vysmáli a pak by ji zbičovali nebo jí provedli ještě něco horšího.

Ale nějak se z té cely dostat musí. Scarlett vstala, znovu prozkoumala dveře a vší silou se o ně opřela. Držely tak pevně, jako by je do zdi zacementovali. Takže zbývalo jedině okno – tři mříže, žádné sklo. Cela byla určená pro dospělého člověka, ne pro dítě – a rozhodně ne pro dívku. Že by se přece jen dokázala protáhnout na opačnou stranu?

Už jednou se do okna pokusila vylézt a nepodařilo se jí to, ale třeba mniši, jakkoli byli chytří, udělali chybu. Dali jí sem stůl a židli. Scarlett chvatně přitáhla stůl k oknu, postavila na něj židli a vyšplhala nahoru.

Poprvé se mohla podívat ven. Spatřila pod sebou příkrý skalnatý sráz se závějemi kolem černých balvanů. Nedaleko stálo několik budov. Vypadaly jako stodoly a opuštěná stavení, jež mohly patřit ke klášteru, ale spíš byly součástí vesnice, kterou neviděla. Nad hlavou měla rampouchy, jež visely z okapu táhnoucího se po celé délce budovy. Zapomněla, jaká je venku zima, ale okamžitě jí to připomněl náhlý poryv větru, který sfoukl ze střechy sníh. Rty a tváře už měla omrzlé. Venku muselo být pod nulou.

Dolů se tedy nedostane. Mříže byly příliš blízko u sebe, a i kdyby se jí podařilo skrz ně protáhnout, nacházela se přinejmenším

dvacet metrů nad zemí. Kdyby se pokusila z takové výšky seskočit, zlomila by si obě nohy.

O dvě hodiny později se dveře otevřely a konečně jí přinesli něco k jídlu.

Se snídaní, miskou studené ovesné kaše a hrnečkem vody, přišel mnich, kterého dosud neviděla. Jeho obličej by si totiž určitě zapamatovala – byl ohavně popálený. Celou jednu stranu měl mrtvou a znetvořenou, jako by usnul s hlavou v troubě. Scarlett od něho odvrátila oči. Copak není v klášteře nikdo, kdo vypadá normálně? Doprovázel ho další mnich, který se postavil ke dveřím.

„Ty… jíst… děvče.“ Spálený obličej byl na svou angličtinu pyšný, ale měl tak strašlivý přízvuk, že mu skoro nerozuměla.

Když postavil podnos na stůl, Scarlett k němu zamířila. Ruce měla za zády a tvářila se, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Prosím, pusťte mě ven…,“ řekla rozechvělým hlasem.

Pohled na pobledlou dívku s očima zarudlýma nevyspáním ho očividně pobavil. „Ven?“ Ušklíbl se. „Ven ne…“

„Ale vy mi nerozumíte…“ Stála teď těsně u něho, a když se napřímil, máchla rukama a zaútočila.

Svírala rampouch s ostrou špicí.

Ulomila ho z okapu a držela ho jako nůž. Vší silou jím mnicha bodla do svalu mezi ramenem a krkem. Muž vyjekl bolestí a z rány mu vytryskla krev. Pak se pomalu svezl na kolena, jako by se modlil.

Scarlett už byla v pohybu. Věděla, že musí využít okamžiku překvapení, že rychlost je její jediná výhoda. Druhý mnich strnul, naprosto ohromený tím, co se právě stalo. Než stačil zareagovat, Scarlett se na něj vrhla jako útočící býk. Hlavou ho udeřila do žaludku tak tvrdě, až mu vyrazila dech. Mnich po ní zašátral, ale vzápětí se svalil a bezmocně se svíjel na podlaze. Scarlett se napřímila a vyběhla na chodbu.

Podle otce Gregoryho žilo v klášteře Prosby o milosrdenství pouze sedm mnichů a ona právě dva z nich zneškodnila. Za jak dlouho se za ní vydají ostatní? Musí najít dveře, kterými sem vešla. Věděla, kde jsou – v chodbě, jen minutku chůze od cely. S trochou štěstí bude pryč dřív, než mniši zjistí, co se stalo.

Teprve po dvaceti krocích jí došlo, že jde špatným směrem. Podařilo se jí zabloudit. Stála v dlouhé chodbě, ale nepoznávala ji. Obraz nějakého svatého na zdi. Zdobená dřevěná truhla. Kamenné schodiště vedoucí dolů. Vypadalo lákavě. Třeba by se po něm dostala ven z kláštera. Jenže současně věděla, že by ji odvedlo od kouzelných dveří. Ty dveře představovaly nejrychlejší způsob, jak se vrátit do kostela svaté Meredith. Musí je najít.

V dálce se rozezněl zvon – ne aby svolal mnichy k modlitbám. Na poplach! Scarlett zaslechla výkřiky. Mnich – ten, kterého udeřila hlavou do břicha – se musel vzpamatovat. Snažila se zachovat klid a pokračovala v cestě, přestože věděla, že si vybrala špatný směr, a čím dál půjde, tím víc se zamotá. Za rohem uslyšela pleskání, jak sandály dopadaly na kamennou podlahu, a vzápětí se objevil další mnich. Když ji spatřil, rozzuřeně vykřikl. Na jedné straně chodby byl průchod. Scarlett se do něho vrhla a proběhla mezi stěnami obloženými dřevem a obrovskou práchnivějící tapiserií.

Průchod ústil do další chodby a Scarlett si s úlevou uvědomila, že ví, kde je. Nějak se jí podařilo najít cestu zpátky. Spatřila stůl se svícny a obraz ukřižování. Dveře byly hned vedle stolu.

Pleskání sandálů. Kdyby byl mnich bosý, Scarlett by ho neslyšela. Takhle, aniž se ohlédla, věděla, že ji někdo dostihl, že utíká přímo k ní. Jediným pohybem natáhla ruku, uchopila těžký kovový svícen a ohnala se. Perfektně si to načasovala. Konec svícnu zasáhl mnicha do spánku a knokautoval ho. Scarlett ho pro jistotu praštila ještě jednou, pak svícen odhodila a rozběhla se ke dveřím.

Na protějším konci chodby se objevila postava. Otec Gregory.

Když Scarlett spatřil, něco vykřikl – možná anglicky, možná svou mateřštinou. Slova mu uvízla v krku. Dveře se teď nacházely mezi nimi, přesně uprostřed. Scarlett blesklo hlavou, jestli k nim stačí doběhnout. Otec Gregory nedočkavě nadskakoval, jako by byl pod proudem. Zdravé oko měl vykulené, takže to druhé vypadalo ještě nemocněji. Scarlett chybělo ke dveřím asi třicet metrů, namáhavě lapala po dechu a sbírala síly.

Vyrazili současně.

Svým způsobem to bylo zvláštní. Scarlett neutíkala pryč. Běžela přímo k muži, kterému se toužila vyhnout. Ale musí dorazit ke

dveřím dřív než on. Rozhodla se. Je to jediný způsob, jak se vrátit domů.

Otec Gregory byl překvapivě hbitý. Přestal kulhat a pohyboval se neuvěřitelnou rychlostí – očividně ho poháněla zlost. Scarlett se na něj neodvážila podívat. Cítila, jak se přibližuje, ale upírala oči na dveře. Byly přímo před ní. Vrhla se dopředu, oběma rukama sevřela železný kruh, ale v tu chvíli ji muž popadl za límec kabátu. Scarlett slyšela, jak vítězoslavně vykřikl, a na zátylku ucítila závan jeho dechu.

Nepustí se. Nedovolí, aby ji odvlekl zpátky do cely. Místo toho se pokrčila v kolenou a zakroutila pažemi, aby se kabátu zbavila. Měla už rozepnuté knoflíky a cítila, jak jí klouže z ramen. Otec Gregory ztratil rovnováhu a s kabátem v ruce se svalil na záda. Byla volná. Prudce otevřela dveře a skočila dopředu. Pár vteřin viděla rozmazaně. Chodba jako by se šílenou rychlostí řítila kolem ní. Slyšela, že na ni otec Gregory volá, náhle z velké dálky.

Dveře se za ní zabouchly.

Scarlett ležela na podlaze kostela svaté Meredith, vzlykala a třásla se. A nad ní se tyčil mladý policista v modré uniformě a zmateně si ji prohlížel.

„C-co jsi zač?“ vykoktal.

„Jsem… Scarlett Adamsová.“ Sotva dokázala promluvit. „Kde ses tu vzala? Co tady děláš?“ Policista nechápavě zavrtěl hlavou. „Nejlepší bude, když půjdeš se mnou!“

NA TITULNÍ STRANĚ

Scarlett byla pryč jen osmnáct hodin, ale šlo o patnáctiletou žačku na školním výletě v centru Londýna a její zmizení způsobilo obrovskou paniku. Psali o něm na titulních stranách všech novin, zabývala se jím televize a policie zahájila celostátní pátrání. Ihned informovali její rodiče. Paul Adams už seděl v letadle a vracel se z Hongkongu do Londýna. Našli ji, když byl v polovině cesty.

Jakmile Scarlett zjistila, že je zpátky v kostele svaté Meredith a sedí naproti policistovi, který na ni okamžitě vychrlil řadu otázek, teprve jí došlo, v jakém je průšvihu.

„Kdes byla?“ začal.

Scarlett byla dosud v šoku a přemýšlela o tom, jak se jí na poslední chvíli podařilo utéct otci Gregorymu. Třesoucím se prstem ukázala na dveře. „Tam…“

„Jak to myslíš?“ Policista byl mladý a nevěděl si rady. Vysílačkou už přivolal pomoc a záchranka byla na cestě. Na místě činu byl nicméně první on. Možná ho za to povýší. Vytáhl poznámkový blok, aby zaznamenal všechno, co Scarlett vypoví.

„V klášteře,“ zamumlala Scarlett. „Byla jsem v klášteře.“

„V jakém klášteře?“

„Za těma dveřma.“

Policista došel ke dveřím a otevřel je dřív, než Scarlett došlo, k čemu se chystá. V posledním okamžiku na něj zakřičela – dvě slova.

„Nedělejte to!“

Představila si, jak do kostela svaté Meredith vpadne otec Gregory a odvleče ji zpátky do cely. Byla přesvědčená, že celá ta noční můra začne znovu. Ale policista tam jen stál a škrábal se na hlavě. Za dveřmi nebyl žádný klášter, žádní mniši – jen postranní

ulička, zeď a několik popelnic. Mrholilo – typické londýnské počasí. Scarlett se podívala ven a nemohla uvěřit vlastním očím.

V tu chvíli pochopila, že bude muset lhát. Jak může někomu vysvětlit, kde byla a co se jí tam přihodilo? Kouzelné dveře? Šílený mnich na Ukrajině? Lidé si budou myslet, že je cvok. Ještě hůř, usoudí, že jde o špatný žert. Vyloučí ji ze Svaté Genevievy. Otec ji zabije. Musí vymyslet odpověď, která dává smysl.

Následujících osmačtyřicet hodin bylo skoro stejně děsivých jako to, co právě prožila. Na místo dorazili další policisté a záchranáři a kostel byl zničehonic plný lidí, kteří jí kladli otázky a dohadovali se mezi sebou. Zdálo se, že Scarlett není raněná, přesto ji zabalili do deky a odvezli do nemocnice. Tisk už nějak zjistil, že ji našli, a ulice byla ucpaná fotografy a novináři. Když ji zdravotníci nakládali do ambulance, sesypali se na nijako vosy a další čekali u nemocnice. Scarlett mohla jen upírat oči na zem, ignorovat blesky fotoaparátů a modlit se, aby celá tahle záležitost brzy skončila.

Paní Murdochová přijela do nemocnice a doprovodila Scarlett na lékařskou prohlídku. Vypadala zdrceně. Bylo jasné, že nic podobného ještě nezažila. Lékař změřil Scarlett pulz a tlak a pak ji požádal, aby se svlékla do spodního prádla.

„Kde jsi přišla k tomuhle?“ Všiml si škrábanců na zádech.

„Nevím…“ Scarlett usoudila, že jí je udělal otec Gregory při závěrečném zápase, ale nechtěla o tom teď mluvit. Předstírala, že je na vysvětlování příliš zmatená.

„A k tomuhle, Scarlett?“ Zdravotní sestra objevila na školním pulovru krev. „Ta je tvoje?“

„Myslím, že ne.“

Vložili svetr do sáčku, aby ho předali policii k analýze. Scarlett napadlo, že ke krvi určitě nenajdou odpovídající vzorek… Pokud nemají v databázi i Ukrajince.

Konečně jí dovolili, aby se osprchovala, a dostala čisté oblečení. Přijely ji vyslechnout dvě policistky. Paní Murdochová ji ani na okamžik neopustila a Scarlett byla poprvé v životě šťastná, že ji má u sebe. Nechtěla by tohle všechno absolvovat sama.

„Vzpomínáš si, co se stalo? Mohla bys třeba začít svým příchodem do kostela…“

Oběma policistkám, laskavým, ale přísným, bylo přes třicet. Už kolovaly fámy, že Scarlett žádné nebezpečí nehrozilo a policie tou záležitostí jen zbytečně marní čas. Scarlett si mezitím stačila vymyslet, jak bude vypovídat. Věděla, že její verze bude znít poněkud nepřesvědčivě, ale budou se s ní muset spokojit.

„Nic si nepamatuju," odpověděla. „V kostele mi nebylo dobře. Točila se mi hlava. A tak jsem šla ven, abych se nadejchala čerstvýho vzduchu – a pak všechno zčernalo. Asi jsem upadla. Nevím…"

„Omdlela jsi?"

„Myslím, že jo. Moc ráda bych vám pomohla. Ale fakt netuším…"

Policistky se tvářily pochybovačně. Pracovaly u policie už dost dlouho na to, aby poznaly, že někdo lže. Bylo jim jasné, že Scarlett něco tají, ale nemohly s tím nic dělat. Stále dokola jí kladly stejné otázky a dostávaly stále stejné odpovědi. Bylo jí špatně. Omdlela. Nic si nepamatuje. Co jiného taky mohla říct?

Když se objevil Paul Adams, výslech skončil. Přijel taxíkem rovnou z letiště a vpadl do místnosti s pomačkaným oblekem a výrazem, v němž se mísila úzkost, úleva a podrážděnost, navíc znásobené časovým posunem.

„Scarly!" Došel k dceři a pevně ji objal.

„Ahoj, tati."

„Nemůžu uvěřit, že tě našli. Jsi v pořádku? Kde jsi byla?" Policistky si vyměnily pohled. Paul Adams se k nim otočil.

„Kdyby vám to nevadilo, rád bych si odvezl dceru domů. Paní Murdochová…"

Nemocnici opustili zadním východem, aby se vyhnuli smečce reportérů, kteří dosud tábořili vpředu. Na Scarlett padla únava. Objevili ji dopoledne a teď byl skoro večer. Toužila si vlézt do postele, a jakmile tam byla, tvrdě usnula a spala celou noc. Možná to bylo dobře. Na titulky, které na ni další den čekají, totiž bude potřebovat veškeré své síly.

POHŘEŠOVANÁ ŠKOLAČKA NALEZENA

POLICIE SE PTÁ – NEŠLO O ŠPATNÝ ŽERT?

Případ patnáctileté školačky Scarlett Adamsové, která se ztratila během školního výletu, stále zahaluje tajemství. Po jejím zmizení z kostela svaté Meredith ve východním Londýně se rozběhlo celostátní pátrání, protože policie se obávala únosu. Dívka se však o osmnáct hodin později objevila na stejném místě.

Lékaři jí ošetřili drobné škrábance, nicméně neobjevili žádné stopy po tom, že by byla nápadena nebo věznena proti své vůli.

Scarlett – která je podle učitelů ze soukromé dívčí školy v Dulwichi, již navštěvuje, „inteligentní a rozumná“ – zatím nedokázala své zmizení vysvětlit a trvá na tom, že si nic nepamatuje. Její otec Paul Adams, korporační právník, rozzlobené odmítl tvrzení, že celá záležitost by mohla být jen špatný žert. „Je zřejmé, že Scarlett má za sebou traumatický zážitek, a já jsem nevýslovně šťastný, že ji mám zpátky,“ řekl.

Zdá se, že policie by ráda případ co nejrychleji uzavřela. „Hlavně že je Scarlett opět doma,“ prohlásil detektiv Chris Kloet z New Scotland Yardu. „Možná se nikdy nedozvíme, co se s ní během těch osmnácti hodin, kdy byla pryč, dělo, důležité však je, že jí nikdo neublížil.“

Ta zpráva byla odfaxována deset tisíc mil daleko a v peruánském městě Nazca si ji přečetl patnáctiletý chlapec. Pak vstal, došel ke stolu a prohlédl si papír pod lampou. Vedle textu byl Scarlettin snímek – stála mezi dvěma dívkami a v ruce držela hokejku. Šlo o fotografii sportovního týmu. Chlapec ji pečlivě

studoval. Je moc hezká, pomyslel si. Zřejmě Asiatka. Skoro určitě stejně stará jako on.

„Kdy to přišlo?“ zeptal se.

„Před půl hodinou,“ dostal odpověď.

Ten chlapec se jmenoval Matt Freeman. Byl prvním Strážcem brány, a aniž vlastně věděl jak, stal se nepsaným vůdcem. Před čtyřmi měsíci bojoval v poušti Nazca proti Starým a snažil se uzavřít obrovskou bránu, která jim dlouhá staletí bránila ve vstupu na svět. Nepodařilo se mu to. Král Starých ho srazil k zemi a vážně poranil. Poslední, co si Matt pamatoval, bylo, jak se armády Starých rozptylují a mizí ve tmě.

Trvalo mu šest týdnů, než se uzdravil, a zatímco se zotavoval, snažil se vymyslet, co dál. Spolu s Richardem Colem, novinářem, který ho na cestě do Peru doprovázel, bydlel na farmě, neboli v haciendě, na předměstí Nazky. Richard byl jeho nejbližší přítel a právě teď vešel do místnosti.

„To je určitě ona,“ poznamenal Matt.

„Jizva.“ Richard přikývl. „Byla v kostele svatý Meredith. Musela projít stejnýma dveřma jako ty. Bůh ví, co zažila. Byla pryč osmnáct hodin.“

„Jmenuje se Scarlett.“

Richard opět přikývl. „Scar neboli Jizva.“

Matt, stále s faxovou zprávou v ruce, se na okamžik zamyslel. Předchozí čtyři měsíce po Scarlett pátral jediným způsobem, jakým mohl – ve snách. Každou noc navštěvoval podivný svět snů, který už důvěrně znal. V minulosti mu sny pomohly. Byl přesvědčený, že tam Scarlett musí někde být. Třeba ho k ní dovedou a pomohou mu znovu.

A teď, naprosto nečekaně, se objevila ve skutečném světě. Nebylo pochyb o tom, že je to ona, pátá z Pětice. A žila v Anglii, v Londýně! Žačka drahé soukromé školy.

„Musíme za ní,“ oznámil Matt. „Musíme se okamžitě vydat na cestu.“

„Hned zarezervuju letenky.“

Matt si snímek ještě jednou prohlédl a zamumlal: „Jizvo… Už víme, kde seš.“

„To je pravda,“ poznamenal Richard s vážným výrazem. „Ale Staří se to dozvědí taky.“

MATTŮV DENÍK (1)

Po ničem z tohohle jsem netoužil. Nechtěl jsem se do toho zaplést. Dokonce ani teď přesně nechápu, co se děje nebo proč to musím být já.

Doufal jsem, že mi třeba pomůže psaní deníku. To byl Richardův nápad, abych si všechno zapisoval. Ale nedopadlo to tak, jak jsem doufal. Čím víc přemýšlím o svém životě, čím víc o něm píšu, tím zmatenější mi všechno připadá.

Někdy se snažím vrátit tam, kde to všechno začalo, ale už si nejsem jistý, kdy to bylo. Snad ten den, kdy umřeli mí rodiče? Nebo to začalo v Ipswichi ten večer, kdy jsem se se svým nejlepším kamarádem – který jím nebyl, jak se nakonec ukázalo – rozhodl vloupat do skladiště? Nebo o tom bylo rozhodnuto už v den, kdy jsem se narodil? Matthew Freemane, nebudeš chodit do školy jako ostatní děti. Nebudeš hrát fotbal, skládat zkoušky a budovat si kariéru. Jsi na světě kvůli něčemu jinému. Protestuj, jestli chceš, ale takhle to prostě musí být.

Někdy přemýšlím o rodičích, i když si už nedokážu vybavit, jak vypadali, a jejich hlasy dávno vybledly. Táta byl doktor, praktický lékař, a měl ordinaci kousek od našeho domu. Vidím před sebou muže s bradkou a brýlemi se zlatými obroučkami. Hodně se zajímal o politiku. Odpad jsme třídili dávno předtím, než to přišlo do módy, a vím, že ho štvala Národní zdravotní služba – spousta manažerů, spousta byrokracie. Současně se však často smál. Večer mi četl… Roalda Dahla… Prevítovi *patřili k jeho oblíbeným knížkám. A taky si v televizi nenechal nikdy ujít jeden komediální seriál. Dávali ho v neděli večer, ale jeho název jsem zapomněl.*

Máma byla mnohem drobnější než on. Pořád držela dietu, i když podle mě zhubnout nepotřebovala. Fakt, že skvěle vařila, jí to určitě

komplikoval. Pekla domácí chléb a koláče a v září vždycky začala připravovat výrobní linku na vánoční pudinky pro charitu. Někdy mluvila o tom, že se vrátí do práce, ale líbilo se jí být doma, když jsem přišel ze školy. To bylo jedno z jejích pravidel. Nedopustila, abych se vrátil do prázdného domu.

Bylo mi teprve osm, když umřeli, a existuje spousta věcí, které se o nich nikdy nedozvím. Myslím, že spolu byli šťástní. Kdykoli si na ně vzpomenu, jako by vždycky svítilo slunce, což určitě něco znamená. Vidím náš dům a zahradu s velkým růžovým keřem na trávníku – někdy dokonce cítím jeho vůni.

Mark a Kate Freemanovi. Tak se jmenovali. Cestou na svatbu zahynuli při dopravní nehodě a potíž je v tom, že jsem věděl, co se stane. Ve snu jsem viděl, jak jejich auto spadlo z mostu do řeky, a když jsem se probudil, došlo mi, že oba umřou. Ale neřekl jsem jim to. Věděl jsem, že mi táta neuvěří. A tak jsem předstíral nemoc. Brečel jsem a doufal, že na svatbu neodjedou. Odjeli, ale mě nechali doma.

Mohl jsem je zachránit. Říkám si to pořád dokola. Táta by mi asi nevěřil. Určitě by trval na tom, že pojedou bez ohledu na to, co jsem jim řekl. Ale mohl jsem auto polít barvou nebo tak něco. Dokonce jsem ho mohl zapálit. Existovaly nejrůznější způsoby, kterými jsem jim mohl v odjezdu zabránit.

Jenže jsem byl strašně vyděšený. Měl jsem zvláštní schopnosti a věděl jsem, že jsem díky nim jiný než ostatní, a to bylo to poslední, co jsem chtěl. Zrůda Matt… Díky, nemám zájem. A tak jsem mlčel. Zůstal jsem doma a sledoval, jak odjíždějí. Od té doby jsem viděl jejich auto odjíždět snad tisíckrát, křičel jsem na svoje osmileté já, aby něco udělalo, a nenáviděl se, že jsem tak hloupý. Kdybych se mohl vrátit do minulosti, tak bych začal tady, protože tenkrát se to všechno zvrtlo.

Potom věci dostaly rychlý spád. Gzoenda Davisová, vzdálená příbuzná mojí mámy – její nevlastní sestra nebo tak něco – si mě vzala do pěstounské péče. Následujících šest let jsem žil u ní a jejího přítele Briana v řadovém domku v Ipswichi. Nesnášel jsem je. Gwenda byla povrchní a sobecká ženská, ale Brian byl ještě horší.

Podle mě měli to, čemu se říká patologický vztah, což znamená, že ji bil. Mě taky občas uhodil. Bál jsem se ho – připouštím. Občas jsem si všiml, že se na mě vztekle dívá, a v noci jsem se pro jistotu zamykal v pokoji.

Přesto bych se měl k něčemu přiznat. Je to sice zvláštní, ale svým způsobem jsem byl v Ipswichi skoro šťastný. Někdy jsem to bral jako trest za to, co jsem udělal – nebo spíš neudělal – a tak trochu mi připadalo, že si takový život zasloužím. Smířil jsem se s ním. Věděl jsem, že se nezlepší, a alespoň jsem si mohl vytvořit vlastní identitu. Mohl jsem být vším, čím jsem chtěl.

Chodil jsem za školu. Stejně jsem nechtěl skládat zkoušky, tak co na tom záleželo? Kradl jsem v místních obchodech. Ve dvanácti jsem začal kouřit. První balíček lehkých marlborek mi koupil můj kamarád Kelvin – i když jsem mu za ně samozřejmě musel zaplatit dvakrát tolik. Drogy jsem nebral, ale kdybych s ním kamarádil dál, určitě by k tomu došlo. Skončil bych jako jedno z těch dětí, o kterých se dočtete v novinách, že se předávkovaly a jejich tělo se našlo u železniční tratě. Všem by to bylo jedno, dokonce i mně. Prostě by to tak dopadlo.

Ale pak se objevila Jayne Deverillová a najednou se všechno změnilo, protože se ukázalo, že je čarodějnice. Vím, že to zní šíleně. Sám nemůžu uvěřit, že jsem to napsal. Ale ona nevypadala jako čarodějnice z pohádky. Neměla dlouhý nos ani špičatý klobouk, nic takového. Byla skutečná: zlá, krutá a trochu cvok. Ona a její přátelé mě sledovali a čekali, až jim padnu do rukou. Potřebovali mě, abych jim pomohl odemknout tajemnou bránu, která se nacházela v lese v Yorkshiru. Jako bych přece jen nebyl pouhý ztroskotanec se záznamem v trestním rejstříku, který zavinil smrt svých rodičů. Byl jsem jeden z Pětice. Strážce brány. Hrdina příběhu, který začal deset tisíc let předtím, než jsem se narodil.

Co jsem si o tom tenkrát myslel? Co si myslím teď? Nemám na vybranou. Jsem do toho zapletený a budu muset zůstat až do konce. A myslím si, že ten konec nebude hezký. Síly, proti nimž bojujeme – Staří a jejich spojenci po celém světě – jsou příliš mocné. Připomínají děsivý mor – šíří se všemi směry, zabijí všechno, čeho se dotknou. Vím, že mám zvláštní schopnosti. Už jsem se s tím smířil a

nedávno jsem se je naučil používat. Ale je mi teprve patnáct – narozeniny jsem oslavil tady v Nazce – a když přemýšlím o věcech, které mám vykonat, bojím se.

Nemůžu utéct. Nemám se kam schovat. Když se nebudu bránit, Staří mě najdou. Zničí mě rychleji a bolestivěji, než by dokázaly cigarety. Mimochodem, od svého zatčení nekouřím. Hodně věcí jsem na sobě změnil. Myslím, že jsem přijal svůj úkol. Hlavně musím přežít. Ale to nestačí. Musím také vyhrát. Alespoň že už nejsem sám.

Když tohle všechno začalo, věděl jsem, že jsem jeden z pěti dětí, které jsou stejně staré jako já, a že se jednou sejdeme. Věděljsem to, protože jsem je vídal ve snách.

První, koho jsem potkal ve skutečném životě, byl Pedro. Nemá příjmení. Ztratil je – zároveň s domovem, osobními věcmi a celou rodinou – při záplavách, které postihly jejich vesnici. Bylo mu šest let. Potom se dostal do slumu v Limě a nějak se mu tam podařilo přežít. Poprvé jsem ho uviděl, když žebral na ulici. Osobně jsme se seznámili, když jsem spal a on se mě snažil okrást. Ale tak ho vychovali. Neřešil, jestli je to správné, nebo ne – pro něj to prostě byl způsob, jak sehnat peníze na jídlo. O světě mimo chátrající chudinskou čtvrť, ve které žil, nic nevěděl. A samozřejmě neuměl ani slovo anglicky.

Myslím, že jsem nikdy nepotkal člověka, který by se ode mě tak lišil… Připadal mi jako z jiné planety. Zaprvé (jinak se to vyjádřit nedá) páchl. Celé roky se nemyl ani nekoupal a šaty, které měl na sobě, před ním nosilo minimálně deset lidí. Dokonce i po tom všem, co jsem prožil, jsem byl ve srovnání s ním bohatý. Přinejmenším jsem vyrůstal v domě s vodovodem. A nikdy jsem neměl hlad.

Skoro okamžitě jsme se spřátelili. Určitě k tomu přispěl fakt, že se mi Pedro rozhodl zachránit život, když mě zbil policejní kapitán Rodriguez. Ale bylo v tom něco víc. Představte si tu náhodu, že jsme se vůbec našli – já žil na předměstí Londýna a on živořil na ulici města vzdáleného deset tisíc mil. Sblížili jsme se, protože to tak mělo být. Byli jsme dva z Pětice.

Pedro je čistokrevný Inka – potomek původních obyvatel Peru. Víc než to, je nějak spojený s Manco Capakem, jedním z bohů slunce. Inkové mi ukázali jeho portrét – na disku z ryzího zlata – a oba

vypadali naprosto stejně. Nejsem si jistý, jestli úplně chápu, o co tady jde. Je snad Pedro dávný bůh? Pokud ano, kdo jsem tedy já?

Pedro má stejně jako já zvláštní schopnosti. On dokáže uzdravovat nemocné. Jen díky němu jsem zůstal naživu. Oba jsme byli v poušti Nazca raněni. Pedro si zlomil nohu, ale mě srazil k zemi král Starých. Doufal, že zemřu… A taky bych zemřel, kdyby se Pedro nevrátil a čtrnáct dní se o mě nestaral. Říká se tomu biotronická léčba. Vyhledal jsem si ten termín ve slovníku – nějak to souvisí s přenosem energie. V podstatě to znamená, že jsem se uzdravil díky Pedrovi. A proto je víc než můj přítel. Je skoro jako dlouho ztracený bratr – a jestli to zní staromódně, škoda. Prostě to tak cítím.

A pak se objevili Scott a Jamie Tylerovi.

To jsou skuteční bratři… Dokonce dvojčata. Původně vystupovali v divadle v Renu, v Nevadě, v Neuvěřitelné show. Zatímco my s Pedrem bojovali (a prohrávali) v poušti Nazca, oni prožívali vlastní dobrodružství – pronásledovala je korporace Temnota. Také se jim podařilo zaplést do voleb amerického prezidenta a byli u toho, když byl jeden kandidát málem zavražděn.

Scott a Jamie jsou víceméně stejní. Jsou hodně hubení a na první pohled poznáte, že jim v žilách koluje indiánská krev – pocházejí z kmene Washoe. Mají dlouhé černé vlasy, tmavé oči a působí ostražitě. Podle fyzického vzhledu bych řekl, že Jamie je mladší, ale když jsme se konečně setkali – prošli dveřmi, kterými se dostali od jezera Tahoe v Nevadě do chrámu v peruánském městě Cuzco – choval se jako velitel. Temnota totiž jeho bratra unesla a mučila. Zatím nevíme, co mu provedli, a Pedro s ním strávil dlouhé hodiny o samotě a snažil se ho vyléčit. Ale Scott není dosud v pořádku. Je uzavřený a zamlklý. Někdy mě napadá, jestli se na něj budeme moct spolehnout, až bude třeba.

Od mého souboje se Starými v poušti Nazca uplynuly více než čtyři měsíce a pořád ještě nejsem úplně zdravý. Často mívám bolesti. Nezůstaly mi žádné jizvy, ale cítím, že se ve mně něco porouchalo. Občas se v noci probudím a připadá mi, jako by mě někdo právě bodl. Dokonce i Pedro stále kulhá. Takže bych rozhodně nevsadil ani penci na to, že si to my čtyři rozdáme s mocnými silami zla a zachráníme svět. Mrzí mě to, ale je to tak.

Jamie je nesmírně bystrý. Zdá se, že vidí věci jasněji než kdokoli z nás, hlavně proto, že u toho byl od samého začátku. Teď to nedokážu vysvětlit, ale nějak se přenesl o deset tisíc let zpátky do minulosti a potkal nás… Než jsme to byli my. Jo. Byl tam Matt, který vypadal jako já a mluvil jako já, a který možná dokonce byl já. Jamie tvrdí, že všichni žijeme dvakrát. Jen doufám, že poprvé to byla větší legrace.

Čtyři měsíce!

Všichni bydlíme v domě u pobřeží, jižně od Limy. Patří profesorce Joanně Chambersové, odbornici na vše, co se týká Peru. Dům je dřevěný, natřený na bílo a vypadá tak trochu jako hacienda, což je španělský statek. V přízemí se nachází obrovská společenská místnost, která je během dne otevřená na verandu, a široké schodiště vedoucí do prvního patra. Všechno působí velice staře. Na podlaze leží několik předložek, u jedné stěny se tyčí obrovské otevřené ohniště a pod stropem se pomalu otáčejí větráky.

Utloukali jsme čas čtením, koukáním na televizi (na domě je satelit a máme také velkou zásobu filmů na DVD) a sufováním po internetu, kde jsme hledali zmínky o Starých. Profesorka trvá na tom, abychom se tři čtyři hodiny denně učili, přestože už uplynula celá věčnost od chvíle, kdy někdo z nás chodil do školy, a Pedro v životě do žádné nevkročil. Hráli jsme fotbal na zahradě, kopali si míč mezi lamami, které se pásly na trávníku, a vyráželi na výlety do pouště. A podle mě jsme sbírali síly a pomalu se uzdravovali z toho, čím jsme prošli.

Přesto jsou dny, kdy nám všechno připadá neskutečné – sedíme tady a nic neděláme, i když víme, že Staří někde na světě upevňují svou mocenskou základnu a připravují se k útoku na lidstvo. Hledají si přátele na těch správných místech… Klidně už mohou být rozlezlí po celé Evropě. Jejich cílem je zahájit zničující válku, zabít co nejvíc lidí a pak si pohrát s ostatními – mrzačit je a mučit, až nikdo nezbude. Proč to chtějí udělat? Žádné proč neexistuje. Staří se živí bolestí stejným způsobem, jako rakovina útočí na zdravý organismus. Je to prostě jejich přirozenost.

Večer někdy hráváme perudo*, což je peruánská hra s kostkami. Já, Richard, Pedro, Scott, Jamie a profesorka. Sedíme tu, házíme kostky a chováme se, jako by se nic nedělo, jako bychom byli jen parta přátel na prodloužených prázdninách. A já mám chuť vstát a praštit pěstí do zdi. Jsme v Nazce, v pohodlí a bezpečí. Ale každá vteřina, kterou tu trávíme, hraje proti nám. Náš nepřítel získává nadvládu.*

Jenže co jiného můžeme dělat? Staří zmizeli. A i kdybychom věděli, co podnikají, ještě nejsme natolik silní, abychom je přemohli. Sešli se jen čtyři Strážci brány. Musí jich být pět.

A teď bude. Konečně jsme našli Jizvu.

Nemůžu uvěřit, že jsem dneska skutečně držel v rukou její snímek. Už má jméno – Scarlett Adamsová. Víme, kde bydlí. Můžeme se s ní spojit a říct jí pravdu o tom, kdo je – nebo byla.

Před deseti tisíci lety vedla vlastní armádu. Jamie se s ní osobně setkal a bojoval po jejím boku v rozhodující bitvě, kdy byl král Starých poražen a vznikla první brána. Scarlett má určitě zvláštní schopnosti – všichni je máme – Jamie však nezjistil jaké. Když ji potkal, byla prý statečná a vynalézavá. Uměla jezdit na koni, zacházet s mečem a velela mužům přinejmenším dvakrát starším než ona. Ale nikdy nepředvedla nic, co by vypadalo jako kouzlo… Alespoň ne nic, čeho by si všiml.

Zanedlouho z Nazky odjedeme. Už se nemůžu dočkat, až zase uvidím Anglii.

A teď si půjdu lehnout.

Richard si totiž dělá starosti – to, že se Jizva objevila, je prý začátek nové etapy. Staří nás nechali nějakou dobu na pokoji, ale nyní začnou jednat. Pokud proti nám něco plánují, pak s tím vyrukují právě teď.

Ale já se nebojím. Je nás pět, což znamená, že celá tahle záležitost brzy skončí. Spojíme své síly a uděláme všechno pro to, abychom ji dovedli do vítězného konce. Potom se vrátím do školy a složím závěrečné zkoušky. Budu žít jako všichni ostatní.

Po ničem jiném netoužím. Fakt se už nemůžu dočkat.

POSLEDNÍ NOC V NAZCE

Dvacet čtyři hodin poté, co přišel fax, připravila profesorka Chambersová večeři. To byl její způsob rozloučení. Následující den Matt, Richard, Pedro, Jamie a Scott odjedou do Anglie – profesorka pro ně zařídila pasy – a ona bude mít svůj dům konečně zase pro sebe.

Joanna Chambersová prožila většinu života v Peru, studovala Inky, dávné kultury Moche a Chimu a samozřejmě záhadné čáry na poušti Nazca. Byla odbornice na tucet různých oborů, zkušená pilotka, skvělá střelkyně a příšerná kuchařka. Jídlo: kreolskou polévku, po níž následovalo *lomo saltado* – pokrm z grilovaného hovězího masa, cibule a rýže – jí pomohli připravit místní lidé. Na stole stály dva džbánky Pisco Sour, pěnícího bílého nápoje z hroznového brandy, citronu a bílku, který chutnal mnohem lépe, než vypadal.

V čele stolu seděl Richard Cole. Během posledních několika měsíců se změnil. Slunce mu vyšisovalo vlasy a také si je nechal narůst, takže mu v dlouhých pramenech splývaly na ramena. Byl opálený, a přestože nenosil plnovous, vypadal drsně a neoholeně. Dnes večer se převlékl do džín a bílé plátěné košile. Většinou nosil kraťasy a sandály, a kdyby stál dům na pláži, klidně byste si ho spletli se surfařem. Každé ráno uběhl pět mil. Udržoval se v kondici.

Scott a Jamie Tylerovi seděli na jedné straně stolu, jako obvykle spolu, a proti nim Matt s Pedrem. Jedna židle zůstala prázdná a někdo na stůl před ni položil článek se snímkem Scarlett Adamsové, jako by s nimi byla alespoň duchem.

Všichni měli dobrou náladu. Jídlo bylo skvělé a pití také. V pokojích nahoře měli sbalená zavazadla. Profesorka Chambersová počkala, až všichni dojedí, pak zaťukala vidličkou do skleničky a

vstala. Matt ji nikdy neviděl v šatech a dnešek nebyl výjimkou. Měla na sobě pomačkaný safari kostým a v knoflíkové dírce kytičku.

„Měli bychom si jít lehnout," začala. „Zítra vás čeká dlouhá cesta – ale chci vám popřát *bon voyage*. Nemůžu říct, že je mi líto, že konečně odjíždíte…" Kolem stolu se ozvaly protesty a profesorka zvedla ruku, aby je utišila. „V tom příšerném rámusu, když jste hráli na trávníku fotbal, neustále jste běhali nahoru a dolů po schodech a tak podobně, se nedalo pracovat.

Ale budete mi chybět. Zvykla jsem si na vás. Myslím to upřímně. A přestože je báječné, že se Jizva konečně objevila, pořád musím myslet na to, co máte před sebou." Na okamžik se odmlčela. „Tak trochu si připadám jako matka, která posílá své syny do války. Doufám jen, že jednoho dne vás zase uvidím, že se vrátíte živí a zdraví."

Zvedla sklenici.

„Tak či tak, připíjím na vás. Na Pětici, měla bych říct. Dávejte na sebe pozor. Porazte Staré. Udělejte, co je třeba. A teď si dáme trochu horké čokolády a naposledy si zahrajeme *perudo*. Musíte brzy vstávat."

Později večer se Richard s Mattem setkali na verandě před společenskou místností. Byla nádherná noc: úplněk, inkoustově černá obloha a tisíce hvězd. Matt slyšel z domu klasickou hudbu. Profesorka Chambersová měla staré rádio, které ráda poslouchala při práci. Scott a Jamie byli ve svém pokoji v prvním patře a Pedro se pravděpodobně díval na televizi.

„Nemůžu uvěřit, že jedeme domů," poznamenal Matt.

„Anglie." Richard zíral do tmy, jako by ji mohl v dálce vidět. „Máš představu, co se stane, až tam dorazíme?"

Matt zavrtěl hlavou. „Nevím. Uvažoval jsem o tom. Snažil jsem se vymyslet nějakej plán. Možná by to bylo jednodušší, kdybysme věděli, co Starý celou tu dobu dělali." Na okamžik se odmlčel. „Třeba to zjistíme, až se Pětice sejde. Třeba se situace sama vyjasní."

Zadíval se do tmy. Noci v poušti byly vždycky úžasné. Přestože ji člověk neviděl, cítil, jak se táhne až k horám. Mattovi připadalo, jako by na jižní polokouli existovalo pětkrát víc hvězd než v Evropě. Málem se nevešly na oblohu.

„To, co jsi včera říkal…“ Otočil se k Richardovi. „O Starých…“

„Hledají děti se zvláštníma schopnostma,“ dopověděl Richard. „Tak objevili Scotta s Jamiem. Jestli Scarlett prošla dveřma ve Svatý Meredith, dozvědí se to. Taky si přečtou ten článek.“

„Myslíš, že na nás čekají?“

„Na Scarlett dohlíží Nexus. Je s ní její otec. Pár dní nechodila do školy. Zatím se zdá, že je všechno v pořádku. Žádný nebezpečí jí nehrozí.“

Richard byl v pravidelném kontaktu s Nexem, zvláštní skupinou milionářů, politiků, lidí s nadpřirozenými schopnostmi a představitelů církve, kteří o Starých věděli a vytvořili tajnou společnost, jež proti nim bojovala. Musela být tajná, protože se báli, že by působili směšně. Jak by mohli přiznat, že věří v ďábly a démony? Úkolem Nexu bylo starat se o Matta a ostatní Strážce brány. Kdysi mu zaplatili soukromou školu a teď hradili celý jejich pobyt v Peru.

A také chránili Scarlett Adamsovou. Zasáhli v okamžiku, kdy se objevila v celostátním tisku, a najali tým soukromých detektivů, aby na ni ve dne v noci dohlíželi. Měli štěstí, že žila v Anglii. To celou věc zjednodušilo. Jeden z členů Nexu, Tarrant, byl vysoký policejní důstojník a zařídil odposlechy jejích telefonátů. Mezitím Scarlett zase začala chodit do školy. Otec s ní byl stále v Londýně a starala se o ně skotská hospodyně. Richard už získal o Scarlett spoustu informací. Hrála ve školním představení. Měla kamaráda Aidana a pravidelně ho porážela v tenise. Vypadalo to, že vede spokojený život.

Richard s Mattem se jí ho teď chystali převrátit vzhůru nohama. Matt se kvůli tomu cítil trochu provinile, ale věděl, že není vyhnutí. Scarlett má na světě úkol a on jí musí říct, v čem spočívá.

Někde ve tmě zahoukala sova. Dům stál na předměstí Nazky, ale oba rozeznali světla města mihotající se v dálce. Všude panoval klid, nicméně Matt i Richard věděli, že je to klam. Brzy se celý svět změní.

„Nejsem si jistý, jestli bys měl jet,“ vyhrkl náhle Richard.

„Jak to myslíš?“ Matta jeho slova zaskočila. Všechno bylo přichystané, letenky zakoupené.

„Přemýšlel jsem o tom… O tý cestě do Evropy. Ty, Pedro, Scott, Jamie… Všichni v jednom letadle. Co když Staří ovládli americký vzdušný prostor? Můžou letadlo nasměrovat do úbočí hory nebo do budovy.“

„Nechtějí nás zabít,“ namítl Matt. Byl si tím téměř jistý. „Když se nás zbaví, nahradí nás naši dvojníci z minulosti. Tak to funguje. A co tím získají? Jen po nás budou muset začít znovu pátrat. Jednodušší pro ně je, když nás nechají naživu.“

Richard potřásl hlavou. „Přesto by mohli letadlo donutit, aby někde přistálo, a zmocnit se vás.“

Matt se nad tou možností zamyslel. Potíž byla v tom, že Staří o sobě nedali dlouhé měsíce vědět. Jako by vyčkávali ve tmě; jako by vůbec neexistovali. Richard pročesával internet a snažil se najít informaci o nějaké děsivé události, z níž by bylo patrné, že v ní mají prsty Staří. Na světě se odehrávala spousta hrůz. Válka v Afghánistánu. Etnické čistky v Dárfúru. Bída a hladomor v Zimbabwe. Ale to byly prostě všední zprávy. Tyhle věci by se děly i bez Starých. Pátral po něčem horším.

„Co podle tebe dělají?“ zeptal se Matt. „Proč myslíš, že se ještě neukázali?“

Richard pokrčil rameny. „Myslím, že čekají,“ odpověděl.

„Na co?“

„Na Jizvu.“

Na verandě se cosi pohnulo a Matt se na okamžik napjal, ale pak se uvolnil. I bez ohlédnutí poznal, že přišla profesorka Chambersová. Prozradila ji vůně doutníku. Držela ho v jedné ruce a sklenku peruánského brandy v druhé.

„Nepůjdete dovnitř?“ prohodila. „Chci zapnout alarm.“

Dům měl důkladné bezpečnostní zabezpečení, které profesorka Chambersová nechala nainstalovat krátce potom, co Richard, Pedro a Matt přijeli. Kolem pozemku nebyl plot ani ho nehlídali strážní v uniformě – tak by prý žít nemohla, prohlásila. Systém byl neviditelný, ale dům obklopovala řada infračervených paprsků a na nejrůznějších místech zahrady se nacházely našlápne spínače. Nejdůmyslnější ze všeho však byl radiolokátor na střeše, který pokrýval celé okolí. Zaregistroval každičký pohyb v okruhu sto

metrů. Takhle tady žili. Možná se zdálo, že jsou svobodní, ale všichni si neustále uvědomovali, že ve skutečnosti se nacházejí ve stavu obležení.

„Právě mluvíme o zítřku," vysvětlil Richard.

„Už se dočkáte." Profesorka vyfoukla kouř. „Je pár minut po desáté. Neměli byste si jít lehnout?"

Richard poplácal Matta po rameni. „Půjdeme."

Všichni se vrátili dovnitř. Matt jim popřál dobrou noc a odešel do malé místnosti v zadní části domu, kterou si vybral jako svůj pokoj. Líbilo se mu tam. Když ležel v posteli, s hlavou přímo pod zkosenou střechou s oknem, viděl hvězdy. Zavazadlo – malou plátěnou tašku – už měl sbalené a stálo na podlaze. Moc si toho s sebou nepoveze. Jestli mu bude v Londýně něco chybět, vždycky si to může koupit.

Rychle se svlékl, umyl a vklouzl pod deku. Posledních několik měsíců pátral po Jizvě jediným způsobem, jakým mohl – ve snách. Stále dokola navštěvoval svět snů. Chodil tam tak často, že krajinu dokonale znal: mrtvé, šedivé pobřeží táhnoucí se podél nekonečného moře, ostrov, na kterém byl kdysi uvězněn.

Ten svět ho mátl. Byl to sen, nebo skutečný svět? To byla první otázka. A byl tu proto, aby mu pomáhal, nebo aby ho vyváděl z míry? Na jednu stranu šlo o děsivé místo, v němž se zjevovaly podivné, hrůzu nahánějící symboly, kterým nerozuměl: obrovské labutě, chodící sochy, pistole a nože. Ale současně si Matt nemyslel, že mu tam hrozí nebezpečí. Čím častěji ho navštěvoval, tím silněji cítil, že svět stojí na jeho straně. Napadlo ho, jestli tam někdo žije – nebo prostě existuje jen kvůli Strážcům brány, jeho jediným obyvatelům?

V každém případě opouštěl skoro každou noc postel, pokoj, své tělo a vracel se tam. Občas viděl blesk, blížící se bouřku. Jednou zahlédl stopy. Jindy narazil na skupinu stromů, které přinejmenším dokazovaly, že místo není úplně bez života, že tu může něco růst.

Ale Jizvu nikdy nespatřil.

Dnes večer nemělo smysl po ní pátrat. Za pouhých čtyřiadvacet hodin se s ní stejně setká. Ale i tak – možná jen ze zvyku – se skoro okamžitě přenesl do světa snů. Jako obvykle byl sám. Stoupal do

prudkého kopce, ale pohyb nevyžadoval o nic větší námahu, než kdyby šel po rovině. V dálce za jeho zády se rozkládala nekonečná, pustá krajina.

A pak si všiml něčeho zvláštního. Půda pod jeho nohama se změnila. Klekl si a prozkoumal ji; odhrnul šedivý prach, který všechno pokrýval. A skutečně. Stál na cestě dlážděné kamennými kostkami, které sem někdo dopravil a položil. Viděl spáry mezi nimi, maltu, která je držela pohromadě. Přestože spal, zaplavilo ho vzrušení. Dílo lidských rukou! To byla úplně nová zkušenost a utvrdila ho v tom, co si vždycky myslel. Svět snů je obydlený. Možná tu stojí budovy, dokonce celá města.

Zvedl hlavu. Chodník musí někam vést. Na opačné straně kopce něco je.

Ale teď to hledat nebude. Zničehonic se probudil. Někdo jím zatřásl a zavolal jeho jméno. V pokoji se svítilo. Když otevřel oči, spatřil Richarda.

„Vstávej, Matte,“ říkal. „Máme návštěvu.“

MUŽ Z LIMY

Matt vyskočil, hodil na sebe kraťasy a tričko a bosý seběhl ze schodů. Celý dům byl vzhůru. Všude se svítilo a houkající alarm je varoval, že se někdo blíží.

Matta už napadlo, že tohle náhlé vytržení určitě souvisí s tím, že se objevila Scarlett. Když teď o sobě všichni Strážci brány vědí, představují pro Staré větší nebezpečí, takže ho nepřekvapilo, že začali jednat. Právě toho se s Richardem obávali. Na druhou stranu, mohlo jít o falešný poplach. Během předchozích čtyř měsíců jich zažili spousty. Někdy je vyvolaly děti z města, které hledaly jídlo nebo chtěly krást. Profesorka Chambersová chovala lamy a jedna z nich mohla utéct z ohrady. Systém byl nesmírně citlivý. K jeho spuštění stačil dokonce i netopýr nebo velká můra.

Matt se vřítil do společenské místnosti. Na stole v rohu ležel počítač, který se už sám aktivoval a automaticky se spojil s radarem na střeše. Na obrazovce se objevila blikající tečka a pomalu, cílevědomě mířila k hlavnímu vchodu. Bylo půl dvanácté v noci. Na návštěvy trochu pozdě.

Jamie a Scott, oblečení, sešli dolů. Pedro přiběhl za nimi – bos jako Matt, ale on bez bot chodil běžně. Když se spolu setkali poprvé, měl na nohou sandály vyrobené ze staré pneumatiky a klasickým botám stále nedůvěřoval. Zíval a natahoval si triko s dlouhým rukávem. Joanna Chambersová byla dole jako první a už na ně čekala. Měla na sobě starý župan. Matt viděl, že otevírá starou skříň na zbraně a vytahuje pušku. Zatím nikdo nepromluvil.

„Co se děje?“ zeptal se Jamie.

„Postava pohybující se po zahradě.“ Profesorka kývla na počítač. „Ten člověk je zřejmě sám, ale kdo ví?“

Richard došel ke stolu a studoval obrazovku. „Řekl bych, že se snaží, aby ho nikdo neviděl," poznamenal. „Co kdybysme si ho prohlídli?"

Sklonil se nad klávesnicí a stiskl tlačítko. To byla další součást bezpečnostního systému. Celou zahradu okamžitě ozářila řada obloukových lamp tak jasně, jako by vypálil světlici. Matt zamžoural. Vidět takhle pozdě v noci zářivé barvy a široký zelený trávník byl skoro šok.

Uprostřed zahrady stál muž. Měl na sobě lněné sako, džíny a triko s límečkem zapnutým až ke krku. Přes rameno nesl plátěnou tašku. Když se lampy rozzářily, strnul na místě a dlaněmi si zakryl oči, protože ho světlo oslepilo. Vypadalo to, že je sám. Rozhodně nebyl viditelně ozbrojený. Richard otevřel francouzské dveře a profesorka Chambersová vyšla ven.

„Zůstaňte stát na místě!" vykřikla. „Mířím na vás puškou."

„To není třeba!" zavolal na ně muž se silným španělským přízvukem. „Jsem přítel."

„Co chcete?"

„Potřebuju mluvit s tím chlapcem. S Matthewem Freemanem. Je tady?"

Richard pohlédl na Matta, který udělal krok dopředu a vstoupil francouzskými dveřmi na verandu. Dal si pozor, aby nešel moc daleko. Profesorka Chambersová zvedla zbraň a kryla ho. „Jak se jmenujete?" zavolal Matt.

„Ramón." Muž si zastínil oči rukou a snažil se je rozeznat.

„Odkud jste přijel?"

„Z Limy." Muž zaváhal, protože nevěděl, co má dělat, jestli má jít k domu, nebo ne. Jako by ho světlo přišpendlilo na místě. „Ty jsi Matthew? Přišel jsem za tebou, abych ti pomohl."

Pedro vyšel ven a postavil se vedle Matta. „Tak proč jste se připlížil jako zloděj, uprostřed noci?" zeptal se. Matt přikývl. Věděl, že Pedro je z nich nejpodezíravější. Možná to nějak souviselo s jeho předchozím způsobem života.

Richard měl stejný názor. „Můžeme ho požádat, aby přišel ráno," navrhl.

Ale Matt zaváhal. „Co chcete?" zavolal.

Muž se nepohnul. „To ti povím, až budu uvnitř," řekl a rozhlédl se. „Prosím… Necítím se tady bezpečně."

Matt věděl, že musí rozhodnout. Docházelo k tomu stále častěji. Přestože byli v domě profesorky Chambersové a ona a Richard byli mnohem starší než on, připadalo mu, jako by se všichni spoléhali na něj.

Rychle probral možnosti. V deset hodin ráno měli opustit dům a odjet do Limy, aby chytili letadlo, které je dopraví do Londýna. Tohle nebyl ideální čas na schůzku s cizím člověkem. Na druhou stranu, jich bylo šest a on byl sám. Profesorka Chambersová měla zbraň. A ten muž vypadal upřímně.

„Tak dobře!" souhlasil Matt. „Pojďte sem…"

Muž se začal přibližovat k domu. Richard zatím došel ke skříni se zbraněmi a sáhl dovnitř. Byl tam ještě revolver. Nehodlal nic riskovat.

Cizinec vstoupil do společenské místnosti a za ním profesorka Chambersová s puškou. Když byl teď uvnitř, Matt viděl, že je jen o pár let starší než Richard, má černé vlasy a olivovou pleť domorodého Peruánce. Očividně byl delší dobu na cestě – byl zaprášený, neoholený a šaty měl pomačkané, s propocenými skvrnami v podpaží. V očích měl uštvaný výraz. Nevypadal jako člověk, kterého by se měli bát.

Nejdřív ze všeho vytáhl z náprsní kapsy brýle a nasadil si je. Teď vypadal jako učitel nebo snad účetní pracující v malé místní kanceláři. Na zápěstí měl laciné hodinky a na nohou okopané, sešmajdané boty. Podíval se přímo na Matta. „Ty jsi Matthew Freeman?" Zamrkal. „Nečekal jsem, že tě najdu tady."

„Posaďte se," řekl Richard.

Muž si sedl na pohovku, zády k francouzským dveřím. Richard stiskl tlačítko, kterým se zhasínaly venkovní lampy, a zahradu opět zahalila tma. Během noci se zatáhlo, takže měsíc a hvězdy zmizely. Richard se vrátil k pohovce a posadil se do jednoho křesla. Bezpečnostní systém znovu nezapnul. Nicméně návštěvník se dlouho nezdrží. Jamie se Scottem se uvelebili na konferenčním stolku. Profesorka Chambersová si sedla do dalšího křesla a pušku si položila na klín.

„Tak proč jste přišel?“ zeptala se.

„Povím vám všechno, co chcete,“ odpověděl Ramón. „Ale můžu nejdřív dostat něco k pití? Byl jsem celý den na cestě, a než jsem se k vám vydal, musel jsem počkat, až se setmí. Věřte, kdyby mě viděli, zabili by mě.“

„Hned vám něco přinesu,“ řekl Pedro. Vstal, zmizel v kuchyni a vzápětí se vrátil se sklenicí vody. Muž ji uchopil oběma rukama a hltavě se napil.

„Jak to, že o mně víte?“ zajímal se Matt.

„Vím toho o tobě spoustu, Matthewe. Smím ti tak říkat? Vím, jak ses dostal do Peru, a asi vím i to, cos tady celou tu dobu dělal. Byl jsem taky u toho, když ses objevil v *haciendě* v Ice, i když tys mě zřejmě neviděl. Tehdy jsem totiž pracoval pro Diega Salamandu.“

Ramón musel tušit, jak to jméno na všechny přítomné zapůsobí. Salamanda byl ředitelem a majitelem jedné obrovské mediální korporace v Jižní Americe. V dětství ho úmyslně zmrzačili – měl groteskně protaženou hlavu – a svou moc a bohatství využíval k tomu, aby pomohl Starým zpátky na svět. Matt a Pedro pátrali v jeho *haciendě* po Richardovi a později se s ním Matt setkal v poušti Nazca a zabil ho. Kulky, které na něj Salamanda vypálil, obrátil proti němu.

„Prosím… Nepovažujte mě za svého nepřítele,“ pokračoval chvatně Ramón. „Přísahám, že s nimi už nemám nic společného.“ Odmlčel se. Na čele se mu leskly krůpěje potu. „Dokonce nejsem ani obchodník. Učím na Limské univerzitě a *señor* Salamanda si mě najal na speciální projekt. Asi bych se měl zmínit, že mým oborem jsou dějiny starověku.“ Uklonil se směrem k profesorce Chambersové. „Byl jsem si vás mnohokrát poslechnout, *señora*. Například loni v dubnu, kdy jste zahajovala výstavu v Národním antropologickém muzeu. Úžasná přednáška.“

Profesorka Chambersová se na okamžik zamyslela. „Máte pravdu, byla jsem tam,“ řekla. „Ale to by mohl vědět každý.“

„*Señor* Salamanda mi řekl, že je majitelem jakéhosi deníku, a chtěl, abych ho pro něj přeložil,“ pokračoval Ramón. „Prý ho v šestnáctém století sepsal Josef z Córdoby, který připlul do Peru se

španělskými konkvistadory. Salamanda mi prozradil, že koupil deník od londýnského starožitníka Williama Mortona.“

„Nekoupil ho,“ utrousil Matt. „Ukradl. Dal kvůli němu Mortona zavraždit.“ Matt to věděl, protože byl tehdy u toho. Morton požadoval za deník dva miliony liber, ale dostal místo toho nožem do zad.

„To jsem netušil!“ zvolal Ramón. „Nemám s tím nic společného. Mým úkolem bylo jen pracovat na textu, rozluštit jeho tajemství, a tak jsem strávil nekonečně mnoho hodin v Salamandově kanceláři a také v jeho domě v Ice. Ani na okamžik se od deníku neodloučil. Od začátku mi dal jasně najevo, že je to pro něj nejvzácnější věc na celém světě. A když jsem si deník četl, když jsem ho začal studovat, došlo mi proč. Líčil mimořádný příběh… O Starých, bitvě před mnoha tisíci lety a bráně, kterou dokážou odemknout hvězdy.“

Sklonil hlavu.

„Vím, že jsem zodpovědný za to, co se stalo v červnu. Udělal jsem práci, za kterou mi Salamanda zaplatil, a pomohl jsem mu otevřít bránu. Umožnil jsem, aby se stala strašlivá věc, a do smrti si to budu vyčítat.“ Stísněně se zavrtěl a naléhavým tónem pokračoval: „Nejsem špatný člověk. Jsem katolík. Chodím do kostela. Věřím v nebe a peklo. Říkal jsem si… Co můžu udělat, abych odčinil to, co jsem způsobil? Co můžu učinit, abych to napravil? A nakonec jsem pochopil, že vás musím najít. A tak jsem tady.“

„Jak jste věděl, kde jsme?“ zeptal se Jamie.

„*Señor* Salamanda se často zmiňoval o profesorce Chambersové. Napadlo mě, že budete u ní. Něco jsem vám přinesl. Nezastřelíte mě, když sáhnu do tašky?“

Podíval se na profesorku a zalovil v tašce. Vytáhl starou knihu vázanou v kůži a položil ji na stůl. Nikdo neřekl jediné slovo, ale všichni věděli, co to je. Nemohli uvěřit, že je skutečně tam, přímo před nimi. Tmavohnědé desky se zbytky zlata, svázané provázkem. Roztřepené, nepravidelné okraje stránek. Matt tu knihu okamžitě poznal. Bylo v ní všechno, co potřebovali o Starých vědět. Dokonce možná popisovala, jak je lze porazit.

„To je ten deník šíleného mnicha,“ vysvětlil Ramón.

A byl. Malá čtvercová knížka, která ležela uprostřed stolu, byla údajně jediným exemplářem na světě. Obsahovala nespočet tajemství, měla nepředstavitelnou cenu.

„Jak jste se k němu dostal?“ chtěl vědět Richard.

„Ukradl jsem ho!“ Ramón vytáhl kapesník a otřel si čelo. „Myslel jsem si, že to nepůjde, ale ve skutečnosti to bylo snadné. Měl jsem totiž dosud elektronický klíč od kanceláře Salamanda News International v Limě. Prostě mě napadlo, že ten klíč třeba nezrušili, že na mě po smrti *señora* Salamandy zapomněli. Před dvěma dny jsem se vrátil do kanceláře. Nikdo mě neviděl, i když teď už budou určitě vědět, že deník zmizel. Vytáhl jsem ho ze stolu a nenápadně se vytratil. Je ale možné, že mě zachytily bezpečnostní kamery a že už po mně pátrají.“

Richard mu stále nevěřil. „Proč jste nás vyhledal?“ zeptal se. „Chcete, abysme vám zaplatili?“

Ramón zavrtěl hlavou. „Copak mi opravdu nerozumíte?“ zvolal a sepjal prosebně ruce. „Je mi dvacet osm let. Příští rok se chci ženit. Když mi *señor* Salamanda nabídl tuhle práci, nic jsem netušil. Byl to pro mě prostě kšeft.“

Odstrčil deník od sebe.

„Je váš. Nemusíte mi nic platit. Přinesl jsem vám ho, jen protože mě napadlo, že by se vám mohl hodit v té velké…,“ pátral po anglickém výrazu, „…*lucha*. Bitvě. Nic od vás nechci. Mrzí mě, že jsem přišel.“

Rozhostilo se ticho. Matt věděl, že právě dostali fantastický dárek. Deník snad vysvětlí svět snů. Objasní jim příběh o kouzelných dveřích, které se nacházejí v různých částech světa. Kdo je postavil a kdy? Možná jim dokonce pomůže pochopit, co mají udělat, až se Pětice konečně sejde v Londýně. Ramón má pravdu. Salamanda byl ochoten kvůli deníku vraždit a teď, zčistajasna, ho získali oni.

Jamie se předklonil a zvedl ho. Rozvázal provázek, otevřel deník a zadíval se na stránku před sebou. Pokrýval ji rukopis, který by se téměř nedal rozluštit, i kdyby nebyl ve španělštině. Na okrajích spatřil maličké nákresy. Náhle se mu rozzářily oči. Ukázal na jedno slovo.

„Stromek," řekl. „Tak jsem se jmenoval, když jsem se vrátil do minulosti. Stromka zabili a já ho nahradil."

Deník byl skutečný. Matt o tom nepochyboval. Ale co provedou s mužem, který ho přinesl? Vypadal upřímně, ale Richard se obával léčky a mohl mít pravdu. Najednou Matt dostal nápad. Existoval jednoduchý způsob, jak si ověřit, že Ramón nelže. „Jamie," požádal ho, „zeptej se, jestli říká pravdu."

Jamie okamžitě pochopil, o co mu jde, ale než stačil zareagovat, Scott vstal. „Nechte to na mně," řekl.

Došel k Ramónovi a podíval se mu do očí. „Nelžete?" otázal se.

„Přísahám na hrob své matky," odpověděl Ramón, pokřižoval se a políbil si palec. „Přišel jsem za vámi, protože mi to připadá správné. Protože vám chci pomoct."

Scott se soustředil. Touhle schopností bavil dlouhé měsíce obecenstvo v divadle v Renu. Mysleli si, že jde o trik, ale mýlili se. Skutečně dokázal číst myšlenky.

Bohužel to nebylo tak jednoduché, jak se zdálo – jako stisknout tlačítko. Scott a Jamie měli mezi sebou spojení. Když se nacházeli ve stejné místnosti nebo dokonce i dál od sebe, dokázali spolu komunikovat pouhou myšlenkou. Ale v hlavách jiných lidí, například Ramóna, viděli zmatek, chaos. Nic nebylo černobílé.

Asi po minutě Scott přikývl. „Nelže," oznámil.

„Přísahám…" Ramón věděl, že ho nějakým způsobem prověřují. „Nevadí mi, že mi nevěříte," chrlil ze sebe. „Ten deník vám nechám. Půjdu. Udělal jsem, co jsem považoval za správné."

„Tvrdil jste, že venku vám hrozí nebezpečí," poznamenal Richard. „Sledovali vás?"

Ramón potřásl hlavou a nervózně polkl. „Myslím, že ne. Když jsem deník odnesl z kanceláře, schoval jsem se. Chtěl jsem vědět, jestli mě začne hledat policie. Když se nic nedělo, odjel jsem autobusem do Paracasu, abych zametl všechny stopy. Ale teď už určitě vědí, že deník zmizel. Vědí, že jsem ho vzal. A přestože je Salamanda po smrti, v jeho organizaci existují lidé, kteří chtějí pokračovat v tom, co zahájil."

„Takže kam teď půjdete?" zeptala se profesorka Chambersová. „Máte se kam ukrýt?"

„Doufal jsem…," začal Ramón. V tu chvíli se ozvalo hvízdnutí a pak zvuk trhající se látky. Muž se na sebe podíval. Z prsou mu vyčníval jakýsi předmět. Nechápavě se ho dotkl a pak se ho pokusil vytáhnout. Nešlo to, a když nakonec zvedl ruku, byla od krve.

Všichni ten zvuk slyšeli, ale nedošlo jim, co to je. Tyčka z ohrady pro lamy. Někdo ji neuvěřitelnou silou mrštil ze tmy. Musela uletět víc jak padesát metrů, než se špičatým koncem zapíchla do pohovky, pronikla kůží a polstrováním a probodla muže, který na ní seděl. Ramón vytřeštil oči a snažil se promluvit. Potom se zhroutil dopředu, ale nespadl, protože byl přišpendlený k opěradlu.

Alarmy mlčely. Monitor radaru byl prázdný. Profesorka Chambersová vyskočila a stiskla tlačítko, aby rozsvítila venkovní lampy. Nic se nestalo.

V zahradě se něco pohybovalo. K domu se blížily postavy ve špinavém, potrhaném oblečení, které na nich viselo, jako by se rozkládaly. Matt je rozeznal ve světle, jež dopadalo z místnosti ven. Náhle se silně ochladilo a on okamžitě věděl, že v tom mají prsty temné síly, a ať se k nim blíží kdokoli, nejsou to lidé.

Přišly si pro deník.

NOČNÍ ÚTOK

Pomalu, cílevědomě postupovaly k domu.

Bylo jich víc než deset: děsivé postavy, které se šouraly přes trávník. Odkud přišly? Matt si představil, jak vylézají z hrobů na místním hřbitově. Bylo na nich totiž něco mrtvolného. Na obličej jednoho vetřelce dopadlo světlo z místnosti a Matt spatřil lesklou kost, prázdný oční důlek a zaschlé pramínky krve na tváři a krku. V tu chvíli se jeho předtucha změnila v jistotu. Ty stvůry nebylo možné zabít – byly už mrtvé.

Profesorka Chambersová, jako by mu chtěla dokázat opak, udělala krok dopředu a vypálila na nejbližší postavu. Matt viděl, jak jí z týlu vytryskl gejzír krve. Svalila se na břicho a křečovitě se zmítala v trávě. Takže se dají přinejmenším zastavit! Profesorka opět vystřelila a zasáhla další z nich do ramene. Stvůra sebou škubla, jako by ze sebe kulku setřásla. Po zbytku košile se jí šířila krvavá skvrna, ale pokračovala v cestě, jako by necítila žádnou bolest.

Richard byl už na nohou a nabíjel revolver, který vytáhl ze skříňky na zbraně. Před pár týdny se Matt usmál, když na něj náhodou narazil v poušti, jak střílí do plechovek. Teď byl rád, že se Richard rozhodl trénovat.

Když útok začal, Scott a Jamie chytili do ruky provizorní zbraně. Jamie držel baseballovou pálku a Scott svíral kuchyňský nůž. Pedro se přesunul na opačnou stranu místnosti. Stál zády k oknu, které sahalo od podlahy ke stropu, těkal očima ze strany na stranu a čekal na nepřítele.

Za sebe se nepodíval.

„Pedro…! Pozor!“ vykřikl Richard varovně.

Ze tmy za sklem se vynořila jedna stvůra. Pedro se otočil a spatřil mrtvolně bledou tvář, civící oči, šedivé rty a natažené ruce.

Stvůra se nezastavila. Prošla sklem, které se vysypalo z rámu, a se zakrváceným obličejem vstoupila do místnosti. Z těla jí trčely střepy, ale nevšímala si toho. Richard zvedl revolver a dvakrát ji střelil do hlavy. Postava se zhroutila na zem, přímo Pedrovi k nohám. Richard se okamžitě otočil a znovu vypálil. K otevřeným francouzským dveřím právě došla další stvůra a chystala se vejít dovnitř. Po výstřelu zvedla ruce nad hlavu a s kulkou mezi očima odletěla dozadu.

Ale bylo jich stále víc a víc a pomalu se pohybovaly po trávníku, lhostejné ke smrti, odhodlané dojít k domu. Možná měl Ramón přece jen odvést pozornost. Zatímco jim vyprávěl svůj příběh, útočníci obklíčili dům. Matt slyšel seshora praskot dřeva a došlo mu, že některé stvůry se musely vyšplhat na balkon a poničit ho. Jamie se vrhl dopředu, sebral deník ze stolu a hodil ho Scottovi. Ten, aniž se podíval, ho chytil a strčil si ho pod bundu. Ani jeden z nich nepromluvil a Matt pochopil, že museli komunikovat telepaticky. Dělali to ostatně často. Oba okamžitě věděli, co chce udělat ten druhý.

Zatímco Richard nabíjel revolver, Joanna Chambersová opět vypálila. Z kapsy županu vytáhla další náboje, ale právě když zápolila se zásobníkem, jedna stvůra se na ni vrhla, levou rukou ji pevně sevřela a v druhé zvedla do vzduchu starobyle vyhlížející nůž. Čepel byla zčernalá a měla zlomené, zubaté ostří.

Matt útočníka v poslední vteřině zastavil.

Před šesti měsíci by to nedokázal. Ale tehdy byl sám. Teď byli Strážci brány čtyři a Scott, Jamie a Pedro mu dodávali sílu. Stačilo na to pomyslet a ruka s nožem strnula uprostřed pohybu. Stvůra zavřískla bolestí, jak se jí do dlaně zabořila rozžhavená rukojeť a vylétl z ní chomáček kouře. Profesorce se konečně podařilo nabít, z bezprostřední blízkosti vypálila jedinou ránu a zbavila stvůru utrpení.

„Nedokážeme je zhypnotizovat!“ vykřikl Jamie.

Kdyby byly tyhle stvůry lidmi, dokázal by je přimět, aby se otočily a opustily dům. On a Scott uměli nejen číst myšlenky, ale také je ovládat. Bratři celý život věděli, že jsou prokletí. Vždycky si museli dávat pozor na jazyk. Stačila jedna nestřežená myšlenka nebo slovo pronesené v hněvu, a mohli se stát vrahy. Jednou Scott skoro

zabil spolužáka. A později, když jejich pěstoun spáchal sebevraždu, Scott v hloubi duše věděl, že to byla jeho vina.

Ale tentokrát to fungovat nebude. Zdálo se, že vetřelci nemají mozky, které by bylo možné ovládat. Jako by už byli naprogramováni, aby bezmyšlenkovitě zabíjeli. A bylo jich příliš mnoho. Matt se podíval do zahrady. Venku panovala hluboká tma, ale dokázal rozeznat celý dav hrozivých postav, které se k nim vytrvale blížily. Za domem a v prvním patře byly samozřejmě další.

Matt uslyšel děsivý kloktavý zvuk a otočil se právě v okamžiku, kdy jeden muž – nebo jeho ostatky – zakopl o pohovku a řítil se na něj. Byl do pasu nahý, zpocený a z hrudníku mu kapal sliz. Matt kývl a muž odletěl dozadu a narazil do zdi. Pak se svezl na podlahu, kde zůstal bez hnutí ležet.

„Jsou na schodech!“ vykřikl náhle Scott.

Stvůry z balkonu sestupovaly pomalu po schodišti – skoro jako roboti. Jamie se k nim rozběhl s baseballovou pálkou a udeřil první z nich do obličeje. Ozval se ohavný zvuk, jak kost praskla, a oživlá mrtvola se zhroutila na zem.

Matt se rozhlédl a přemítal, odkud přijde další útok. Současně ucítil zápach. Začaly mu slzet oči a uvědomil si, že se mu špatně dýchá. Také se značně oteplilo. Richard znovu vypálil a zasáhl jednu stvůru, pak použil revolver jako obušek a praštil druhou. „Hoří!“ zahulákal.

Mattovi to říkat nemusel. Po schodišti se valil dým, který do přízemí vtahovaly otáčející se větráky. Už slyšel praskání hořícího dřeva. Profesorčin dům, dlouhé roky vystavený pouštnímu slunci – v téhle části Peru téměř nepršelo – bude vyschlý na troud. Ve všech místnostech sice byly hasicí přístroje, ale oni je nebudou mít čas použít. Oheň zachvátí během několika minut celou budovu.

Richard vystřelil dvě další rány, ale pak revolver cvakl naprázdno. Zašátral v kapse pro munici. Profesorka Chambersová také několikrát vypálila, ale i jí docházely náboje. A stvůry se stále blížily. Jednu zabiješ a jiné dvě nebo tři ji nahradí. Jako by jich bylo nekonečné množství. Matt viděl, jak se na schodech objevila další a v ruce držela železnou tyčku podobnou té, která zabila Ramóna.

Vytrhla ji z ohrady. Sledoval, jak ji stvůra zdvihla k rameni, a příliš pozdě mu došlo, co má v úmyslu.

Oživlá mrtvola zamířila a hodila ji jako oštěp přímo na Pedra. Když Matt varovně vykřikl, Pedro se otočil. Tyčka se ve vzduchu jednou obrátila a pak ho prudce udeřila do spánku. Chlapec vykřikl a otřesený, krvácející se svezl na podlahu. Okamžitě k němu zamířila další stvůra, bizarně oblečená v cárech společenského obleku. Matt ji nemohl zadržet. Nacházel se příliš daleko. Ale byl tam Scott. Dosud držel v ruce kuchyňský nůž a stál mezi Pedrem a oživlou mrtvolou. Matt čekal, až se pohne.

Ale Scott stál bez hnutí na místě, jako by mu nohy vrostly do země. Dokonce ani nemrkal. Matt viděl jeho zvedající se hrudník, napjaté ruce a ohnuté prsty. Celé tělo měl strnulé.

Matt věděl, co se děje. Už to párkrát viděl. Scott se nebál. Nebyl zbabělec. Ale strávil několik týdnů s Temnotou, s ženou jménem Susan Mortlakeová, a oni se mu tehdy dostali do hlavy. Člověk si dokázal jen těžko představit, jakým utrpením prošel, když se ho snažili postavit proti jeho přátelům. A tohle byl důsledek. V okamžicích stresu jednoduše přestal fungovat.

Dokonce ani Pedro mu zatím nedokázal pomoct. Jizvy byly příliš hluboké.

Pedro stále ležel na zemi a na spánku měl rozšklebenou ránu. Jamie se oháněl baseballovou holí jako palicí nebo mečem. Matt pátral po nějakém předmětu, který by mohl chytit do ruky, ale žádný nespatřil. Když oživlá mrtvola ve společenském obleku dorazila k Pedrovi, zastavila se. Vytáhla další zbraň, sekeru, a pevně ji držela oběma rukama. Matt se zoufale rozhlížel po místnosti. Jakmile na podlaze zahlédl rozeklaný úlomek skla, pomocí svých zvláštních schopností ho zvedl do vzduchu a zabodl stvůře do krku. Ta pronikavě zavyla a v gejzíru krve se zřítila na záda.

„Musíme pryč!“ vykřikl Richard.

Vzduch byl plný kouře. V domě se stále hůř dýchalo, ale vyběhnout ven by znamenalo sebevraždu. Pokud tahle stvoření viděla ve tmě, byli by jim vydáni na milost a nemilost. Matt tam stál a v duchu se proklínal. Po tvářích mu tekly slzy. Věděl, že k útoku došlo kvůli Scarlett. Čekal ho. Tak proč se lépe nepřipravil?

V každém případě věděl, že Richard má pravdu. Musejí se dostat z domu dřív, než se udusí. Vypadalo to, že na útočníky kouř nepůsobí. Jako by měli shnilé plíce a nepotřebovali dýchat. Jamie hodil baseballovou hůl po jedné stvůře na schodišti a rozběhl se k bratrovi. Matt se sklonil nad Pedrem a pomohl mu vstát. Naštěstí se zdálo, že má jen lehké zranění. Profesorka Chambersová pálila z pušky a uvolňovala cestu k francouzským dveřím.

„Pozor!“ vyjekl zděšeně Richard.

Matt vzhlédl právě včas, aby spatřil, že se na něj řítí kus stropu. Do tmy šlehaly plameny a všude bylo plno černého kouře. Vypadalo to, že většina střechy a část prvního poschodí je pryč. Matt společně s Pedrem se vrhli stranou, takže je padající sutiny těsně minuly a přistály na pohovce, kde seděl Ramón, muž, jenž tohle všechno začal. Z prsou mu vyčnívala železná tyčka, která ho zabila. Měl otevřené oči a vypadal jako nezúčastněný pozorovatel.

Chlapci, Richard a profesorka Chambersová se vypotáceli na zahradu a nechali hořící dům a zbývající stvůry – bylo jich devět nebo deset – napospas osudu. Profesorka vypálila poslední výstřel. „Došly mi náboje!“ křikla na Richarda napjatým hlasem a Mattovi blesklo hlavou, jestli není raněná. Vyděšeně se na ni podíval. Na přední části županu se jí rozšiřovala červená skvrna a látka byla rozseknutá, ale profesorku bolest nezastavila. „Jak jsi na tom ty?“ zeptala se.

„Poslední dvě kulky…,“ odpověděl Richard.

Poslední dvě kulky, přitom útočníci byli všude. Matt je jasně viděl v záři plamenů, jejich lesklé rudé oči, ruce svírající nože, sekery, řetězy a kusy ostnatého drátu, kterým se oháněli jako bičem. Pedro se o Matta opíral a po tváři mu tekla krev. Scott s Jamiem stáli vedle sebe a namáhavě lapali po dechu. Ven se sice dostali, ale neměli kam utéct. K profesorce, která si tiskla ruku na ránu, zamířila další stvůra. Richard dvakrát vystřelil. Poslední dvě kulky…

Matt se téměř chystal vzdát. Nemohl uvěřit, že skončí takhle, zaskočený a obklíčený na zahradě v Nazce. Kvůli tomuhle tak urputně bojoval? Je Strážcem brány. Vrátil se na svět po deseti tisících let. Skutečně se nechá tak snadno porazit?

A pak noc explodovala podruhé – všude kolem nich se rozzářila světla a mířila na ně ze všech stran. Matt s Pedrem stáli ochromeně na místě, Jamie přistoupil blíž k bratrovi a Richard s profesorkou Chambersovou se oháněli svými teď už zbytečnými zbraněmi. Byli v pasti, choulili se v hloučku s hořícím domem za zády, světly před sebou, obklíčení ze všech stran. Matt se snažil rozeznat, kdo to v poslední chvíli dorazil. Dokáže je zahnat? Sklonil hlavu a sbíral poslední zbytky sil.

Pak, jakoby z čistého nebe, se na něj snesla záplava šípů. Ale ne přímo na něj. Úmyslně mu mířily nad hlavu. Několik stvůr u domu vykřiklo a svalilo se do trávy. Následovala druhá salva, která skosila další oživlé mrtvoly. Světla vycházela z reflektorů čtyř nebo pěti aut, která přijela na kraj zahrady a zaparkovala do půlkruhu. Přes trávník běželi muži. Prásklo několik výstřelů. Jeden z mužů se zastavil a podepřel profesorku Chambersovou, která se mu víceméně zhroutila do náruče. Další se vřítili do domu, stříleli z pistolí, pátrali po zbývajících útočnících a začali hasit oheň.

A Mattovi náhle došlo, co jsou ti lidé zač.

Už jednou jemu a Pedrovi pomohli, když je bludištěm podzemních tunelů vyvedli z Cuzka. Ti dva mladíci s nimi zůstali ve městě Vilcabamba, ukrytém vysoko v horách. Byli to Inkové, příslušníci kmene, který v Peru kdysi vládl, ale z něhož zůstala jen hrstka lidí žijících v utajení. Slíbili, že budou Matta a ostatní Strážce brány během jejich pobytu v Peru chránit. A svému slovu dostáli – přišli.

Byli vyzbrojeni pistolemi i svými tradičními zbraněmi a snadno útočníky přemohli. Ve tmě se blýskaly mačety a zakusovaly se do masa a cárů oblečení. Nocí hvízdaly kulky. Za pár minut bylo po všem. Matt, Pedro, Scott a Jamie čekali na trávníku, až Inkové zlikvidují poslední stvůru. Richard pomáhal podpírat Joannu Chambersovou. Byla bledá jako stěna a stěží se držela na nohou.

Jeden Inka k nim přistoupil. Byl malý, se širokými rameny a snědou, vážnou tváří. „Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Richard. „Ale profesorka Chambersová je raněná.“

„Jmenuji se Tiso. Hned jakjsme uslyšeli poplach, rozjeli jsme se sem. Omlouvám se. Dorazili jsme pozdě.“

„Jsme moc rádi, že jste tady,“ namítl Richard. „Můžeme se vrátit do domu? Profesorka si potřebuje lehnout…“

Ale trvalo ještě další půlhodinu, než Inkové uhasili plameny a oni mohli jít dovnitř. Oheň zdevastoval střechu a část prvního poschodí, ale stále zůstaly dvě ložnice, které byly obyvatelné, a jakmile odklidili sutiny a mrtvá těla, mohli se utábořit v přízemí.

Dům už nikdy nebude stejný. Matt se díval na zuhelnatělé trámy a zaplavil ho smutek. Takové nádherné místo. Profesorka Chambersová tu prožila většinu svého života, ale pak přišel on s ostatními a zničili ho. Za několik hodin měli odletět do Londýna. A tohle nechali za sebou.

Tiso a pár dalších Inků pomohli odnést profesorku Chambersovou do její pracovny. Richard ji doprovodil a stejně tak Pedro. Jeho léčitelské schopnosti budou zapotřebí víc než kdykoli předtím, přestože se zdálo, že profesorka má natolik vážné zranění, že si s ním neporadí ani on. Potřebovala lékařskou pomoc a doktor, přivolaný ze sousedního města, dorazil za několik minut. Matt, Scott a Jamie zůstali během její prohlídky venku. Všichni mlčeli. Byli k smrti vyčerpaní. Ještě před pár hodinami se společně smáli, pochutnávali si na večeři a hráli kostky. A teď tohle!

Matt se podíval na Scotta. „Kde je deník?“ zeptal se. V tu chvíli si skoro přál, aby ho neměli. Bez ohledu na to, jak je cenný. Zatím jim přinesl jen problémy.

Scott vytáhl deník z kapsy bundy a podal mu ho. „Promiň,“ zamumlal tichým hlasem. „Nepomohl jsem ti. Nepomohl jsem ani Pedrovi. Chtěl jsem. Ale…“ Hlas se mu vytratil.

„To nevadí,“ odpověděl Matt. „Všechno se seběhlo strašně rychle. Kromě toho, Pedro bude v pořádku.“

„Co tam dělají?“ Jamie zíral na zavřené dveře pracovny. Měl naštvaný hlas. Kopl do pohovky, na níž seděl Ramón. Indiáni vynesli mrtvého muže ven, ale v kůži stále zela obrovská díra, která jim připomínala, co se stalo. Otočil se k bratrovi. „Spletl ses,“ řekl. „Tvrdil jsi, že nelže.“

Scott zrudl – studem nebo možná hněvem. „Myslel jsem si to," namítl.

„Možná jsi měl pravdu," přerušil je Matt. Bratři se jen zřídkakdy hádali, proto ho překvapilo, že s tím začali právě teď. „Nemůžeme s jistotou říct, jestli byl Ramón zodpovědnej za to, co se dneska v noci stalo. Tvrdil, že mu hrozí nebezpečí, a v tom rozhodně nelhal. Zabili ho. Takže je možná pravdivej i zbytek jeho příběhu."

„Bude nám k něčemu?" zeptal se Scott.

Matt otevřel deník. Stránku pokrývaly obrázky. Jeden trochu připomínal automobil, ale nakreslený dítětem. V tu chvíli se mu vybavilo, že Josef z Córdoby – šílený mnich – údajně dokázal předpovídat budoucnost. Začal deníkem listovat. Některé stránky byly označené propiskou. Někdo si zapsal slova a číslice, podtrhl jistá místa v textu. Diego Salamanda? Deník mu patřil a zřejmě ho dlouhé týdny zkoumal. Vypadalo to, že po sobě zanechal poznámky.

Matt se snažil některá slova v textu rozluštit, ale mnich používal starou španělštinu, a navíc byl rukopis téměř nečitelný. „Tenhle jazyk neumím," řekl. „A Pedro, i když španělsky mluví, zase neumí číst…"

„Třeba ho dokáže rozluštit profesorka Chambersová," poznamenal Jamie.

Profesorka Chambersová. Matt si vzpomněl, jak Richard vypadal, když ji pomáhal odnést dovnitř. Už jsou v pracovně celou věčnost.

A pak se dveře otevřely. Vyšel z nich Pedro, krátce zavrtěl hlavou a s nešťastným výrazem se posadil. Za ním se vynořil doktor s Richardem, prohodil s ním pár tichých slov a odešel – usilovně se vyhýbal očnímu kontaktu. V tu chvíli Matt pochopil, že neuslyší dobré zprávy.

„Matte…" Richard ho přivolal ke dveřím. „Profesorka s tebou chce mluvit." A ochraptělým hlasem dodal: „Chce se rozloučit."

„Ona…?" Mattovi došlo, co právě slyšel. „Přece nemůže jen tak umřít," vyhrkl. „Co Pedro? Copak jí nedokáže pomoct?"

„Tohle je na Pedra moc. Nemůže nic dělat." Richard si sklíčeně povzdychl. „Zavolali jsme záchranku. Už je na cestě sem. Ale profesorka to nezvládne. Je mi to líto, Matte. Nevím, jak k tomu

došlo, ale někdo ji bodl. Má rozsáhlý vnitřní krvácení a…“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Nic ji nebolí. O to se doktor postaral. Ale víc pro ni udělat nemůžeme. Chceš, abych šel s tebou dovnitř?“

„Ne…“ Matt vstoupil do pracovny.

Joanna Chambersová ležela na pohovce, kde ráda přemýšlela, když pracovala. Její stůl byl jako obvykle zavalený papíry a stála na něm láhev brandy a skříňka s jejími oblíbenými doutníky. Vedle počítače leželo staré rádio, které si často pouštěla, ale bylo vypnuté, tiché. To Matta nějak rozesmutnilo víc než cokoli jiného, pomyšlení, že ho profesorka už nikdy poslouchat nebude.

Stále měla na sobě župan, ale někdo ji přikryl dekou. V pracovně svítila jediná lampa, tlumeně, a vrhala na místnost měkké světlo.

Mattovi blesklo hlavou, že profesorka spí, ale když k ní přistoupil, otevřela oči. „Matte…?“

„Záchranka je na cestě,“ zamumlal. „Doktor říká…“

„Nechci slyšet žádné výmysly,“ přerušila ho a na okamžik měla úplně stejný tón jako dřív. „Nemůžou pro mě nic udělat a já stejně do žádné místní nemocnice nechci. Příšerná místa.“ Snažila se změnit polohu, ale neměla na to sílu. „Sedni si vedle mě,“ požádala ho.

Matt jí vyhověl. Oči ho pálily a v krku měl knedlík. Proč to takhle muselo dopadnout? Proč nemůže být profesorka Chambersová v pořádku? Vzpomněl si, jak ji poprvé uviděl, když pilotovala vlastní letadlo. Rozluštila tajemství čar na plošině Nazca a byla s ním uprostřed té pouště, když na ně zaútočili kondoři. Věděl, že bez ní by druhou bránu neobjevil. A od té doby se o ně starala a ani jednou si nepostěžovala, že její dům obsadili cizí lidé a ona musela přerušit práci.

Matt použil své schopnosti, aby ochránil sám sebe. Proč nedokázal něco podobného udělat pro ni?

„Teď mě poslouchej,“ začala. Našla jeho ruku a pevně ji stiskla. „Nesmíš se kvůli mně trápit. Máš obrovskou zodpovědnost, Matte. Podle mě zatím netušíš, co budeš muset vykonat. A kolik ti je? Patnáct! Není to fér…“

Na pár vteřin zavřela oči a lapala po dechu.

„Staré porazíte,“ pokračovala. „Na světě odjakživa existovalo dobro a zlo, ale vždycky jsme si nějak poradili. Uvidíš. I když to asi nebude snadné. To, co se dneska stalo… bylo skutečně hloupé. Mělo nás napadnout, že přijdou.“

Pustila ho. Rychle jí ubývaly síly.

„To je všechno, co jsem ti chtěla říct,“ zašeptala. Hlas jí rychle slábl. „Jsem moc ráda, že jsem vás poznala, opravdu. Jsem ráda, že jste tu byli se mnou. Tohle místo jsem vždycky milovala, vždycky jsem tu byla šťastná…“

Ukázala prstem na dveře, aby odešel. Matt se na ni naposledy podíval a vyšel z pracovny. Venku na něj čekal Richard.

O deset minut později přijela záchranka, ale dorazila pozdě. Profesorka Chambersová už nedýchala.

VÁLEČNÁ PORADA

Matta probudil zápach spáleného toustu a jeho pachuť v ústech. Spal asi šest hodin, ale měl pocit, jako by celou noc nezamhouřil oči. Ještě než vstal, došlo mu, že je stejně vyčerpaný jako krátce po druhé v noci, kdy si vlezl do postele.

Musel spát v Pedrově pokoji – ten jeho zničil oheň se vším, co bylo uvnitř. Hned jak druhý den ráno otevřel oči, pochopil, co to znamená. Už nemá pas. Nemůže dnes nikam odjet, rozhodně ne letadlem. A právě tohle bylo zřejmě cílem nočního útoku. Staří nechtěli, aby se vrátil do Londýna. Nechtěli, aby se setkal se Scarlett Adamsovou. Přestože na ni dohlíželi policisté a soukromí detektivové, byla totálně izolovaná. Ona v Anglii, zbývající Strážci brány v Peru. Pětici rozhodně netvořili.

Pedro, jen v šortkách, seděl v tureckém sedu na posteli. Na jednom spánku měl náplast. Matt uhodl, že je už nějakou dobu vzhůru. Pedro vždycky vstával jako první – na druhou stranu, v bývalém životě by už samozřejmě žebral v ulicích Limy a dávno před svítáním čekal na lidi jedoucí do práce. Spali vedle sebe na dvojlůžku.

„Tak co teď uděláme?“ zeptal se Pedro.

„Nevím.“ Matt vstal a natáhl si tričko. „Budeme se muset poradit.“

„Pojedeme do Anglie?“

„Pojedeme.“

Pedro o té cestě moc nemluvil a Matt ho podezíral, že z ní má strach. Celý život neopustil Peru. Dokonce už představa, že nastoupí do letadla, mu byla naprosto cizí. Letěl zatím pouze jednou, a to vrtulníkem, který se zřítil. Pomyšlení, že stráví patnáct hodin ve vzduchu a přistane v úplně jiném světě, ho očividně znervózňovalo.

„Jsem smutnej, že profesorka umřela," řekl. „Byla moc hodná."

„Já vím." Matta napadlo, jestli ji nemohl zachránit. Nemůže za její smrt on? Připadalo mu, že profesorka Chambersová byla odsouzená k záhubě od chvíle, kdy dorazili do Peru, ačkoli věděl, že ona by na to měla jiný názor. Přesto… Před dvěma dny obdrželi fax se zprávou o Jizvě. Matt teď litoval, že všichni okamžitě neodjeli.

Zbylo jich pět: Matt, Pedro, Scott, Jamie a Richard. Shromáždili se venku a posadili se k dřevěnému stolu pod stromem, který se nazýval kapok. Profesorka Chambersová je ráda vodila po zahradě, ukazovala jim nejrůznější rostliny a vyprávěla o nich. Tenhle strom nějak našel cestu z pralesa, řekla jim jednou. Nemohla pochopit, že na jejím pozemku vůbec roste. Stůl stál ve stínu; před sluncem je chránila klenba ve tvaru deštníku a smetanově bílé květy kapoku.

V domě by jim zřejmě hrozilo menší nebezpečí, ale téměř se na něj nedokázali podívat, na trosky, které z něho zbyly. Nějak jim připadalo nepravděpodobné, že by se Staří vrátili… Za bílého dne ne. A navíc byli poblíž Inkové. Druhý útok nehrozil. Richard přinesl podnos s vychlazenou limonádou a talíř *empanadas*, drobného sýrového pečiva, které často mlsali. Ale nikdo neměl hlad. Byli unavení a nešťastní. Nikdo nevěděl, co mají dělat.

Jedno bylo jisté. Už tu nemůžou zůstat. V domě stále byla voda i elektřina, a dokonce by možná dokázali opravit střechu, ale poplašný systém nefungoval. Inkové je nemohli chránit věčně. A – což bylo rozhodující – všichni odsud chtěli pryč. V okamžiku, kdy profesorka Chambersová zemřela, jako by z *haciendy* vyprchal veškerý život.

„Fajn…" Richard promluvil jako první a Matt mu byl vděčný, že prolomil ticho, že se ujal vedení. Měl na sobě čisté triko s límečkem a džíny, ale vypadal ztrhaně, jako by vůbec nespal.

„Tohle je válečná porada," pokračoval. „Protože se zdá, že válka konečně začala. Musíme si promluvit o včerejší noci. Musíme se s tím vyrovnat a přestat na to myslet. A já bych asi začal s tím, že to byla hlavně moje vina." Než ho někdo stačil přerušit, zvedl ruku. „Když Ramón přišel k domu, vypnul jsem bezpečnostní systém. Ale už jsem ho nezapnul. Ani radar. Možná právě tohle chtěli. Možná proto ho k nám poslali. Aby odvedli pozornost…"

„Byla to i moje vina," přerušil ho Scott. „Matt chtěl, abych se mu podíval do hlavy, a já to udělal. Ale nějak se mu podařilo mě oklamat. Myslel jsem si, že mluví pravdu."

„Možná *mluvil* pravdu," namítl Matt. „Přinesl nám deník… A fakt si myslíte, že by tam jen tak seděl a nechal se zabít? Možná ho z Limy sledovali. Mohli na nás skutečně zaútočit jen proto, že chtěli deník zpátky."

„Musíme si položit jednu otázku – co uděláme dál?" pokračoval Richard. „Od chvíle, kdy se Scarlett Adamsová objevila v novinách, uplynulo víc než osmačtyřicet hodin. Nexus ji stále hlídá, ale nemůžeme ji nechat dlouho samotnou. Na druhou stranu…" Kývl na Matta. „Matt přišel o pas, takže nikam nepoletí."

„Můžeme použít dveře," navrhl Jamie. „Ty, kterýma jsme přišli my se Scottem. Stačí se dostat co chrámu Coricancha v Cuzku. Vejdeme dovnitř… a budeme v Londýně. Letadlo nepotřebujeme."

Bylo to lákavé. Dveře existovaly právě z tohoto důvodu. Ale Richard potřásl hlavou. „To nepůjde," namítl. „Mysli, Jamie. Salamanda měl deník a zřejmě ho důkladně prostudoval. Jestli nás Starý hledají – což je skoro stejně jistý, jako že existujou – určitě předpokládají, že právě takhle budeme cestovat."

„Třeba deník nikdy neviděli," poznamenal Pedro. „Byl v kanceláři *señora* Salamandy. Třeba jim ho nikdy neukázal."

Richard se stále tvářil nešťastně. „Bylo by to moc velký riziko. V každým případě vědí o dveřích v kostele svatý Meredith. Scarlett jima prošla, a proto se věci zřejmě daly do pohybu. Mohli by tam na nás čekat. Vím, že je to otrava, ale podle mě bude bezpečnější, když použijeme letadlo."

„Ale Matt nemá pas," připomněl Scott.

„Nexus nás může dopravit do Spojených států," odpověděl Richard. „Ráno jsem mluvil s Nathalií Johnsonovou a ona pro nás pošle soukromý tryskáč. Už je na cestě. A spojila se s Johnem Trelawnym. Ti dva jsou natolik vlivní, že nás hladce dostanou přes imigračního úředníka. Můžou taky Mattovi opatřit nový pas. Koneckonců, Pedrovi ho bez problémů zařídili. Pár dní to sice potrvá, ale v úterý bysme mohli být v Anglii."

Scott s Jamiem se s Nathalií Johnsonovou setkali před příchodem do Peru. Šlo o americkou podnikatelku, která předtím, než se stala členkou Nexu, vydělala jmění na počítačích. John Trelawny byl senátor, jenž se ucházel o úřad prezidenta. Výsledek měl být oznámen za pouhý den a on zatím nad svým soupeřem vedl. Nathalie a John byli mocní přátelé.

Jamie zvážil, co Richard řekl. „Tak dobře.“ Pokrčil rameny. „Poletíme do Států.“

„Všichni ne,“ ozval se Matt.

Kolem stolu se rozhostilo ohromené ticho. Všechny oči se na něj obrátily.

„Myslím, že bysme se měli rozdělit,“ pokračoval.

„Zbláznil ses…?“ začal Scott.

„Proč?“

„Jak to myslíš, Matte?“

Všichni mluvili najednou. Matta to nepřekvapilo. Jakmile se rozhodl, co udělá, věděl, že ostatní budou proti. Měli zůstat pohromadě. Najít se a postupovat společně… Proto se narodili. Pět Strážců brány. Až dosud se to čtyřem z nich navzdory všemu dařilo. A za pár hodin se měli setkat s pátým. Připadalo jim naprosto šílené, že by se teď měli rozdělit.

„Prostě musíme bejt opatrný,“ vysvětlil Matt. „Včera večer jsme o tom s Richardem mluvili, před útokem. Když všichni čtyři nastoupíme do stejnýho letadla a Starý nad ním nějak získají kontrolu, budeme jim vydaný napospas. Budou s náma moct udělat, co budou chtít. Se všema najednou.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Jamie.

„Tady zůstat nemůžeme,“ dodal Pedro.

„My s Richardem pojedeme do Londýna,“ řekl Matt. „Jakmile to půjde, spojíme se s Nexem, a až to bude bezpečný, sejdeme se se Scarlett.“ Otočil se k Jamiemu. „Byl bych rád, kdybys jel s náma.“

Jamie otevřel pusu, ale mlčel. Pochopil důsledky toho, co Matt právě navrhl.

„Mě necháte tady,“ zamumlal Scott tichým, rozmrzelým hlasem.

„Jde jen o pár dnů. Maximálně týden, víc ne.“

„To proto, že jsem to včera večer zvoral?“

„Nezvoral jsi to.“ Matt musel pečlivě volit slova, i když svým způsobem měl Scott pravdu. Nebyla to jeho vina, ale pořád ještě se mu nedalo stoprocentně věřit. Matt se na něj podíval, jak se s rukama v kapsách opírá o židli, a viděl v jeho tváři vztek. A ještě něco. Jakousi krutost. Když Scott žil před deseti tisíci lety, jmenoval se Pazourek, a to se k němu hodilo. Jak tam tak seděl, oči měl tvrdé jako kámen.

„Já ani Scott nemáme rádi, když nejsme spolu,“ namítl Jamie.

„Já vím a mrzí mě to,“ opáčil Matt. „Je pravda, že pohromadě jsme silnější. Proto chci, abysme zůstali ve dvojicích. Dva a dva. Když se v Londýně něco zvrtne, budu potřebovat někoho, kdo nám pomůže.“

„Tak proč s sebou nevezmete Pedra?“

„Protože Pedro Londýn nezná. Nikdy v Anglii nebyl.“

„To já taky ne.“

Matt si vzdychl. „Jamie… Jestli se ti ten nápad opravdu nelíbí, pojedu sám. Nevadí mi to. Jen si myslím, že bysme neměli jet společně. To je všechno. Snažím se vymyslet nejlepší řešení.“

„A odkdy rozhoduješ o tom, co bysme měli dělat?“ zajímal se Scott. „Myslel jsem, že máme stejný práva. Kdo tě pasoval na vůdce?“

Rozhostilo se další dlouhé ticho. Richard otevřel pusu, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Jak slunce vycházelo nad hory, oteplovalo se, ale atmosféra kolem stolu teď byla mrazivá. Matt se podíval přes trávník na silnici, která vedla do Nazky. Před pár dny tam byl, kopal si s míčem a čekal na profesorku Chambersovou, až se vrátí z nákupů. Teď byla profesorka mrtvá, její dům v troskách a oni čtyři se hádali. Jak se může situace tak rychle změnit?

„Scotte, podle mě…,“ začal Jamie.

„Ty seš na jeho straně?“ Scott namířil svůj hněv proti bratrovi.

„Všichni jsme na stejný straně,“ přerušil ho Matt, „a jestli se obrátíme proti sobě, určitě prohrajeme.“

„Ty jsi na mý straně nikdy nebyl, Matte. Nikdy jsi mi nevěřil, od prvního dne, co jsem sem přijel. No, určitě se beze mě obejdete. Všichni. Je mi to fuk.“

Scott naštvaně vstal. Převrátil přitom židli, ale nevšiml si toho. Zamířil k domu a zmizel ve dveřích. Všichni zaraženě mlčeli. Pak se zvedl Jamie. „Promiň, Matte," řekl. „Půjdu si s ním promluvit. Uklidní se."

Jamie odešel za bratrem. U stolu zůstali Richard, Pedro a Matt. Richard nalil sklenici limonády. Nabídl ji Mattovi, který zavrtěl hlavou. Richard se napil sám.

„Kdy chcete, abych odjel?" zeptal se Pedro. „Taky si myslím, že bysme tu neměli zůstávat."

Matt si vzdychl. „Napadlo mě, že byste se s Tisem a ostatníma Inkama vrátili do Vilcabamby," řekl. „Doufal jsem, že bys mohl strávit víc času se Scottem…" Pedro pochopil. Scott pořád ještě potřebuje pomoc po tom, co prožil ve věznici Silent Creek.

„Udělám, co budu moct," odpověděl. „Ale Scott na tom není dobře. Dějou se tu věci…," zaťukal si prstem na spánek, „který nechápu."

„Včera v noci tě málem zabili. Nepomohl ti."

„Jo. Ale on a Jamie jsou si hodně blízký. Dvojčata. Rozdělit je možná není až tak dobrej nápad."

Vypadalo to, že není co dodat. Pedro sebral džbán a prázdné skleničky a odnesl je dovnitř. Richard s Mattem osaměli.

„Šlo to skvěle," poznamenal Matt ironicky.

Richard dopil limonádu a postavil sklenici na stůl. „Nebuď na sebe tak přísný," řekl. „Všichni se kvůli včerejšku, kvůli smrti profesorky Chambersový, cítíme pod psa. Jamie si promluví se Scottem. Ví, že děláš, co můžeš. Vyřeší to spolu."

„Taky doufám."

„Za týden budete ve Vilcabambě. Všichni. Máš teď deník. A přes to, co se včera v noci stalo, jste z toho vyvázli se zdravou kůží. Nikdo z vás nebyl vážně raněný. Jsem přesvědčený, že ses rozhodl správně, Matte. Všechno dobře dopadne."

Ale Matt si tím nebyl tak jistý. Ohlédl se a podíval se na dům, na zuhelnatělé stěny, na to, co zbylo ze střechy, a najednou mu došlo, že něco není v pořádku, že to nedává smysl.

Když je Ramón tak snadno našel, proč to Starým trvalo tak dlouho? A když tak toužili po deníku, proč neposlali víc lidí? Matt už

viděl stvoření, která měli Staří k dispozici. Vynořila se z nitra pouště Nazca… Ozbrojení vojáci, obrovská zvířata, hordy měňavců. Ale včera v noci tady nebyla.

Rozhodl správně, že se mají rozdělit? Nebo to tak má prostě být a on reaguje na rozhodnutí, která už byla učiněna?

Později odpoledne přijela k domu dvě auta. Jedno odveze Pedra a Scotta do Arequipy, slavného „bílého města“ na jihu Pera. Tam budou muset přenocovat a teprve další den odletí do Cuzka. Vysoko v Andách je totiž řídký vzduch, proto mohou letadla startovat a přistávat jen ráno. Poletí s nimi dva Inkové, kteří je pak doprovodí pralesem do Vilcabamby.

Jamie, Richard a Matt mají před sebou kratší jízdu na letiště v Nazce, kde na ně už čeká soukromý tryskáč, aby je dopravil do Miami. V Miami se budou muset zdržet, než Matt dostane nový pas, a pak odletí přes Atlantik do Evropy. Jestli všechno půjde podle plánu, budou odloučeni jen pár dnů.

Matt se naposledy podíval na profesorčin dům. Děti z města ho pravděpodobně během pár dnů vyrabují a odnesou všechno, co má nějakou cenu. Prožil tu několik měsíců. Téměř ho začal považovat za svůj domov, a teď z něho nic nezbylo. *Hacienda* byla zničená ohněm, prázdná.

Richard naložil zavazadla do kufru.

„Vilcabamba,“ řekl Matt.

„Vilcabamba,“ přisvědčil Pedro.

Stiskli si ruce. Scott a Jamie mlčeli – ale Matt věděl, že i přesto spolu komunikují.

Brzy bylo po všem. Čtyři chlapci nastoupili do aut a každá dvojice se vydala jinam.

ZAHRADA ŠTĚSTÍ

Scarlett Adamsová se snažila žít v Londýně stejně jako vždycky.

Lékaři usoudili, že je v pořádku. Policie ji ještě několikrát vyslýchala, ale nakonec to vzdala. Možná utrpěla ztrátu paměti. Možná bylo její zmizení jen špatný žert – tak či tak, museli řešit důležitější věci. Dokonce i tisk se ji rozhodl nechat na pokoji. Ve Spojených státech právě zvolili nového prezidenta, muže jménem Charles Baker, a podle veškerých komentářů nebylo se sčítáním hlasů něco v pořádku. Vypukl kolem toho obrovský skandál, takže na dívku, která na jeden den zmizela, nezbylo v novinách místo.

Paul Adams se pouhých osmačtyřicet hodin po svém příletu do Anglie vydal na zpáteční cestu do Hongkongu.

Scarlett chápala, proč s ní nemůže zůstat. Teprve nedávno nastoupil do nového zaměstnání a pracoval v právním oddělení obrovské společnosti, která se mimo jiné zabývala výrobou počítačů a softwaru. Nepůsobilo dobře, když tak narychlo odletěl do Londýna. Musel se co nejdřív vrátit.

Zpátky do Temnoty.

Paul Adams vzal Scarlett večer před svým odletem na večeři. Šli do malé italské restaurace v Dulwichi, kterou měl moc rád. Sobě objednal půl láhve vína, Scarlett limonádu a společně se snažili vymyslet, co dál. Měl na sobě drahé džíny a svetr, který mu ani trochu neslušel. Faktem bylo, že se cítil dobře jen v saku s kravatou. Oblek byl pro něj něco jako druhá kůže. Možná to souviselo s jeho věkem. Táhlo mu na padesát a více než polovinu života byl právníkem a věnoval se smlouvám, složitým přehledům a grafům. Bylo těžké představit si, jak vypadal v pubertě.

„Zvládneš to, Scarly?“ zeptal se.

„Jo.“ Scarlett přikývla.

O kostele svaté Meredith ani jeden z nich moc nemluvil. Vypadalo to, že Paul Adams přijal její verzi. Udělalo se jí špatně. Zapomněla, co se stalo. Scarlett blesklo hlavou, proč se mu nesvěřila. Vždycky se k ní choval laskavě. Proč mu teď lže?

„Promiň, tati," zamumlala.

„Nemáš se za co omlouvat." Paul Adams se odmlčel a napil se vína. „Fakt netušíš, co se tenkrát stalo?"

„Ne."

„Víš, že mi to můžeš povědět. Nebudu se na tebe zlobit. Jestli jde tedy o nějaké tajemství nebo se něčeho bojíš…"

Scarlett zavrtěla hlavou. „Všechno jsem řekla policii."

Paul Adams přikývl. Pak přišel číšník se špagetami po uhlířsku pro něj a s pizzou pro Scarlett. Dochutili si jídlo čerstvě umletým pepřem a trochou parmezánu. Konečně byli zase sami.

„Jak se ti líbí v práci?" zeptala se Scarlett. Úmyslně změnila téma hovoru.

„Celkem to jde." Paul Adams zabořil vidličku do špaget. „Nechceš přijet na Vánoce do Hongkongu? Mluvil jsem s tvojí matkou a prý jí nevadí, když budeš letos u mě. Vezmu si pár dnů volna a můžeme se někam podívat."

„Ráda," odpověděla Scarlett, přestože ji napadlo, jaké to bude, když někam pojedou jenom oni dva. Připadalo jí, že se rychle odcizili.

Mlčky jedli. Paulu Adamsovi jídlo zřejmě nechutnalo. Polovinu špaget nechal, pak si sundal brýle a začal si je leštit ubrouskem. Když se na něj Scarlett v tu chvíli dívala, napadlo ji, že hodně zestárl. Nejenže mu šedivěly vlasy – jako by zešedivěl celý.

„Promiň, Scarly," zamumlal. „Mám pocit, že jsem tě nechal na holičkách. Kdybych věděl, že spolu s Vanessou nezůstaneme… Možná jsme si měli adopci dítěte důkladněji rozmyslet, i když jsem samozřejmě šťastný, že jsme to udělali. Mám tě moc rád. Ale nebylo to fér. Nechat tě samotnou s paní Murdochovou."

„Rozhodla jsem se sama," připomněla mu Scarlett. „Jistě. Máš pravdu."

„Proč vlastně musíš pracovat v Hongkongu?" zeptala se Scarlett.

„Je to pro mě úžasná příležitost. Nejde jen o peníze. Temnota má pobočky po celém světě, a když se vypracuju…“ Hlas se mu vytratil. „Budu tam jen pár let. Už jsem jim to oznámil. Chci, aby mě pak přeložili do Londýna, a zase budeme spolu.“

„Nedělej si o mě starosti, tati. Fakt to zvládnu.“

„Opravdu, Scarly? Taky doufám.“

Další den brzy ráno odletěl.

Scarlett už zase chodila do školy – a ani to nebylo jednoduché. Ředitelka, šedovlasá žena, která vypadala přísnější, než skutečně byla, vystoupila na školním shromáždění a požádala žačky, aby se ke Scarlett chovaly ohleduplně, ale všechny se na ni samozřejmě sesypaly a zahrnuly ji otázkami, protože byly šíleně zvědavé, kde doopravdy byla. Scarlett se objevila i v televizi. Byla slavná. Pár mladších děvčat ji dokonce poprosilo o autogram. Na druhou stranu, někteří učitelé nebyli ani trochu nadšení, že ji vidí – zejména Joan Chaplinová. Učitelka výtvarné výchovy měla kvůli jejímu zmizení velké nepříjemnosti a nemohla jí to zapomenout.

Následujících několik dnů proběhlo obvyklým způsobem – haldy domácích úkolů a zkoušky na vánoční představení. Všechno se vrátilo do starých kolejí – přinejmenším si to Scarlett říkala. Ale v hloubi duše věděla, že to není pravda. A možná už nikdy nebude.

Dospěla k závěru, že existuje pouze jediný člověk, s nímž si může o svém zmizení promluvit a říct mu pravdu. Ne její otec. Ani paní Murdochová. Byl to Aidan, její nejlepší kamarád. Ten se jí nevysměje. Napsala mu esemesku, takže se po vyučování setkali a šli spolu domů. Loudali se, aby je ostatní školáci předhonili.

Všechno mu vylíčila: dveře, klášter, otce Gregoryho, útěk. Když odbočili do dulwichského parku naproti umělecké galerii a vzali to dlouhou oklikou kolem dětského hřiště a přes trávník, pořád ještě mluvila.

„Myslíš, že jsem cvok?“ zeptala se, když skončila. Někdy ji to samotnou napadlo. Co když je oficiální verze událostí pravdivá? Co když se třeba praštila do hlavy o zeď a všechno se jí jen zdálo?

„Vždycky jsi mi připadala zvláštní,“ poznamenal Aidan.

„Ale aby se člověku zdálo něco takovýho…“

„Nezní to jako sen.“ Oči se mu rozzářily. „Hele – co kdybysme zašli do Svatý Meredith? Projdeme těma dveřma a uvidíme, co se stane.“

Scarlett se zachvěla. „V žádným případě.“

„Proč ne? Když budeš se mnou, aspoň dokážeme, že to byla pravda.“

„Ani náhodou. Třeba tam na mě pořád čekají. Chytnou mě a bude se to celý opakovat.“

„Ochráním tě!“

„Zabijou tě. Oba nás zabijou.“

Dorazili na konec parku a severní bránou vyšli na Court Lane. Blížili se ke křižovatce, kde Scarlett před dvěma lety málem srazila dodávka.

Ten vůz spatřila, sotva zahnula za roh.

Šlo o stříbrný mercedes s kouřovými skly, takže i když uvnitř rozeznala dvě siluety, tváře neviděla. Parkoval na opačné straně ulice a Scarlett by si ho možná ani nevšimla… Až na to, že ho zahlédla už počtvrté. Když šla onehdy do školy, stál před hostincem U Koruny a chrta a taky v něm seděli dva lidé. Pak kolem ní projel, když kráčela s otcem do italské restaurace. A potřetí ho sledovala z okna svého pokoje, jak se šine jejich ulicí. Uložila si do paměti jeho poznávací značku. Obsahovala písmena GEN, což byla čirou náhodou první tři písmena školy svaté Genevievy. Proto si ji teď pamatovala. Zastavila se.

„Co se děje?“ zeptal se Aidan.

„Ty dva chlápci.“ Ukázala na mercedes. „Sledujou mě.“

„Scarl…“

„Myslím to vážně. Už jsem je několikrát zahlídla.“

Aidan se podíval jejich směrem. „Třeba jsou to novináři,“ prohodil. „To tvoje zmizení je pořád záhada. Možná s tebou chtějí udělat rozhovor.“

„Sledujou mě,“ trvala na svém Scarlett.

„Zeptám se jich, jestli chceš.“

Museli je vidět přicházet, nebo uhodli, co mají v úmyslu. Když Aidan sešel z chodníku, řidič nastartoval, prudce se rozjel a auto zmizelo se skřípěním pneumatik za rohem.

Od té doby už mercedes nespatřila, ale tím to neskončilo. Právě naopak. Potvrdilo se jí, co už delší dobu cítila.

Někdo ji sleduje. Byla si tím jistá. Krátce předtím, než Paul Adams odjel, se jí zmocnil pocit, že je v pasti. Připadala si jako exemplář pod mikroskopem. Přistihla se, že na ulici zírá na cizí lidi, přesvědčená, že ji špehují. Když procházela kolem bezpečnostní kamery před obchodem nebo kancelářskou budovou, skoro cítila, že se otáčí a upírá na ni své skleněné oko – a představovala si někoho v tajné místnosti daleko odsud, jak sleduje televizní obrazovku a hledá ji v davu.

Dokonce i když byla sama ve svém pokoji, měla dojem, že ji někdo odposlouchává, a po nějaké době stačilo zatřepotání záclony, aby zpanikařila. Při telefonování – bez ohledu na to, zda z mobilu, nebo z pevné linky – jí připadalo, že v pozadí něco slyší. Dýchání. Slabou ozvěnu člověka, který poslouchá. Nevymyslela si to. Bylo to tam.

Scarlett se snažila samu sebe přesvědčit, že to není možné. Věděla, že pro to, co prožívá, existuje odborný termín: paranoia. Proč by ji proboha někdo sledoval? Nesmysl. Je prostě jen vyděšená z toho, co se jí přihodilo v kostele.

Existovalo totiž pět dětí. Začalo se jim říkat Strážci brány. Čtyři chlapci a jedna dívka. Ta dívka jsi ty.

Jakmile s Aidanem spatřili mercedes, došlo jí, že to, co se odehrálo v kostele svaté Meredith, ještě neskončilo. Ve skutečnosti to teprve začalo.

Další den – pátek – byl příšerný. Scarlett špatně spala. Byla nepříjemná na paní Murdochovou a ve škole se jí podařilo totálně pokazit test z matematiky. Nechtěla sedět ve třídě. Toužila se vrátit domů a zavřít za sebou dveře svého pokoje – aby na ni „ti lidé“ nemohli, i když netušila, co jsou zač.

Ten večer jí zavolal Aidan.

„Ahoj, Scarlett. Tak mě napadlo… jestli bys nešla zejtra do kina?“

Z té jediné věty poznala, že se něco děje. Zaváhala. Křečovitě svírala sluchátko a v duchu si přehrávala, co právě slyšela. Zaprvé, Aidan jí nikdy neříkal Scarlett. Říkal jí Scarl. A navíc měl zvláštní

hlas. Nepozval ji do kina, jako by o to doopravdy stál. Znělo to falešně, spíš jako by četl scénář.

Jako by věděl, že ho někdo poslouchá.

Znovu si přitiskla sluchátko k uchu. „Na co?“

„Nevím. Třeba na nového Batmana. Můžeme jít do West Endu…“

A to bylo taky divné. Proč cestovat na opačný konec města? V Dulwichi bylo skvělé kino. „Tak jo,“ souhlasila. „V kolik se sejdeme?“

„Ve dvanáct?“

„Bezva. Zastav se pro mě.“

Aidan, oblečený ve značkové mikině s kapuci a džínách, dorazil přesně v poledne. Když zamířili ke stanici metra, Scarlett napadlo, jestli včera nebyla zbytečně podezíravá. Aidan jí připadal veselý, naprosto v pohodě. Klábosili o škole, fotbalu, hamburgerech a amerických volbách, o kterých se pořád mluvilo ve zprávách. Aidan – na rozdíl od Scarlett – se o politiku vášnivě zajímal.

„Charles Baker je děsnej,“ prohodil. „Nemůžu uvěřit, že ho někdo volil. Měl vyhrát ten druhej chlápek, Trelawny.“

„Tak proč nevyhrál?“

„Nevím. Říká se, že zmanipulovali sčítání hlasů. A podle mě je to pravda.“

Došli ke kinu Empire na Leicester Square, ale když se blížili k pokladně, Aidan ji náhle chytil za loket a odtáhl Scarlett stranou. Jeho nálada se zničehonic změnila. Pohledem se ujistil, že jsou sami, a šeptem spustil.

„Scarl, musím ti něco říct. Stalo se něco fakt divnýho.“

„Co?“ Scarlett jeho chování vyvedlo z míry.

„Nevěděl jsem, jestli ti to mám říct, nebo ne. Ale včera jsem ti nevolal jen tak. Musel jsem! Když jsem vycházel ze školy, oslovil mě chlápek.“

„Jakej chlápek?“

„Nikdy jsem ho neviděl. Nejdřív jsem si myslel, že mi chce něco prodat. Byl to Číňan. Mladej. Požádal mě, abych ti předal vzkaz.“

„Proč mi ho nevyřídil sám?“

„Říkám ti jen to, co řekl on mně.“ Aidan si prohrábl dlouhé, střapaté vlasy. V téhle části haly stále nikdo nebyl. Kousek od nich právě procházela čtyřčlenná rodina. „Prostě ke mně přistoupil a zeptal se mě, jestli by si se mnou mohl promluvit. Věděl, jak se jmenuju. A věděl, že s tebou kamarádím.“

„Co chtěl?“

„Hele… Nechci tě děsit, ale řekl mi, že se s tebou nemůže spojit osobně, protože mu odposlouchávají telefon a tebe sledujou. Tvrdil, že ti hrozí nebezpečí.“ Aidan se odmlčel. „Nesouvisí to nějak s tím, co se stalo v kostele?“

„Nevím, Aidane.“ Všechny její obavy se právě potvrdily. Netušila, jestli se cítí líp, nebo hůř. Rozhlédla se. „Tak kde je ten tajemnej Číňan? Tady se s ním máme setkat?“

„Ne. Za rohem… V restauraci. Jmenuje se Zahrada štěstí. Je ve Wardour Street, asi pět minut odsud.“

„Tak proč jsme tady?“

„To byl můj nápad. Musel jsem ti říct, co se děje, ale v metru to nešlo, protože jsem se bál, že nás někdo uslyší. Promiň, Scarl. Nechtěl jsem ti lhát, ale ten chlapík působil přesvědčivě. A den předtím jsme viděli u parku to auto.“ Aidan se nadechl. „Nemusíš tam chodit,“ dodal. „Možná by to bylo lepší.“

„Proč?“

„Možná bys měla jít radši na policii.“

Scarlett musela připustit, že na tom něco je. Všichni věděli, že když dítě před školou osloví neznámý člověk, je třeba vytočit 999. Jenže Scarlett se už rozhodla. Jestli do té restaurace nepůjde, nedozví se, kdo ten muž je a co chce.

„Zahrada štěstí,“ zamumlala. „Co je to za divnej název?“

„Je to čínská restaurace,“ vysvětlil Aidan.

„Jasně,“ přikývla. „Vypadá to tak.“ Na okamžik se zamyslela. „Řekl ti ještě něco jinýho?“

„Jo. Prej jste se už jednou setkali. Na Dulwich Grove, před dvěma roky. Podle mě mluvil o tý nehodě…“

Pokud měla Scarlett nějaké pochybnosti, tohle rozhodlo. Muž, který ji zachránil a nepočkal na její poděkování, byl Číňan. Určitě jde o stejného člověka. Ale proč se v jejím životě objevil znovu?

„V kolik tam mám bejt?“ zeptala se.

„V půl druhý.“

Podívala se na hodinky. Bylo pár minut po jedné. „Jsme tu moc brzo.“

„Takže tam půjdeš?“

„Musím, Aidane. V čínský restauraci mi určitě nic nehrozí. A navíc, budeš se mnou ty.“ Odmlčela se. „Nebo ne?“

„Jasně.“ Aidan přikývl. „Neopustím tě ani na vteřinu. Stejně se nemůžu dočkat, až se dozvím, co za tím vším je.“

Vyšli z kina a vmísili se mezi chodce na Leicester Square. Bylo nepravděpodobné, že by je někdo sledoval z Dulwiche až sem, ale Scarlett nechtěla riskovat. Zahnuli do postranní ulice, která vedla do Čínské čtvrti, oblasti přecpané čínskými restauracemi a supermarkety. Pak přešli Shaftesbury Avenue a hledali adresu, kterou Aidan dostal.

Den byl překvapivě teplý, a protože bylo poledne, ulicemi se valily davy lidí. Kolem nich se vznášela vůně smažených nudlí.

K výbuchu došlo, právě když se chystali odbočit do Wardour Street. Nejenže ho slyšeli. Také ho cítili. Chodník se jim zatřásl pod nohama a narazil do nich poryv horkého vzduchu, který s sebou přinesl prach a saze. Kdyby šli rychleji, zřejmě by dostali plný zásah. Vybuchla bomba. Obrovská. Došlo k tomu někde poblíž.

„Stůj…!“ vykřikl Aidan.

Pozdě. Scarlett se už rozběhla a zahnula za roh.

Spatřila obraz zkázy. Budova asi v polovině ulice vyletěla do vzduchu. Vypadala, jako by do ní někdo udeřil obrovskou pěstí. Na chodníku ležela vrstva skla a sutin a z trosek šlehaly plameny. V okamžiku výbuchu kolem zřejmě projížděl taxík. Všechna okna měl rozbitá a z jeho dveří se vypotácel oslepený řidič, kterému tekla po obličeji krev. Vedle stála žena v rozervaném, zakrváceném oblečení posetém střepy a hystericky vřískala. Všude bylo plno kouře, ale Scarlett rozeznala na chodníku několik nehybných těl. Podobné záběry viděla v televizi – z Bagdádu a Jeruzaléma. Ale tohle bylo Soho, centrum Londýna. A Scarlett pochopila, že se málem stala obětí atentátu. Že v troskách mohla ležet ona s Aidanem.

Aidan ji doběhl. „Měli bysme vypadnout,“ vyhrkl.

„Ale ta restaurace…“

„To *je* ta restaurace.“

Scarlett se nedokázala pohnout. Ohromeně zírala na zející otvor, z něhož se valil hustý kouř, na rozmlácený nábytek a zohavená těla. Byla to restaurace. Aidan měl pravdu.

„Pojď…!“ naléhal.

Scarlett už slyšela sirény policejních aut a záchranek, které se sem řítily z jiné části města. Žasla, jak rychle se o neštěstí dozvěděly. Nechala Aidana, aby ji odvedl pryč. Nechtěla, aby ji tu objevili. Napadlo ji totiž, jestli s ní ten výbuch nějak nesouvisí.

Šlo o nejdůležitější zprávu večera. Restaurace Zahrada štěstí se stala cílem smrtícího útoku. Tři lidé zahynuli a tucet dalších zranila bomba ukrytá pod jedním stolem. Podle policie nešlo o teroristický čin. Obviňovali z výbuchu čínské gangy, které operovaly ve West Endu.

„Policie se domnívá, že útok je důsledkem rostoucího napětí v čínské komunitě,“ sdělil televizní moderátor.

Scarlett sledovala zpravodajství s paní Murdochovou. Hospodyně pletla. „Nebyla jsi dneska v Soho, Scarlett?“ zeptala se.

„Ne,“ zalhala Scarlett. „Byla jsem na opačný straně města. Úplně někde jinde.“

„Až dosud jde o nejvážnější útok,“ pokračoval moderátor. „Je vyvrcholením drobnějších incidentů souvisejících s válkou gangů v Peckhamu a Mile Endu. Scotland Yard zřídil speciální linku pro svědky, kteří mají jakoukoli užitečnou informaci, a naléhavě je žádá, aby se okamžitě ozvali.“

Večer, než si šla Scarlett lehnout, napsala Aidanovi esemesku a on jí odepsal. Shodli se, že šlo o nešťastnou shodu okolností. Přes to, co si předtím mysleli, nedokázali uvěřit, že restaurace uprostřed Londýna vyletěla do vzduchu jen proto, aby se tam nemohli s někým setkat.

Ale když Scarlett zhasla a snažila se usnout, věděla, že to tak není. Ve zprávách lhali. Policie také lže. Ve výbuchu nemají prsty čínské gangy… Jen nepřítel, který si s ní celou dobu hraje a nepřestane, dokud ji nebude mít zcela pod kontrolou.

MATTŮV DENÍK (2)

Neděle

V Londýně vybuchla bomba. Právě jsem to viděl v televizních zprávách a napadlo mě, jestli to nemělo něco společného se Scarlett. Richard si myslí, že ne. Podle policie byla bomba schovaná v restauraci v Čínské čtvrti. Prý to nějak souviselo s čínskými gangy. Při explozi zemřeli tři lidé.

Záběry jsem viděl na velké plazmové obrazovce ve svém hotelovém pokoji. Mrtví lidé, záchranky, plačící příbuzní, kouř, roztříštěné sklo… Nemohl jsem uvěřit, že k tomu došlo uprostřed Soho. S tímhle tam prostě člověk nepočítá. Díky tomu jsem se cítil odtamtudještě dál, než jsem skutečně byl.

Miami. Ještě nikdy jsem tu nebyl a už vůbec se mi nesnilo, že budu bydlet v pětihvězdičkovém hotelu s výhledem na pláž obklopenou cadillaky, kubánskou hudbou a palmami. Nexus nás během čekání, než dorazí můj nový pas, rozhodně ubytoval ve velkém stylu. Jediná potíž je v tom, že celá ta záležitost trvá déle, než jsme předpokládali. Máme zamluvené letenky na pondělí večer a do té doby budeme muset čekat. Scarlett se bez nás prostě bude muset obejít o dva dny déle. Brzy ale budeme s ní.

Bylo zvláštní ocitnout se znovu ve velkoměstě potom, co jsem strávil tak dlouhou dobu v zapadákově, jako je Nazca. Miami je plné bohatých lidí a luxusních domů. V tuhle roční dobu je na koupání moc chladno, ale ulice přesto kypí životem. Dneska jsme skoro nic nedělali. Koupil jsem si nějaké nové oblečení, abych nahradil věci, o které jsem přišel při požáru. Byli jsme se projít. A večer jsme se najedli na Ocean Drive, dlouhé třídě plné módních kaváren a barů se zářivě růžovými neony, koktejly a živou hudbou. Bylo fajn, že jsme

se mohli odreagovat, jen tak tam sedět a pozorovat davy lidí, které proudily kolem.

Nikdo si nás nevšímal. Několik hodin jsme mohli předstírat, že jsme obyčejní turisté.

Pondělí odpoledne

Dneska dopoledne pas konečně dorazil. Byl v zapečetěné hnědé obálce a přivezl ho motocyklista, který neřekl jediné slovo. Je v něm příšerná fotka. Nexus poslal nový pas i Jamiemu – usoudili, že oba bychom měli cestovat pod falešným jménem, pro jistotu. Takže teď jsem Martin Hopkins a Jamie je Nicholas Helsey. Richard zůstane sám sebou, na druhou stranu, jeho – pokud víme – se nikdo zabít nesnaží.

Poletíme turistickou třídou. Nexus nám mohl koupit letenky do byznys třídy, ale nechtěli, abychom byli nápadní.

Naposledy jsme se najedli na Ocean Drive. Objednali jsme si obrovský talíř nachos a dvě koly. Richard si dal pivo. Napadlo mě, co si o nás servírka asi myslí: Richard v křiklavé havajské košili sedící mezi dvěma kluky, kteří mají na očích sluneční brýle, přestože slunce skoro nesvítí. Koupili jsme si je předchozí den a ani na okamžik je nesundali z očí. Líbily se nám, protože jsme v nich vypadali anonymně. Kdyby se nás někdo vyptával, odpověděli bychom, že Richard je učitel a jsme na školním výměnném pobytu. Byla to dost nepravděpodobná historka – ale pořád uvěřitelnější než skutečnost.

Několikrát jsem po telefonu mluvil s Pedrem. Bez problémů dorazili se Scottem do Vilcabamby. Domluvili jsme se, že si budeme každý den volat. Když se nespojíme, bude nám jasné, že se něco děje. Pedro mi řekl, že Scott je v pohodě, ale odmítl jít k telefonu.

Dneska mi Jamie položil otázku. Překvapila mě. „Proč jsi poslal Scotta pryč? Myslel sis, že na něj není spolehnutí, že jo?“

„To jsem nikdy neřekl.“

„Ale myslel sis to.“ Ztišil hlas. „Nemáš tušení, co si s paní Mortlakeovou prožil. Nic horšího si nedokážeš představit.“

„On o tom s tebou mluvil?“

Jamie zavrtěl hlavou. „Vytvořil si psychickou bariéru. Nepustí mě k sobě. Změnil se. Vím to. Ale nemáš zdání, jak se o mě celý ty roky staral. Když mě strejda Don bil nebo jsem měl potíže ve škole, Scott se mě vždycky zastal. Temnota ho chytila jen proto, že mi pomáhal utýct.“ Najednou si sundal sluneční brýle a položil je na stůl. „Nepodceňuj ho, Matte. Vím, že teď není ve svý kůži, ale nikdy tě nenechá na holičkách.“

Doufám, že má pravdu. Ale přesvědčený o tom nejsem.

Podíval jsem se přes ulici. Několik dětí si na trávníku u pláže házelo míčem. Kolem prosvištěli dva kluci na kolečkových bruslích. Ulicí projel světle zelený kabriolet s halasnou muzikou. A my se jen o pár metrů dál bavili o mučení a mysleli na válku, kterou možná prohrajeme. Dva odlišné světy. Vím, jakému z nich bych dal přednost.

Dojedli jsme a vrátili se k hotelu. Taxík na nás už čekal. Portýr naložil do kufru naše zavazadla a pak jsme jeli asi dvacet minut po hrázi. Moře, které se rozkládalo po obou stranách, bylo modré a vypadalo lákavě. Na letišti jsme vystoupili, vešli do odletové haly a postavili se do fronty na odbavení. Tisíce lidí cestovaly po celém světě. A mě napadlo…

Co když už jsou Staří tady? Co když mají letiště pod kontrolou? A my se necháme pohltit systémem… Letenky, pasy, pocit jistoty. Jak víme, že tomu můžeme věřit, že doletí tam, kam chceme, nebo že nás dokonce nechají z letadla vystoupit?

Přišli jsme ke kontrole příručních zavazadel. Richard pohlédl na rentgen a zarazil se. „To jsem ale idiot,“ zamumlal.

„Co se děje?“

*Přes rameno mu visel batoh. Měl ho s sebou i v restauraci a já věděl, že je v něm kromě jiných věcí mnichův deník. Ale teď Richard sledoval, jak lidé otevírají brašny na počítače a vytahují si pásky Z kalhot, a já si všiml, že je na sebe naštvaný. „*Tumi,“ *řekl. „Měl jsem si ho dát do tašky. Určitě ho objeví a zabaví ho.“*

Tumi je posvátný nůž. Před naším odchodem z Vilcabamby ho Richardovi daroval vládce Inků. Věděl jsem, proč ho nosí pořád u sebe. Nůž byl zlatý, rukojeť měl posázenou polodrahokamy a musel stát malé jmění. Ale tohle byla chyba. Richard by sice mohl tvrdit, že

tumi *je starožitnost, dekorace nebo pouhý suvenýr, ale vzhledem k tomu, že aerolinky vám nedovolí pronést na palubu ani čajovou lžičku, pokud není z umělé hmoty, určitě ho s ním do letadla nepustí.*

Teď už se to vyřešit nedalo. Za námi stála dlouhá řada lidí, takže jsme se nemohli vrátit. Richard položil batoh na pohyblivý pás, a když zavazadlo zmizelo uvnitř rentgenu, nešťastně se zašklebil. Podle mě doufal, že se ochranka třeba podívá v kritický okamžik jinam a nože si nevšimne. Ale to se nestalo. Jakmile se batoh opět vynořil, popadla ho zamračená žena – Monica Smithová, podle vizitky na modré košili s krátkým rukávem.

„To je vaše?“ zeptala se.

„Ano.“ Richard byl připravený na nejhorší.

„Mohl byste ho prosím otevřít?“

„Chtěl bych vám,“ začal Richard.

„Otevřete ho, prosím.“

Tumi ležel hned navrchu. Viděl jsem zlatou postavičku inckého boha, který stál nad střenkou. Sledoval jsem, jak žena s gumovými rukavicemi na rukou začala prohrabovat Richardovo oblečení. Zvedla deník, ale opět ho položila. Pečlivě si prohlédla lupu, kterou si Richard koupil v Miami, když se snažil rozluštit mnichův rukopis. Vypadalo to, že posvátného nože si nevšimla. Nakonec batoh zapnula.

„Děkuji,“ řekla.

Richard se na mě podíval. Oba jsme mlčeli. Posbírali jsme svoje věci a chvatně odešli. Teprve pak jsme si uvědomili, co se stalo.

Tumi měl ještě jeden název. Říkalo se mu také neviditelné ostří. Když mu ho vládce Inků dal, prohlásil, že nůž nikdo nenajde a že ho může mít pořád u sebe. Také Richarda varoval, že jednou bude litovat, že ho má – o čemž jsme oba neradi přemýšleli.

Až teď nám došlo, cojsme právě viděli. Šlo o starobylé kouzlo. A bylo tím úžasnější, že se odehrálo na moderním mezinárodním letišti.

<u>Pondělí večer</u>

Odletěli jsme přesně načas. Sotva po startu zhasla výstražná světla, pohodlně jsem se opřel a začal psát tohle. Jamie na sedadle vedle mě se okamžitě vrhl na televizní ovladač a pustil si film.

Richard, který seděl přes uličku, listoval španělským slovníkem a snažil se rozluštit deník. Za chvíli jsem usnul.

A vrátil jsem se zpátky. Od chvíle, kdy jsem objevil cestu na svahu kopce, jsem toužil znovu navštívit svět snů. Je možné, že tam kdysi žila nějaká civilizace? A co když stále existuje? Svět snů byl jakýmsi přechodným místem, které spojovalo svět, v němž jsme byli teď, s tím, v němž se ocitl Jamie a kde se před deseti tisíci lety zúčastnil bitvy. Byl tu proto, aby nám pomáhal. Čím víc se o něm dozvíme, tím lépe budeme připraveni.

Ocitl jsem se právě tam, kde jsem chtěl, zpátky na svahu kopce, v polovině cesty nahoru. Jenže takhle to ve světě snů fungovalo. Jakmile jsem usnul, objevil jsem se na stejném místě, kde jsem ho opustil. Takže kdybych se probudil těsně potom, co vyhodím kámen do vzduchu, hned po usnutí bych ho zase chytil. A měl jsem na sobě totéž oblečení jako v letadle. Tak to prostě bylo.

Svah byl stále příkřejší a cesta se změnila v řadu schodů. Rozhodně šlo o dílo lidských rukou. Zatímco jsem stoupal nahoru, byly čím dál patrnější, a když jsem konečně dorazil na vrchol, ocitl jsem se na čtvercové plošině dlážděné mozaikou – připomínala arabská písmena. Neuměl jsem je rozluštit, ale pak jsem zvedl hlavu a to, co jsem spatřil, mě tak ohromilo, až se divím, že jsem se okamžitě neprobudil a neseděl zase v letadle.

Díval jsem se na město, které se prostíralo všemi směry, kam až oko dohlédlo. Víc než to. Ze svého místa na vrcholku kopce jsem viděl tisíce střech táhnoucích se až k obzoru, možná deset mil daleko, ale měl jsem dojem, že kdyby se mi tam podařilo dojít, sahaly by k dalšímu obzoru a pak možná k dalšímu.

Nedokázal jsem rozeznat, jestli jde o starobylé, nebo moderní město. Jako by bylo obojím současně. Některé budovy byly obrovské jako katedrály, s klenutými okny a kupolemi, které pokrývaly tašky, snad ze stříbra nebo zinku. Jiné stavby, ze skla a oceli, mi připomněly letištní terminál. Vzápětí jsem si uvědomil, že jsou jich ve skutečnosti desítky. Vypadaly úplně stejně a rozbíhaly se z hlavních nádvoří jako loukotě kola. Nad městem se v pravidelných

rozestupech tyčily věže, opět se stříbrnými špicemi. Všechno propojovala buď točitá schodiště, nebo zastřešené chodníky.

Parky a stromy jsem neviděl. Ani auta nebo lidi. Ve skutečnosti jsem se totiž nedíval na město. Byla to jediná budova – obrovská katedrála, obrovské muzeum, obrovské… cosi. Šlo o chaotickou směsku nejrůznějších architektonických slohů a některé části byly očividně přistaveny o stovky nebo dokonce tisíce let později, ale všechno drželo pohromadě. Nedokázal jsem poznat, kde je centrum, určit, odkud stavba původně začala, ani přijít na to, jak vznikla. Jako by vzal někdo jediné semeno – jednu cihlu – a vhodil je do bublajícího močálu. A tohle byl – po tisících let růstu – výsledek.

Nechal jsem plošinu za zády, sešel po opačné straně kopce dolů a zamířil k hradbám. Kráčel jsem teď po silnici s mramorovým povrchem, která vedla přímo k obrovskému klenutému průchodu, na jehož konci jsem spatřil otevřené dveře. Všude panoval naprostý klid, takže jsem zřetelně slyšel, jak mi buší srdce. Neměl jsem dojem, že mi hrozí nebezpečí, ale to místo bylo tak zvláštní, tak naprosto jiné než všechno, co jsem znal, že jsem se – přiznávám – bál. Ale odhodlaně jsem pokračoval v cestě. Prošel jsem dveřmi a zničehonic se ocitl v dlouhé chodbě s oslnivě naleštěnou podlahou a vysokým klenutým stropem, který podpíraly kamenné sloupy. Nešlo o kostel ani muzeum, ale obojímu se to podobalo.

„Mohu vám nějak pomoci?“

Další šok. Nebyl jsem sám. A ta otázka zněla tak normálně, tak zdvořile, že na tohle podivné místo prostě nepatřila.

Za pultem, který před sebou mívají řečníci, stál muž. Byl malý, o pár centimetrů menší než já, a měl tvář… Ne snad jakoby vytesanou z kamene (na to byla příliš vřelá a lidská), ale působila neskonale staře, svraštělá věkem a zkušenostmi.

Podle jeho vzhledu jsem usoudil, že jde o Araba, příslušníka pouštního kmene, ale bez typických doplňků, jako jsou pokrývka hlavy, bílý šat a dýka. Místo toho měl na sobě dlouhé hedvábné sako nafialovělého odstínu s velkou kapsou na každé straně a široké bílé kalhoty. Hodil by se k němu plnovous, ale neměl ho. Jeho vlasy byly

ocelově šedé a stejně tak oči, které si mě prohlížely s pobavenou zdvořilostí.

„Kde to jsem?“ zeptaljsem se.

„Kde?“ Ta otázka ho očividně překvapila. „Tohle je velká knihovna. Jsem moc rád, že tě zase vidím.“

Knihovna. Vzpomněl jsem si na něco, co mi Jamie vyprávěl. Když se na Scathack Hill setkal se Scarlett, zmínila se mu o návštěvě knihovny.

„Neznám vás.“

„Ale znáš.“ Muž se na mě usmál. Nebyl jsem si jistý, jakým jazykem mluví. Ve světě snů jsou všechny jazyky jeden a tentýž a lidé si rozumějí bez ohledu na to, odkud pocházejí. „Ty jsi Matthew Freeman. Alespoň si tak říkáš. Jsi jeden ze Strážců brány. Vlastně první.“

„Jak se jmenujete vy?“

„Nemám jméno. Jsem jen Knihovník.“

„Hledám Scarlett,“ vysvětlil jsem. „Scarlett Adamsovou. Byla tady?“

„Scarlett Adamsová? Scarlett Adamsová? Ty myslíš… Jizvu! Samozřejmě že tu byla. Ale krátce. Teď tu není.“

„Nevíte, kdy bych ji našel?“

„Bohužel.“

Kráčeli jsme po chodbě, což bylo zvláštní, protože jsem si nepamatoval, že jsme se spolu někam vydali. A vstoupili jsme do další místnosti, součásti knihovny… Teď už to bylo jasné. Tolik knih jsem nikdy v životě neviděl. Obklopovaly mě z obou stran, stály bok po boku jako vojáci, seřazené v dřevěných policích, které se táhly donekonečna a v dálce – díky perspektivě – se sbíhaly do jediného bodu. Police začínaly u podlahy a tyčily se až do stropu; každé oddělení mělo snad stovky řad. Vzduch byl suchý a voněl papírem. Jen tahle místnost musela obsahovat miliony knih a každá z nich byla objemná jako encyklopedie.

„Určitě rád čtete,“ poznamenal jsem.

„Na čtení nemám čas. Musím se o ty knížky starat.“

„Kolik lidí tady pracuje?“

„Jenom já.“

„Kdo tuhle knihovnu postavil?“

„To ti nepovím, Matte. Byla tu už před mým příchodem.“

„Co je to za knížky? Máte tu detektivky? A milostné romány?“

„Ne, Matte.“ Při té představě se Knihovník usmál. „Nicméně bys na jejich stránkách našel spoustu zločinů a lásky. Ale všechny svazky v téhle knihovně jsou životopisy.“

„Čí?“

„Všech lidí, kteří kdy existovali, a několika, kteří se ještě nenarodili. Máme tu celé jejich životy. Jejich narození, manželství, dobrá a špatná období a samozřejmě jejich smrt. Všechno, co kdy prožili.“

Zastavili jsme se u dveří. Byl na nich vyřezaný symbol. Pěticípá hvězda.

„Tohle znám,“ prohodil jsem.

„Já vím.“

„Kam ty dveře vedou?“

„Tam, kam chceš jít.“

„Vypadají jako dveře v kostele svaté Meredith!“ poznamenal jsem.

„Fungují stejně… Ale tam máš na výběr jen dvacet čtyři míst. Ve vašem světě existují pětadvacatery dveře, které jsou vzájemně propojeny – nicméně žádné z nich tě nepřivedou sem. Tahle knihovna, na druhou stranu, má dveře v každé místnosti a já ani v nejmenším netuším, kolik místností tu je, a dokonce ani nevím, jak je spočítat.“ Knihovník ukázal rukou. „Až po tobě.“

„Kam jdeme?“

„No, když už jsi tady, co kdybychom se podívali na tvůj život? Nejsi zvědavý?“

„Ani ne.“

„Uvidíme…“

Prošli jsme dveřmi a v tu chvíli jsme se přenesli o dvacet mil dál, na opačnou stranu města. Ocitli jsme se v místnosti naprosto jiné, než byla ta, kterou jsme opustili. Ze všech stran nás obklopovala okna s tabulemi v ocelových rámech. Možná šlo o některý z letištních terminálů, které jsem viděl z vrcholku kopce. Tady stály knihy na

kovových regálech, z nichž každý měl úzký ochoz a kruhovou plošinu, která se pohybovala nahoru a dolů jako výtah, ale bez kabelů a pístů, jakoby sama od sebe.

Vyjeli jsme do šestého patra a vydali se po ochozu se zábradlím na jedné straně a knihami na druhé.

„Matt Freeman… Matt Freeman…“ mumlal si Knihovník cestou moje jméno.

„Jsou ty knížky seřazené podle abecedy?“ zeptal jsem se. Všechny svazky vypadaly stejně až na to, že některé byly silnější než ostatní. Na hřbetech jsem neviděl žádná jména ani názvy.

„Ne. Je to složitější.“

Ohlédl jsem se na dveře, kterými jsme vešli dovnitř. Byly v přízemí, daleko vzadu. „Jak ty dveře fungují?“ zajímal jsem se.

„Jak to myslíš?“

„Jak víte, kam se jimi dostanete?“

Zastavil se a podíval se na mě. „Když jimi projdeš, prostě se někde ocitneš,“ odpověděl. „Ale když přesně víš, kam chceš jít, tak se dostaneš právě tam.“

„Může je použít každý člověk?“

„Dveře ve vašem světě byly postaveny jen pro vás pět.“

„A co Richard?“

„Všichni si s sebou můžete vzít doprovod, pokud chcete. Jen si nejdřív nezapomeňte ujasnit, kam máte namířeno, jinak byste mohli skončit roztroušeni po celé planetě.“

Pokračovali jsme v cestě, ale po několika dalších minutách se Knihovník náhle zastavil, zvedl ruku a vytáhl z police knihu. „Tady to máme,“ řekl. „Tohle jsi ty.“

Podezíravě jsem se na knížku podíval. Stejně jako všechny ostatní svazky byla obrovská, vázaná v šedivém plátně, stará a zřejmě ji dosud nikdo nečetl. Vyhlížela spíš jako učebnice než román nebo životopis. Všiml jsem si, že mám míň stránek než většina ostatních.

„Tohle jsem já?“ zajíkl jsem se.

„Přesně tak.“ Knihovník vypadal zklamaně, že na mě neudělala větší dojem.

„Tohle je celý můj život?“

„Ano.“

„Celý můj život doteď…“

„Doteď a pak až do smrti.“

Z té představy se mi zatočila hlava. „Píše se tam, kdy umřu?“

„Ta knížka je o tobě, Matte,“ vysvětlil Knihovník trpělivě. „Na jejích stránkách najdeš všechno, co jsi kdy prožil, a všechno, co ještě prožiješ. Chceš vědět, kdy se znovu setkáš se Starými? Můžeš si to přečíst. A samozřejmě se tam také dozvíš, kdy přesně zemřeš a jakým způsobem.“

„Chcete mi tvrdit, že někdo popsal všechno, co se mi stane, dřív než se to stalo?“ Vím, že právě tohle řekl, ale musel jsem to strávit.

„Ano.“ Knihovník přikývl.

„Takže to znamená, že nemám na vybranou. O všem, co dělám, už bylo rozhodnuto.“

„Jistě, Matte. Ale nesmíš zapomenout, že jsi o tom rozhodl ty.“

„Vždyť moje rozhodnutí nejsou k ničemu!“ Ukázal jsem na knihu a zničehonic jsem ji začínal nenávidět. „Ať udělám v životě cokoli, vždycky to skončí stejně. Už to bylo napsáno.“

„Chceš si ji přečíst?“ zeptal se Knihovník.

„Ne!“ zavrtěljsem hlavou. „Vraťte ji do regálu. Nechci ji vidět.“

„Jak myslíš,“ prohodil Knihovník s úsměvem a zasunul knihu zpátky do mezery. Ale já měl ještě jednu otázku. „Kdo tu knihu napsal?“ zajímal jsem se.

„Autor tu není uveden. Všechny knihy v knihovně jsou totiž anonymní. To je jeden z důvodů, proč je tak obtížné vytvořit jejich seznam.“

Zmocnilo se mě zoufalství. Mysleli jsme si, že svět snů existuje proto, aby nám pomáhal, ale místo toho v nás pokaždé vyvolával zmatek. Jamie a Pedro měli stejný pocit jako já. „Říkáte si Knihovník!“ vyštěkl jsem na muže. „Tak proč se mi nesnažíte pomoct? Proč mi neodpovídáte na mé otázky?“

Poklepal na hřbet knihy mého života. „Všechny odpovědi jsou tady,“ prohlásil. „Ale ty jsi právě odmítl se na ně podívat.“

„Tak mi odpovězte alespoň na tuhle otázku: Vyhraju, nebo prohraju?“

„Jestli vyhraješ, nebo prohraješ?“

„Nad Starými.“ Stísněné jsem polkl. „Zemřu?“

„Vletěli jsme do oblasti silných turbulencí…“

Knihovník se na mě stále díval, ale tahle slova neřekl. Plný zklamání jsem cítil, že se vracím do reality. Někdo se nade mnou skláněl. Letuška.

„Omlouvám se, že jsem tě musela probudit,“ řekla. „Kapitán rozsvítil varovný nápis. Musíš se připoutat.“

Podíval jsem se na hodinky. Zbývaly nám ještě čtyři hodiny letu. Richard a Jamie spali, ale já věděl, že už neusnu. Vytáhl jsem deník a začal zase psát.

Čtyři hodiny do Londýna.

Brzy budeme doma.

PROTÍNAJÍCÍ SE CESTY

Scarlett si myslela, že bude v bezpečí, až zase začne chodit do školy. Vmísí se do davu a nikdo si jí nevšimne. Koneckonců, ve škole se nikdy nic vzrušujícího nestalo. Nešlo tady právě o tohle? Takže poprvé v životě zjistila, že se těší na pondělí. Žádné bomby, žádní neznámí lidé v autech, žádné šifrované vzkazy. Pohltí ji dvouhodinovka matematiky a fyziky a všechno bude v pořádku. Ale proběhlo to úplně jinak.

Krátce po poledni si ji k sobě zavolala ředitelka. Žádné vysvětlení, jen strohý vzkaz: „Ve čtvrt na jednu se máš dostavit k paní Ridgewellové do ředitelny.“ Scarlett nervózně stoupala po schodech. Svým způsobem čekala, že jí zmizení v kostele svaté Meredith neprojde jen tak. Byla příliš dlouho středem pozornosti a ze špatných důvodů. Její školní výsledky se výrazně zhoršily. Dvakrát dostala ve třídě vyhubováno, že se vznáší v oblacích. A navíc pokazila ten příšerný test z matematiky. Učitelé už dospěli k závěru, že jí publicita stoupla do hlavy, a Scarlett předpokládala, že dostane od paní Ridgewellové kapky. Vrať se zpátky na zem, vytáhni si podkolenky a podobně.

Ale to, co jí ředitelka řekla, přišlo jako blesk z čistého nebe.

„Scarlett, bohužel nás budeš muset na nějakou dobu opustit. Právě mi volal tvůj otec. Zdá se, že jde o něco velice důležitého…“

„O co…?“ zeptala se Scarlett.

„To mi nesdělil. Vyjadřoval se velice záhadně, jestli mám být upřímná. V každém případě chce, abys za ním přijela do Hongkongu. Ve skutečnosti ti už zařídil letenku.“

Na okamžik, zatímco Scarlett informaci zpracovávala, se rozhostilo ticho. Napadaly ji nejrůznější otázky, ale začala tou nejzřejmější. „Má to něco společného s tím, co se mi přihodilo?“

„Podle mě ne.“

„Tak o co teda jde?“

„Neřekl mi to.“ Paní Ridgewellová si vzdychla. Učila na škole svaté Genevievy už přes dvacet let a bylo to vidět. Ředitelna byla přecpaná starým nábytkem a knihami a trochu omšelá. V koutě v košíku spal siamský kocour Chaucer. „Tenhle trimestr nemáš moc dobré výsledky, co, Scarlett?“

„Nemám.“ Scarlett nešťastně potřásla hlavou. „Mrzí mě to, paní Ridgewellová. Fakt nevím, co se to se mnou děje. Nic se mi nedaří.“

„No, zkusme se na to podívat z té lepší stránky. Několik týdnů volna ti snad prospěje. Požádám učitele, aby ti na dobu, kdy budeš pryč, připravili nějaké úkoly – a samozřejmě budeme muset přeobsadit vánoční představení. Musím přiznat, že z toho nemám velkou radost.“

„Opravdu vám táta nic nenaznačil?“

„Bohužel, řekla jsem ti všechno, co vím. Myslela jsem si, že už to probral s tebou.“

„Ne. O ničem jsme spolu nemluvili.“

„Určitě si nemusíš dělat starosti. Večer ti prý zavolá, takže na rozloučení s kamarádkami máš dost času.“

„Kdy letím?“

„Zítra.“

Zítra! Scarlett nemohla uvěřit vlastním uším. Zítra je už za pár hodin. Jak jí to mohl táta udělat? Když spolu byli na večeři v italské restauraci, o ničem se nezmínil. Co tak vážného se mohlo přihodit během necelého týdne?

Zbytek dne Scarlett prožila jako ve snách. Její kamarádky ta zpráva zaskočila stejně jako ji, i když popravdě řečeno začínala mít trochu zvláštní pověst. Byla divná. Nejdřív kostel a teď tohle. Dokonce se ani nesešla s Aidanem. Vyhlížela ho cestou ze školy a napsala mu esemesku, ale neodpověděl. Paní Murdochová už o jejím odjezdu věděla. Než Scarlett dorazila domů, začala balit. A netvářila se ani trochu nadšeně.

„Bez sebemenšího upozornění,“ zamumlala. „Bez vysvětlení. Co ode mě čekáte, že tu zůstanu úplně sama?“

Večer Paul Adams zavolal, jak slíbil, ale nic Scarlett nevysvětlil.

„Je mi to fakt líto, Scarly…“ Hlas na lince byl slabý a velice vzdálený. „Nechtěl jsem ti něco takového udělat, ale došlo… Vysvětlím ti to, až se uvidíme.“

„Musím to slyšet hned!“ protestovala Scarlett. „Stalo se něco s mámou? Seš nemocnej?“

„Oba jsme v pořádku. Nemusíš si dělat starosti. Jen prostě někdy nastane okamžik, kdy musí být rodina pohromadě, a tohle je jeden z nich.“

„Jak dlouho u tebe zůstanu?“

„Pár týdnů, možná o něco déle.“

„Proč?“ Na opačném konci linky se rozhostilo ticho. „Copak mi nemůžeš nic říct?“ pokračovala Scarlett. „To není fér. Je půlka trimestru a já přijdu o vánoční představení a všechny večírky!“

„Podívej se, jednoduše tě musím požádat, abys mi důvěřovala. Za čtyřiadvacet hodin budeš tady a já ti chci všechno vysvětlit z očí do očí, ne po telefonu. Můžeš to pro mě udělat, Scarly? Prostě počkej, až sem dorazíš… A do té doby na mě nemysli ve zlém.“

„Tak jo.“ Co jiného mohla říct?

„Poletíš byznys třídou, abys měla pohodlí. Hlavně si s sebou vezmi hodně knížek. Let trvá strašně dlouho.“

Zavěsil. Scarlett tam stála a svírala sluchátko. Byla naštvaná; nemohla si pomoct. To není fér. Naloží ji do letadla a dopraví do Hongkongu, jako by byla balík. Je jí patnáct. Přece by měla spolurozhodovat o svém životě, nebo ne?

Taxík přijel v poledne. Scarlett odlétala z Heathrow v půl čtvrté. Paní Murdochová jí pomohla vynést zavazadla a naložit je do kufru auta a obě nastoupily dovnitř. Hospodyně ji doprovodí na letiště a domů se vrátí sama. Bylo zataženo. Počasí přesně odráželo Scarlettino rozpoložení. Když se rozjeli, ohlédla se a sledovala, jak dům mizí v dálce. Věděla, že bude v zahraničí jen pár týdnů, ale ani tak se nedokázala zbavit stísněného pocitu. Napadlo ji, jestli svůj domov ještě někdy uvidí.

Dorazili na konec ulice a zahýbali vlevo do Half Moon Lane. A v tu chvíli se to stalo. Automobilová nehoda. Scarlett ji neviděla celou a teprve později si dokázala poskládat, co se vlastně přihodilo. Proti nim se řítil vůz – právě odbočil z hlavní ulice – a do cesty mu

náhle vjelo další auto, BMW. Scarlett uslyšela skřípění pneumatik a hlasitou ránu. Zvedla hlavu právě v okamžiku, kdy se vozidla od sebe odrazila a nekontrolovatelně kličkovala po ulici. Jedno auto opustilo vozovku a zastavilo na soukromé příjezdové cestě. Scarlett si všimla, že uvnitř sedí přinejmenším tři lidé.

„Londýnský provoz!“ pronesl opovržlivě taxikář. Vjel do Half Moon Lane a zrychlil.

Scarlett se otočila a zahlédla zmačkanou karoserii jednoho vozu, páru stoupající do vzduchu a roztříštěné sklo na vozovce. Protijedoucí autobus musel zastavit a řidič vystoupil, možná aby se podíval, jestli může účastníkům srážky nějak pomoct. Nehoda už mizela v dálce a Scarlett usoudila, že šlo jen o nešťastnou shodu okolností. Určitě to nic neznamenalo.

Ale i tak se jí zmocnil nepříjemný pocit. Vybavil se jí okamžik před dvěma lety, kdy kousek odsud málem zemřela. A následně si vzpomněla na muže, který oslovil Aidana a chtěl se s ní sejít v restauraci, jež vyletěla těsně před jejich schůzkou do vzduchu. Scarlett se zabořila do sedadla – děsilo ji, že nemá nad svým životem kontrolu. Paní Murdochová se s nečitelným výrazem na tváři dívala z okna.

Na letišti se rozloučily. Scarlett poletí jako „nezletilá bez doprovodu“ – jak tenhle způsob cestování označují aerolinky. Musela strpět, aby jí letuška pověsila na krk ponižující plastovou cedulku. Rozloučila se s paní Murdochovou a rozpačitě ji objala. Pak zvedla příruční zavazadlo a zamířila s letuškou do tranzitního prostoru.

Byli tak blízko. Nikdo z nich by neuvěřil, jak blízko ve skutečnosti byli.

Ten den ráno přistál na stejném letišti Matt Freeman s ostatními. Čekal na ně livrejovaný šofér a zanedlouho seděli v novém klimatizovaném jaguáru, který je odvážel do hotelu. Richard na předním sedadle podřimoval. Většinu letu luštil deník a skoro vůbec nespal. Jamie se nemohl dočkat, až uvidí Londýn. Matt si všiml, že je zatím zklamaný. Projížděli průmyslovou zónou s moderními skladišti

a nepřívětivými hotely – místy, jaká obklopují všechna letiště – a Matt mu chtěl říct, že tohle nemá s Londýnem nic společného.

Nicméně o dvacet minut později sjeli z dálnice a zničehonic se ocitli ve městě. Minuli Přírodovědné muzeum v Kensingtonu – po Mattově poslední návštěvě bylo dosud uzavřené kvůli opravám – pak Muzeum Viktorie a Alberta, obchodní dům Harrods a Hyde Park Corner. Jamie na to zíral s otevřenou pusou. Většinu života prožil v Nevadské poušti a nebyl zvyklý vídat budovy, které byly skutečně staré. Londýn s pamětihodnostmi a paláci mu připadal jako úplně jiný svět. Sledoval červené autobusy, holuby, policisty v modrých uniformách, taxíky… Měl dojem, jako by padal do haldy pohlednic. Jen ho mrzelo, že s ním není Scott. Ještě nikdy nebyli od sebe tak daleko.

Šofér je zavezl k hotelu ve Farringdonu, klidné části Londýna s úzkými uličkami a masným trhem, který fungoval už v dobách, kdy tam zvířata hnali ve stádech, místo aby se jejich maso dopravovalo z Evropy zabalené v krabicích. Hotel Tannery byl malý a anonymní – Richard s Mattem v něm už jednou bydleli. Stál pouhých pár minut od soukromého domu, v němž se scházel Nexus. Než do hotelu dorazili, bylo jedenáct. Schůzka se měla konat v půl osmé večer, takže zbytek dne mohli odpočívat a nabírat síly po dlouhém letu.

Vešli do recepce s vysokými koberci, květinami a uklidňujícím tikotem pendlovek, která vyhlížela jako hala v soukromé vile. Recepční byla žena s úzkými rty, jež dbala na to, aby nedávala najevo své pocity. Nesouhlasně si změřila Richarda – dosud měl na sobě pestrobarevnou havajskou košili, takže víc než kdykoli jindy připomínal plážového povaleče – a dva chlapce, kteří ho doprovázeli. Pak je zdvořile požádala o doklady a přisunula k nim jakési formuláře, aby je podepsali.

„Jak dlouho se zdržíte?“ zeptala se.

„Ještě nevíme,“ odpověděl Richard.

„Dva pokoje. Vidím, že jsou už zaplacené…“

Zazvonil telefon. Recepční zvedla sluchátko, jako by šlo o přezrálé ovoce, a přitiskla si ho k uchu. „Hotel Tannery,“ řekla a odmlčela se. Pak se jí zatřepotaly řasy a předala telefon Richardovi. „To je pro vás, pane Cole.“

Richard uchopil sluchátko, a ať už slyšel cokoli, nebyly to dobré zprávy. Prohodil pár slov a zavěsil.

„Co se děje?“ zeptal se Matt.

„Scarlett Adamsová… Opouští Londýn.“

„Cože?“ Matt nemohl uvěřit vlastním uším. „Kam jede?“

„Pořád ještě ji můžeme stihnout.“ Richard se podíval na hodinky. „V půl čtvrtý odlítá do Hongkongu.“

„Zpátky na Heathrow nejedu!“ zasténal Jamie.

„Ne.“ Richard zvažoval možnosti. Zjistil, že se skoro nedokáže soustředit. Víc než kdykoli jindy potřeboval oholit a oči měl po dlouhém letu červené jako králík. „Na Heathrow ji oslovit nemůžeme,“ řekl. „Je tam moc lidí. Scarlett nás nikdy neviděla. Možná by s náma ani nechtěla mluvit. Ale taxík ji má vyzvednout až kolem poledne. Můžeme si s ní promluvit, než odjede z domova.“

Rozhodnuto. Uložili si zavazadla v recepci, otočili se a znovu vyšli ven. Taxík naštěstí stále ještě čekal. Richard k němu přistoupil a řekl mu, kam chtějí jet. Šofér neprotestoval, a tak všichni opět nasedli.

Ani neviděli své pokoje. Ihned se rozjeli, propletli se Farringdonem a zamířili k Blackfriars Bridge. Jenomže se blížila doba oběda a Londýn se změnil. I když cesta z letiště proběhla hladce, teď provoz silně zhoustl. Na všech semaforech svítila červená. Měli pocit, jako by se celé město spiklo proti nim.

„Kdo ti volal?“ zeptal se Matt.

„Susan Ashwoodová. Už je v Londýně.“

Slepá slečna Ashwoodová byla médium. Matt se s ní jednou setkal v Yorkshiru a právě ona ho seznámila s Nexem.

„Jak se dozvěděla, že Scarlett odjíždí?“ chtěl vědět Matt.

„Nexus jí odposlouchává telefon. Navíc ji nepřetržitě sledují jejich dva lidi…“

Vypadalo to, že ji nestihnou. Celý jižní Londýn byl ucpaný. Taxík přejel Tower Bridge – takže Jamie na okamžik zahlédl Temži a katedrálu svatého Pavla – ale pak už město působilo jen nudně a přecpaně. Míjeli nekonečně dlouhé úseky s levnými krámky a restauracemi, přerušované novými kancelářskými budovami, které vypadaly zastarale už v okamžiku, kdy je postavili. Bermondsey,

Walworth, Camberwell… Plazili se z jedné čtvrti do druhé, aniž rozeznali, kde jedna končí a další začíná, a celou dobu si uvědomovali ubíhající čas. Půl dvanácté, za pět minut tři čtvrtě… Připadalo jim, že se nehýbají z místa.

„To je marný," poznamenal Richard. „Možná bude přece jen lepší, když pojedeme rovnou na Heathrow."

Šofér zavrtěl hlavou. „Už jsme skoro tam," oznámil.

Sjížděli z prudkého kopce – jmenoval se Dog Kennel Hill – a když se Matt podíval z okna, přepadl ho zvláštní pocit. Tuhle část Londýna nikdy nenavštívil… Byl si tím naprosto jistý. A přesto současně věděl, kde je. V dálce spatřil věž vysílače a směrovku k nemocnici King's College. Něco mu připomínaly. Už tu kdysi byl.

A v tu chvíli se mu rozsvítilo. Samozřejmě že tuhle část města zná. Bydlel tady – od narození přibližně do osmi let.

Měl si vzpomenout hned. Nebylo to až tak dávno. Ale možná to vytěsnil z hlavy. Po tom všem, co prožil, by ani nebylo divu. Teď se mu ale všechno vybavilo. Vysílač se tyčil na střeše Křišťálového paláce. Matt v něm často hrával fotbal. V té nemocnici byl v sedmi letech s podezřením na otravu jídlem. Pamatoval si, jak sklíčeně seděl v čekárně – v kraťasech – a na klíně držel plastovou misku. Projeli kolem velice obyčejného domu, ale Matt okamžitě věděl, kdo v něm bydlel – chlapec jménem Graham Fleming, který byl ve škole jeho nejlepším kamarádem. Vždycky si mysleli, že je nic nerozdělí. Matta napadlo, jestli tady Graham pořád bydlí. Co by řekl, kdyby se teď potkali?

A vzpomněl si ještě na něco jiného. Kdyby prošel kolem Grahamova domu, zahnul za roh a minul starou skautskou klubovnu, dorazil by k malému řadovému domku, který stojí v ulici lemované stromy. Číslo 32. Spatřil by zelené dveře a – pokud je současní majitelé konečně neopravili – popraskané zápraží. To byl jeho domov. Tam kdysi žil.

„Jak je to ještě daleko?" zeptal se Richard.

Šofér mrkl na navigaci. „Za minutku jsme na místě," odpověděl.

Projeli rušnou křižovatkou se semafory, pak zamířili k stanici metra Severní Dulwich a odbočili do Half Moon Lane, která se

nacházela přímo naproti. Mattovi se zatočila hlava. Polovinu života byli se Scarlett skoro sousedy. Možná se mnohokrát potkali, aniž o tom věděli. Ona bydlela v Ardbeg Road, což byla další ulice vlevo. Šofér přidal plyn, šťastný, že konečně může předvést, jaký má jaguar výkon.

„Pozor!“ vykřikl Richard, ale už bylo pozdě.

Ze soukromé příjezdové cesty vyjelo auto a vzápětí do nich narazilo.

Matt všechno viděl. Uslyšel burácení motoru, které ho přimělo otočit hlavu. Auto se řítilo přímo na ně. Řidič na ně zíral, pevně svíral volant, ale nesnažil se jim vyhnout. Byl středního věku, hladce oholený – a tvářil se naprosto lhostejně. Měl být vyděšený. Měl projevit nějakou emoci, protože věděl, co se stane. Ale nic.

Vzápětí do nich narazil a ozvala se ohlušující rána a skřípění kovu.

To auto bylo BMW s náhonem na všechna čtyři kola a Mattovi připadalo, jako by do nich najel tank. Jaguar opustil silnici a řítil se na nízký moderní dům s krátkou příjezdovou cestou, která se příkře zvedala k hlavnímu vchodu. Pak se ozvala další rána, protože narazili do dveří, a opět skřípěl kov. V domě spustil alarm. Jamieho odmrštil náraz stranou, hlavou udeřil Matta do ramene a vykřikl. Matt ucítil v puse krev a došlo mu, že se kousl do jazyka. Jaguar ležel převrácený na boku, skoro pod předními koly BMW, které se stále tyčilo na vozovce nad nimi. Obě okna na straně řidiče byla roztříštěná a motor zhasl.

Chvilku se nikdo nehýbal. Pak Richard zaklel – což v každém případě znamenalo, že je živý. Otočil se dozadu a zeptal se: „Jste v pořádku?“

„Co se stalo?“ zasténal Jamie.

„Nehoda…,“ odpověděl Richard. „Idiot… Nedíval se, kam jede.“

Mýlil se. Matt o tom ani v nejmenším nepochyboval. Viděl, co se stalo. Řidič BMW na ně čekal, věděl, že tudy pojedou. Proč by jinak takhle prudce vyrazil a najel přímo do nich? Matt ho viděl, jak pevně svírá volant. Ten muž dobře věděl, co udělá.

Richard už vylezl z auta.

„Počkej…!“ vykřikl Matt.

Ale Richard ho neslyšel. Doklopýtal na vozovku a teprve teď si uvědomil, že se při nárazu poranil. Neměl tržné rány ani pohmožděniny jako všichni ostatní, ale pochroumal si krční páteř. „Zbláznil jste se, nebo co?“ zahulákal na řidiče BMW.

Muž vystoupil a stál na vozovce. Byl statný, středního věku a měl ochablá ústa s malými, jakoby dětskými zoubky, růžovou pleť, kudrnaté vlasy a téměř dokonale kulatou hlavu připomínající fotbalový míč. Na sobě měl dlouhý černý kabát a kožené rukavice.

„Je mi to strašně líto,“ řekl. „Neviděl jsem vás. Spěchal jsem. Doufám, že se nikomu nic nestalo.“

Richard byl pořád vzteky bez sebe, ale náhle věděl, že něco neklape. „Udělal jste to schválně!“ vybuchl. Hlas mu přeskočil. „Chtěl jste nás zabít.“

„No dovolte? Prostě jsem se zapomněl rozhlédnout. Fakt mě to moc mrzí. Díkybohu, že to takhle dopadlo.“

To už Matt s Jamiem stáli vedle Richarda. Pro řidiče, který byl naštěstí při vědomí, nemohli nic udělat, a tak vystoupili. Jamie se na muže podíval a zbledl jako stěna. Okamžitě mu došlo, kdo to je, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že ho potká tady.

„Matte…,“ zašeptal. „To je měňavec.“

Matt mu věřil. Jamie se s měňavci setkal při návratu do minulosti. Měňavci dokázali přijmout lidskou podobu, ale nepadla jim. Neseděla jim. U pevnosti na Scathack Hill ho jeden z nich, stařec, který se zničehonic změnil v obrovského škorpiona, málem zabil. Jamie věděl, o čem mluví. A Matt to viděl na vlastní oči. Na řidiči BMW bylo všechno falešné, dokonce i to, jak stál, strnule a nepřirozeně jako figurína ve výkladní skříni. Slova, která mu vycházela z úst, připomínala text scénáře.

„Jsem pojištěný,“ pokračoval muž. „Nemusíte si dělat starosti. Byla to moje vina. O tom není pochyb.“

Richard na něj upřeně zíral. Nikdo z nich nevěděl, co dělat. Od srážky uplynula stěží minuta, ale kolem se už začali shlukovat lidé. U chodníku zastavil autobus jedoucí do Brixtonu, z kabiny vystoupil řidič a nabídl jim pomoc. Opodál stála další dvě auta. Matt si všiml,

že z Ardbeg Road se vynořil taxík, a zadoufal, že pojede jejich směrem, ale vůz odbočil a zmizel z dohledu.

Rvačku riskovat nemohli. Byli na předměstí, na ulici v jižním Londýně. Kdyby se na měňavce vrhli a on se rozhodl odložit lidskou podobu, rozpoutalo by se peklo. Navíc už dorazila policie. Zpoza rohu vyjel hlídkový vůz, zastavil a vystoupili z něho dva policisté.

„Dobrý den, pánové.“ Řidič BMW předstíral radost, že je vidí. „Jsem moc rád, že jste tady. Stala se nám malá nepříjemnost.“

Jeho vyjadřování bylo stejně nepřirozené jako on sám a Matt na okamžik zatoužil vrhnout se na něj a ukázat celému davu, co se tady doopravdy děje. Může použít své zvláštní schopnosti. Pouhým pohledem strhne z potlučeného auta kapotu a odmrští ji do vzduchu. Na místě činu je přes deset svědků. Jak zareagují, až se růžolící kudrnatý řidič BMW změní napůl v hada, napůl v krokodýla a poteče z něho zelená krev? Možná je na čase, aby se svět dozvěděl o válce, která ho má zachvátit.

Richard mu v tom zabránil.

„Nedělej to, Matte.“

Musel mu číst myšlenky, protože ta tři slova zašeptal, aniž od muže před nimi odtrhl oči. Matt pochopil. Měňavec si s nimi z nějakého důvodu hraje. Předstírá, že jde o obyčejnou nehodu. Když se na něj vrhne, když se s ním pustí do křížku, možná to odnesou nevinní lidé. Navíc je v Anglii s falešným pasem a pod falešným jménem. Tohle není vhodná doba, aby mu někdo kladl otázky. Právě teď může přijít o všechno.

„Opravdu je mi to moc líto,“ opakoval měňavec.

„Viděl jsem, jak se to stalo!“ vykřikl řidič autobusu a rozzuřeně na muže kývl. „Rozjel se jako blázen. Nerozhlédl se. Nevyhodil blinkr. Celé to byla jeho vina.“

„Je někdo zraněný?“ zeptal se jeden policista.

„Náš šofér,“ odpověděl Richard.

Pravá strana jaguáru zachytila plnou sílu nárazu a zdálo se, že šofér má zlomenou ruku. Byl v šoku a měl bolesti. Druhý policista mu pomohl vystoupit, uložil ho na chodník a asi čtvrt hodiny čekali na příjezd záchranky. Jeho kolega zatím začal vyslýchat řidiče BMW – „pana Smithe“. Neměl doklady.

„Jel jsem do Chislehurstu. Jsem učitel hudby. Strašně jsem spěchal a zřejmě jsem se zapomněl rozhlédnout. Nedokážete si představit, jak moc mě to mrzí…“

Matt sledoval, jak mu dali dýchnout do balónku, a málem se usmál, když ho při tom pozoroval. Nebyl to člověk, a i kdyby vypil bednu whisky, test by stejně dopadl negativně. Mezitím naložili jejich šoféra do záchranky a odvezli ho do nemocnice. Uplynulo asi třicet minut a Richard se už nemohl dočkat, až budou pokračovat v cestě na letiště, ale policie si dávala na čas. Ještě budou muset podat svědeckou výpověď. Mohli byste nás doprovodit na stanici, pane? Nebylo úniku. Richard, Matt a Jamie mlčky nastoupili do policejního vozu.

Když je policie konečně propustila, táhlo na čtvrtou. I kdyby chtěli jet na letiště, bylo by pozdě. Scarlett už bude ve vzduchu, na cestě do Hongkongu.

Vyšli z policejní stanice a zastavili se v místní kavárně, ale Matt si odmítl objednat pití. Byl naštvaný a sklíčený. Staří ho každou chvíli přechytračili. Past, kterou mu nachystali, byla dětinsky jednoduchá, jako by přesně věděli, co má za lubem. O taxíku, který vyjel z Ardbeg Road, se přátelům nezmínil, ale už ho napadlo, že v něm mohla sedět Scarlett. Jejich cesty se konečně proťaly… Ale o pár vteřin později.

„Co kdybysme zajeli k ní domů?“ navrhl Matt.

„Proč?“ Richard ani nezvedl oči od čaje. „Nevím. Třeba tam ještě je. A i kdyby ne, když už jsme se dostali tak daleko…“ Richard s Jamiem mlčeli.

„Prostě bych rád viděl, kde bydlí,“ pokračoval Matt.

Společně se vydali zpátky do Ardbeg Road. Mattovi trochu připomínala ulici, v níž kdysi bydlel. Všechny domky byly řadové, s arkýřovými okny, úhlednými předzahrádkami a keři, které zakrývaly popelnice na kolečkách. Dům, v němž žila Scarlett, stál přibližně uprostřed.

Zazvonili, i když nečekali, že bude někdo doma, ale asi za půl minuty se dveře otevřely a objevila se v nich podsaditá, přísně vyhlížející žena s černými vlasy, staženými dozadu, a očima, které jako by tušily problémy.

„Ano?“ zeptala se se silným skotským přízvukem.

„Hledáme Scarlett Adamsovou,“ řekl Matt.

„Bohužel jste se s ní minuli. V poledne odjela.“

Richard udělal krok dopředu. „Vy tu bydlíte?“ zeptal se.

„Ano. Jsem hospodyně. Vy jste její kamarádi?“

„Ani ne,“ zamumlal Matt. „Právě jsme přiletěli z Ameriky. Doufali jsme, že se s ní uvidíme.“

„Musím vás zklamat. Nějakou dobu bude v zahraničí.“

„Nevíte, kdy se vrátí?“

„Za týden nebo za dva. Moc mě to mrzí. Kdybyste přišli o pár hodin dřív, zastihli byste ji. Chcete jí nechat vzkaz?“

„Ne, díky.“

„Tak na shledanou.“ Žena zavřela dveře.

A tím to skončilo. Nic víc udělat nemohli. Chvíli nikdo nepromluvil. Pak si Richard vzdychl. „Nemá někdo chuť podívat se do Hongkongu?“ zeptal se.

PUERTO FRAGRANTE

Původně měl Nexus – organizace, která existovala jen kvůli boji proti Starým – dvanáct členů. Jako první zemřel profesor Drávid; Staří ho probodli v Přírodovědném muzeu tu noc, kdy se seznámil s Mattem. Později zahynul muž jménem Fabian. Zůstalo jich tedy deset – deset mocných lidí, kteří pocházeli z Ameriky, Austrálie, Evropy… z celého světa.

Přiletěli do Londýna, aby se setkali s Mattem a Jamiem, a v půl osmé večer se sešli v izolovaném pokoji obloženém dřevem, jejich londýnské základně.

Budova, která Nexu patřila, stála mezi dvěma obchody a nebylo na ní nic, žádný název nebo jiný nápis, který by naznačoval, že nejde o soukromý dům. Samotný pokoj v prvním poschodí působil stejně obyčejným dojmem. Vypadal jako zasedací místnost menší společnosti, možná drahé právnické firmy. Byla skoro prázdná: jen dlouhý stůl s třinácti starožitnými židlemi, několik telefonů, počítač a spousta hodin ukazujících čas na nejrůznějších místech zeměkoule. Ale díky skleněným dveřím, které se automaticky otevřely a zavřely, když muži a ženy vstoupili dovnitř, bylo zřejmé, že místo je mnohem zajímavější, než se na první pohled zdá. Na chodbě tiše blikala špičková bezpečnostní kamera. A členové Nexu přicházeli jeden po druhém, a než byli vpuštěni dovnitř, každý musel vyťukat odlišný šestimístný číselný kód.

Mart se netěšil, že je znovu uvidí. Věděl, že jsou na jeho straně, ale i tak cítil při vstupu do místnosti strach. Měl pocit, jako by stál tváří v tvář deseti učitelům a tušil, že ho chtějí vyloučit ze školy. Blíž znal pouze dva členy Nexu. Médium Susan Ashwoodovou navštívil v jejím domě nedaleko Manchesteru, a přestože si o ní myslel, že je totálně šílená, byl stoprocentně přesvědčený, že má srdce na

správném místě. A během několika minulých měsíců poznal Nathalii Johnsonovou, americkou multimilionářku, která pomohla Scottovi a Jamiemu a několikrát přiletěla do Nazky, aby se ujistila, že jsou v pořádku.

Jenže pořád ještě zbývalo osm neznámých lidí. Harry Foster, drsný, bodrý Australan s kulatým obličejem a sestřihem na ježka, majitel obrovského vydavatelství. Po jeho boku biskup, který se oblékal jako biskup a vyjadřoval jako biskup, ale své jméno Mattovi ve skutečnosti neřekl. Bylo mu kolem šedesáti. V čele stolu seděl vysoký policejní důstojník Tarrant, oblečený v elegantní modrostříbrné uniformě, který zařídil odposlech Scarlettiných telefonů.

Dál byl v místnosti Francouz v drahém obleku, drobný Číňan, jenž si neustále mnul ruce, Němec, prý velké zvíře v politice, a dva další, kteří na Matta neudělali velký dojem. Všichni možná patřili k nejvlivnějším lidem světa, ale dnes večer vypadali jen unaveně a vyděšeně.

Richard, Jamie a Matt se posadili ke stolu. Měli špatnou náladu. Scarlett Adamsová, pátý Strážce brány, se objevila v Londýně a oni urazili tisíce mil, aby se s ní setkali. Ale proklouzla jim mezi prsty, a právě když tu seděli, nacházela se třicet tisíc stop nad povrchem země. A při každém slově, které řekli, každou vteřinu, která uplynula, se od nich vzdalovala.

„Udělali jsme chybu.“ Nathalie Johnsonová šla rovnou k věci. „Věděli jsme, kdo je. Věděli jsme, kde bydlí. Měli jsme ji oslovit sami.“

„Za to můžu já,“ ozvala se Susan Ashwoodová. „Nechtěla jsem ji vyděsit. Usoudila jsem, že bude lepší, když se o své úloze dozví od vás.“ Otočila se k Mattovi. „Doufala jsem, že sem dorazíte dřív. Nedošlo mi, že budeme muset na ty nové pasy čekat.“

„Myslel jsem, že ji hlídáte,“ přerušil ji Matt. „Copak jste na ni nenasadili dva soukromý detektivy?“

„Šlo o bývalé policisty,“ poznamenal Tarrant. „Duncana a McKnighta. Oba jsou vynikající odborníci. Už jsem s nimi několikrát spolupracoval.“ Odmlčel se. „Parkovali v autě u parku v Dulwichi a Scarlett si jich zřejmě všimla. Potom se museli chovat opatrněji.

Drželi se opodál, ale stále ji měli pod kontrolou. Až do včerejší noci…“

„Co se stalo?“ zeptal se Richard.

„Oba zmizeli. Beze stopy. Snažil jsem se s nimi spojit, ale bez úspěchu. Obávám se, že je Staří odstranili.“

Zatímco přítomní informaci zpracovávali, rozhostilo se krátké ticho. Všem bylo jasné, že Staré podcenili. Od chvíle, kdy Nexus Scarlett objevil, byli o krok napřed.

„Proč vlastně odletěla do Hongkongu?“ zeptal se Matt.

„Žije tam její otec,“ vysvětlil Tarrant. „Je právník. Pracuje pro korporaci Temnota.“

„Pro Temnotu?“ Jamie promluvil poprvé za celou dobu. Bojoval s posunem času a byl příšerně unavený. Fungoval jen díky silné černé kávě a plechovce redbullu. „To jsou ty lidi, co Scotta a mě pronásledovali. Chcete říct, že její táta je jedním z nich?“

„Temnota je legitimní firma,“ připomněla mu Nathalie Johnsonová. „Mají pobočky po celém světě. Zaměstnávají stovky lidí. Většina z nich pravděpodobně netuší, pro koho – nebo spíš pro co – pracují.“

„Přesto…“

„Nevíme, Jamie. Jmenuje se Paul Adams. Je rozvedený. On a jeho žena před patnácti lety Scarlett adoptovali a o Starých podle všeho nic neví.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se Richard. „Scott a Pedro jsou stále v Peru. Matt a Jamie tady. A Scarlett brzy přistane v Hongkongu. Víme jen to, že se Strážci brány musejí sejít. Jak to zařídíme?“

„Zřejmě tam za ní budete muset jet,“ poznamenal biskup a ostatní členové Nexu přikývli.

Mattovi se ten nápad nezamlouval. O Hongkongu věděl pouze to, že odtud pocházely některé hračky, s nimiž si hrál v dětství. VYROBENO V HONGKONGU – tenhle nápis byl vždy předzvěstí, že se s největší pravděpodobností rozbijí pět minut potom, co je člověk vytáhne z obalu. Rozhodně tam netoužil jet. Na jeden týden se nalétal až dost.

„Jestli mohu…,“ pronesl Číňan tichým, velice kultivovaným hlasem. Až dosud mlčel. Byl drobný a na nose mu trůnily těžké brýle

s plastovými obroučkami. Na sobě měl konfekční oblek. Možná se tak oblékal schválně. Jako by na sebe nechtěl poutat pozornost. „Jmenuji se Lee," představil se a kývl hlavou na Matta. „Jestli uvažujete o cestě do Hongkongu, možná bych vám mohl pomoct. Mám kontakty po celé Asii a zejména v této oblasti. Nicméně bych k tomu rád něco poznamenal."

Počkal, zda se někdo ozve, jako by se obával, že je u stolu člověk, který nebude chtít slyšet jeho názor. Když všichni mlčeli, pokračoval.

„V Hongkongu se dějí velice zvláštní věci," začal. „Dobře to město znám. Ve skutečnosti jsem tam před týdnem byl – projížděl tudy. Na první pohled to není patrné. Život jde jako vždycky. Uzavírají se obchody. Turisté přijíždějí a odjíždějí. Ale ve městě panuje nepříjemná atmosféra. Jak to jen vyjádřit… Mí přátelé, kteří tam žijí, lidé, které znám spoustu let, Hongkong opouštějí, a když se jich zeptám proč, nechtějí mi to prozradit. A ti, kteří zůstávají, jsou nervózní."

„Ve městě jsou Staří," konstatovala Susan Ashwoodová, jako by to celou dobu věděla. Pracovala jako médium, hovořila s duchy. Matta napadlo, jestli jí to neřekli.

„Přesně tak, slečno Ashwoodová," přisvědčil pan Lee. „Určitě nejde o náhodu. Temnota má ústředí v Hongkongu. Je klidně možné, že Staří už ovládli většinu města. A pokud ano, až tam Scarlett Adamsová dorazí, ocitne se jakoby ve vězení a nikdo z nás se k ní nedostane."

„Musíme se s ní spojit," připomněl Richard. „Jestli to neuděláme, můžeme to zabalit. Strážců brány musí být pět."

„Pak ji odtamtud musíme dostat – což znamená vydat se tam za ní. V Londýně jsme neuspěli. V Hongkongu snad budou Matthew s Jamiem úspěšnější."

„Vy je opravdu chcete poslat do Hongkongu?"

„Mají jisté schopnosti, pane Cole, které by jim mohly pomoct." Pan Lee přikývl. „Ano. Podle mého názoru musejí najít způsob, jak se do města dostat, ale tak, aniž by se Staří dozvěděli, že jsou na cestě tam."

„Matt s Jamiem sem přicestovali s falešným pasem a pod falešným jménem," připomněl Tarrant. Znělo to však nesouhlasně. „Mohou je použít znovu."

„Přesně tak." Australan Harry Foster bouchl pěstí do stolu. „Můžou sednout hned do příštího letadla. Do Hongkongu a z něho létá každý den padesát tisíc lidí. Kdo si v takovém množství všimne dvou dětí?"

„Nesouhlasím." Susan Ashwoodová zavrtěla hlavou. „Pokud má pan Lee pravdu a Staří jsou ve městě, bylo by naprosto šílené, aby se tam Matt s Jamiem pokusili dostat letadlem. Zmocní se jich hned, jak vystoupí na ranvej… A bez ohledu na to, kolik lidí na letišti bude."

„Mám v Hongkongu pobočku," ozval se Harry Foster. „Co kdybych se tam během zpáteční cesty do Austrálie zastavil a pokusil se Scarlett najít? Vysvětlím jí, co se děje, a ona – samozřejmě se svým otcem – odjede se mnou. Odvezu je do Sydney a vy si je tam můžete vyzvednout."

„Podle mě by to bylo riskantní," namítl pan Lee.

„Tak jí alespoň můžu objasnit situaci." Australan vytáhl zápisník a naškrábal si poznámku. „Varovat ji dopisem, že jí hrozí nebezpečí. Pověřím svého člověka v Hongkongu, aby jí ho osobně předal."

„Musíme postupovat nesmírně opatrně," připomněla Susan Ashwoodová. „Všichni víme, co se dneska stalo. Staří čekali před jejím domem v Dulwichi. Věděli, že je Matt na cestě, a rozhodli se ho zastavit." Otočila se k Tarrantovi. „Vaši dva muži Scarlett hlídali a teď říkáte, že je Staří možná zlikvidovali. Kolik chyb ještě musíme udělat, abychom si uvědomili, s kým máme tu čest?"

„Co kdybychom tedy použili jedny z těch kouzelných dveří?" navrhl Richard.

Vytáhl deník a položil ho na stůl. Všichni členové Nexu se na něj zadívali. Před několika měsíci byli ochotni zaplatit dva miliony liber, aby ho získali, a teď byl tady, přímo před nimi. Toužili natáhnout ruku a dotknout se ho. A přesto se deníku současně báli, jako by to byl had, který je může uštknout.

„Snažím se ho rozluštit od chvíle, kdy nám ho Ramón přinesl," pokračoval Richard. „Pár útržků se mi podařilo přečíst, nicméně

nebudu předstírat, že jsem jim moc rozuměl… Dokonce ani se španělským slovníkem a lupou. Ale víme jednu věc. Na světě existují pětadvacatery dveře, které můžou používat Strážci brány. Jsou vzájemně propojené a všechny se nacházejí na posvátných místech. Jedny z nich jsou v kostele svaté Meredith. Když jimi Matt prošel, ocitl se v opatství San Galgano v Tuscany.“

„Další jsme se Scottem našli v jeskyni u jezera Tahoe,“ dodal Jamie. „Dovedly nás do chrámu Coricancha v peruánským Cuzku.“

„Takže máme čtvery,“ objasnil Richard. „Ale zbývají další jednadvacatery dveře a náš přítel, šílený mnich, nám možná pomohl. Sepsal seznam…“

Rozvázal deník, otevřel ho a natočil tak, aby všichni viděli. Členové Nexu se zvědavě naklonili dopředu. Obě stránky pokrývala velice podrobná mapa, nakreslená různými barvami. Bylo zřejmé, že znázorňuje mapu světa, i když viděného očima dítěte, které má jen základní povědomí o zeměpisu. Amerika měla nesprávný tvar a nacházela se příliš blízko Evropy. Austrálie byla vzhůru nohama.

Josef z Córdoby věnoval větší pozornost bezvýznamným detailům. Nakreslil maličké lodě křižující s napnutými plachtami nejrůznější oceány. Pevniny zdobila miniaturní zvířata, která napomáhala k jejich identifikaci. V Indii byl tygr, v Číně drak a na severním pólu tvor, který připomínal ledního medvěda.

„Nevím, kolik toho o starých mapách víte,“ pokračoval Richard, „ale já je trochu studoval na univerzitě. Věnoval jsem se politickým vědám a geografii. Tahle mapa je typická pro šestnácté století. V té době rostl jejich význam. Jindřich VIII. byl jedním z prvních panovníků, který si uvědomil, kolik z nich lze vyčíst, pokud jde o obranu země. A všichni je používali, aby ukradli konkurenci obchodní trasy. Vidíte tady ty sáčky?“ Zvedl tužku a zabodl ji do mapy. „Jde pravděpodobně o sáčky s kořením. Josef je asi nakreslil proto, aby označil Moluky neboli ostrovy koření, protože právě po koření všichni toužili.“

„Jsou tu hvězdy,“ všiml si Jamie.

Byly roztroušené po stránkách – pěticípé hvězdy, které on a Matt tak dobře znali.

„Máš pravdu. Je jich pětadvacet a označují dveře. Potíž je v tom, že tahle mapa stejně jako většina ostatních z té doby není moc přesná. Zdá se, že dveře jsou v Londýně, Káhiře, Istanbulu, Dillí, Mekce, Buenos Aires a někde ve vnitrozemí jižní Austrálie. Jedny se nacházejí nedaleko jižního pólu. Ale za pět set let se svět hodně změnil a identifikovat přesnou polohu dalších nebude jednoduché.“

„Zmínil jste se o seznamu,“ připomněl mu Tarrant.

„Ano…“ Richard otočil list a na další straně se objevila dlouhá řada slov napsaných drobným písmem. „Problém je v tom, že názvy neodpovídají současným místům a polovina z nich je navíc ve španělštině. Například tady. Muerto de Maria. Trvalo mi skoro celou noc, než jsem ten název rozluštil.“

„Smrt Marie,“ přeložil biskup.

„NeboMariina smrt/Mary‘s death,“ řekl Richard. „Chápete? Marydeath neboli kostel svaté Meredith v Londýně. Je to jako nápověda v křížovce, i když podle mě to Josef nedělal proto, aby nás zmátl. Například Coricancha žádné jméno nemá. Označuje ji pouze planoucí slunce – na druhou stranu, slunce bylo samozřejmě pro Inky posvátné.“

„A v Hongkongu jsou taky nějaký dveře?“ zeptal se Matt.

„Někde poblíž určitě ano,“ přisvědčil Richard. Obrátil list zpátky na mapu. „Tady je vidíte… A když se podíváte na seznam, je tam odkaz na místo zvané Puerto Fragrante a malý symbol draka. Ale to by mohlo být kdekoli.“

„Mohu se podívat?“ Pan Lee se natáhl a oběma rukama opatrně uchopil deník, jako by se bál, že se rozpadne. Pohlédl na mapu, pak na seznam a nakonec otočil na další stránku. „Někdo sem napsal poznámku propiskou,“ upozornil. „Slova *Tchaj-šan*?“ Upřel oči na Richarda. „Vy?“

Richard zavrtěl hlavou. „To byl určitě Ramón,“ odpověděl. „Když se snažil deník pro Salamandu rozluštit, celý ho popsal poznámkami. Podle toho, co jsem zatím viděl, bych ale řekl, že se moc daleko nedostal. Navíc se hlavně soustředil na čáry na náhorní plošině Nazca.“

„V Hongkongu jsou dveře!“ zvolal pan Lee. „Jsem si tím téměř jistý. A dokonce vám můžu sdělit, kde přesně jsou.“ Položil deník na

stůl. „Puerto Fragrante – španělsky přístav Fragrant – je další nápověda," vysvětlil. „V kantonštině se přístav Fragrant překládá jako Heung Gong neboli Hongkong. To město se tak původně jmenovalo po vůni santalového dřeva, které přinášelo moře k pobřeží. Člověk, jenž deník studoval, byl natolik laskavý, že nám to potvrdil. *Tchaj-šan* znamená ‚hora východu'. Je to místo, kde vychází slunce, a současně místo, kam odcházejí lidské duše, když zemřou. V Hongkongu, ve čtvrti Wan Chai, stojí velice starý a uctívaný chrám s tímto názvem…"

V místnosti hmatatelně polevilo napětí. Jako by se všichni rozhodli. Dokonce i Susan Ashwoodová souhlasně kývla hlavou a vypadalo to, že se jí ulevilo. Pouze Matt se tvářil pochybovačně.

„Na cestu se můžete vydat dneska večer," navrhl Harry Foster. „Pokud by všechno klaplo, mohli byste na Scarlett počkat na letišti a odvést ji dřív, než se Staří dozvědí, že je v Hongkongu."

„Počkat," ozval se Matt. „Přiletěli jsme sem z Miami, protože jsme si mysleli, že dveře nejsou bezpečný. Proč se to změnilo?" Nikdo neodpověděl, a tak pokračoval. „Salamanda měl deník. Určitě se o chrámu dozvěděl…"

„To není tak jisté," trval na svém Foster. „Ten chlapík, Ramón, na deníku pracoval. Ale třeba mu neprozradil všechno, co zjistil. Navíc je Salamanda mrtvý…"

„Možná je to trochu riskantní…," připustila Susan Ashwoodová.

„Víc než riskantní. Je to léčka."

Matt o tom nemusel přemýšlet. Všechny pochybnosti, které mu vrtaly hlavou, se prostě nějak poskládaly dohromady a najednou mu bylo všechno jasné.

„Celá ta záležitost je léčka," opakoval. „A vždycky byla, od samýho začátku. Proč nás v Nazce přepadli? Proč zabili profesorku Chambersovou? Protože nás Starý chtěli vyprovokovat k akci. Chtěli, abysme udělali přesně to, co jsme udělali.

Přemýšlejte o tom. Scarlett Adamsová projde dveřma ve svatý Meredith a zničehonic o ní ví celej svět. Píšou o ní ve všech novinách a Starý zjistí, co je zač. A pak, v tu samou dobu, se objeví v Nazce univerzitní profesor Ramón. Nějak nás prostě našel. Oznámí nám, že se mu podařilo ukrást věc, kterou nutně potřebujeme, a předá

nám ji, aniž by za ni chtěl peníze. Proč? Protože chodí do kostela! Protože se chce oženit! Vždyť je to směšný. A navíc to nebyla pravda. Starý chtěli, abysme ten deník dostali.“

„Zabili ho, aby ho získali zpátky,“ připomněla Nathalie.

„Myslíte? Když Ramóna probodli tou tyčkou z ohrady, byl podle mě stejně překvapenej jako my. Určitě ho naprogramovali – zdrogovali nebo zhypnotizovali – aby mu Scott a Jamie neviděli do hlavy. A pak ho zavraždili, abysme uvěřili, že nelhal. Jinak by to vypadalo moc jednoduše.“

Matt se nadechl. Obvykle nebyl rád středem pozornosti, ale tentokrát věděl, že má pravdu.

„Na tom přepadení mi celou dobu něco nesedělo,“ pokračoval. „Jestli opravdu tak moc chtěli deník zpátky, proč poslali tak malou jednotku? Co se stalo s obrovským pavoukem, mušími vojáky, měňavci, černými rytíři?“ Otočil se k Jamiemu. „Tys je viděl. Bojoval jsi s nima. Nazca byla sranda ve srovnání s tím, cos prožil ty.“

Jamie přikývl, ale mlčel.

„Chtějí, abysme přijeli do Hongkongu. O to jim jde.“ Matta začala zmáhat únava. Dlouhý let mu rozhodil biologický rytmus, takže neměl tušení, kolik je hodin. Zoufale toužil vlézt si do postele a na půl dne na všechno zapomenout. „Nejdřív nás vypudili z Nazky. Pak se jim podařilo nás rozdělit. A teď nás mile pozvali, abysme jim padli přímo do rukou. Jakmile projdu dveřma, zlikvidujou mě. Snaží se ke mně dostat přes Scarlett. Urazil jsem je. Zranil jsem jejich vládce Chaos – krále Starých nebo jak si vlastně říká. Chtějí se mi pomstít.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Co chceš dělat, Matte?“ zeptala se Susan Ashwoodová, a ta otázka změnila situaci. Obvykle říkal Nexus jemu, co chtějí, aby udělal.

„Přes to všechno do Hongkongu musím,“ odpověděl Matt. „Matte…,“ začal Richard.

Matt ho přerušil: „Slečna Ashwoodová má pravdu. Nikomu z vás nedovolí, abyste se ke Scarlett přiblížili. Musíme to udělat my dva, Jamie a já. A ty, Richarde – teda jestli chceš jít s náma. Ale

možná situaci dokážeme využít ve svůj prospěch. Starý předpokládají, že se objevíme v chrámu Tchaj-šan. Tak tu léčku nastražili. Ale co když do Hongkongu dorazíme jiným způsobem? Můžeme je zaskočit.“

„Mohli byste se tam dostat po moři,“ navrhl Foster. „Do Hongkongu a z něho jezdí pravidelné lodní linky.“

„Smím něco navrhnout?“ přerušil ho pan Lee a znovu požádal o dovolení. „Nejlepší způsob, jak se do Hongkongu dostat, by mohl být přes Macao. To je součást Číny, malý poloostrov v Jihočínském moři – a stejně jako v případě Hongkongu jde o zvláštní administrativní oblast, což jinými slovy znamená, že je – přinejmenším částečně – nezávislé. Let z Macaa do Hongkongu netrvá dlouho. Helikoptéry ho absolvují několikrát denně.“

„A jak se do Macaa dostaneme?“ zeptal se Richard.

„Přímo tam letět nemůžete. Podle mě to budete muset vzít přes Singapur. Ale to jsou zadní vrátka do Hongkongu – a jedny, které Staří možná přehlédli.“ Vytáhl kapesník a vyleštil si brýle. „Víc než to, mám v Macau dobrého přítele, který vám určitě pomůže. Je skvěle informovaný. Popravdě řečeno, pokud někdo ví, co se v téhle části světa děje, je to on.“

„Moment…“ Richard si dělal starosti a nesnažil se to zamaskovat. Především litoval, že se o tom deníku vůbec zmínil. „Matte… Opravdu tam musíš jet?“ zeptal se. „Už jsi řekl, že právě tohle Staří chtějí. Tvrdíš, že je to léčka. A teď chceš vejít přímo do ní.“

„Potřebujeme Scarlett,“ odpověděl Matt prostě. „A mají ji oni. Bez ní nevyhrajeme.“ Rozhlédl se. „Jamie, pojedeš se mnou?“ Jamie pokrčil rameny. „Vždycky jsem chtěl vidět Hongkong.“

„Tak platí.“ Matt se otočil zpátky k panu Leemu. „Jak rychle se dokážete spojit se svým přítelem?“ zeptal se.

„Jmenuje se Chan Šan-tung,“ oznámil Lee. „Je to nesmírně vlivný člověk a má v Hongkongu mnoho přátel. Ale asi chvíli potrvá, než ho objevím. Hodně cestuje. Možná budete muset nějakou dobu počkat.“

„Nemůžeme čekat.“

„Půjde jen o několik dní. Ale věřte mi, bylo by šílené vydat se do města bez jeho podpory.“

Několik dní. Další čekání. Matt přemýšlel o Scarlett. Za pár hodin přistane v Hongkongu. Co ji tam čeká? Jak si poradí sama?

Ale jiná možnost neexistuje. Nějak tam bude muset přežít, než on, Jamie a Richard dorazí. Doufal jen, že to nebude trvat moc dlouho.

WISDOM COURT

Noční můra začala skoro hned, jak Scarlett přistála v Hongkongu.

Byla stále „nezletilá bez doprovodu“ a aerolinky zařídily, aby na ni čekal zaměstnanec, který ji provede celní a pasovou kontrolou. Jmenoval se Justin a byl asi dvacetiletý, černovlasý a oblečený jako člen posádky.

„Jaký jsi měla let?“ Mluvil s australským přízvukem a choval se přátelsky.

„Super.“

„Určitě jsi unavená. To nevadí. Dovedu tě do příletové haly. Jsi v Hongkongu poprvé?“

„Jo.“

„Bude se ti tady moc líbit!“

Nenucené klábosil a Scarlett ho následovala k pasové kontrole. Snadno by našla cestu sama – všude byly nápisy v angličtině a čínštině – ale byla ráda, že má po jedenácti osamělých hodinách v letadle společnost. Nejhorší na letu byla nekonečná nuda, pocit izolace. Cestovala někam, kam nechtěla, a aniž věděla proč. Co se stalo tak důležitého, že ji otec donutil vláčet se tak daleko? A proč jí to nemohl říct do telefonu?

Na letišti kupodivu panoval klid, ale bylo teprve šest hodin ráno a možná nepřilétalo tolik mezinárodních letů. I tak měla Scarlett stísněný pocit. Zatímco stála na pohyblivém koberci, který ji unášel širokými, lesklými chodbami, prohlížela si lidi kolem sebe. Ostatní pasažéři, s krvavýma očima a pobledlí, vypadali spíš jako mrtví než živí. Nikdo nemluvil. Nikdo nevypadal šťastně, že je tu.

A ještě něco ji zarazilo. Všichni cestující mířili stejným směrem, ven z budovy terminálu. Lidé zřejmě do Hongkongu přilétali, ale vypadalo to, že dnes ráno ho nikdo neopouští.

Dorazili k pasové kontrole a postavili se do fronty, která se klikatila jako had k řadě skleněných kójí, v nichž na nízkých stoličkách seděli úředníci v černých uniformách lemovaných stříbrem. Všichni vypadali úplně stejně jako Scarlett – byli drobní a měli hnědé oči a rovné černé vlasy. Vytěsnila tu myšlenku z hlavy. Pravděpodobně je rasistka.

Konečně na ni přišla řada. Úředník, který si od ní vzal pas a příletový formulář, byl mladý a zdvořilý. Otevřel dokument, a když se na ni pozorně zadíval, Scarlett si všimla, že bezpečnostní kamera, která visela přímo nad ním, se otočila a studovala ji taky. Znervóznilo ji, jak se kamera naprosto neslyšně pohnula a vybrala si ji z davu.

„Scarlett Adamsová.“ Úředník vyslovil její jméno a usmál se. Nežádal, aby mu to potvrdila. Prostě ta dvě slova přečetl z pasu, jako by nerozuměl, co znamenají. Potom se natáhl pro razítko, přitiskl ho na inkoustový polštářek a s bouchnutím doklad orazítkoval.

A v tu chvíli se změnil. Skutečně se to stalo, nebo měla po dlouhém letu halucinace? Ty jeho oči… Když razítko dopadlo na stránku, zamihotaly se, jako by se zahalily kouřem, a zničehonic zežloutly. Panenky, které byly ještě před vteřinou hnědé, náhle zčernaly a měly tvar kosočtverce. Úředník se na ni podíval a usmál se a v tu chvíli se Scarlett vyděsila, že vyskočí z kóje a roztrhá ji na kusy. Jeho oči už nebyly lidské, spíš připomínaly oči krokodýla.

Hlasitě zalapala po dechu. Nemohla si pomoct. Byla v šoku a vytřeštěně zírala na muže před sebou. Justin, který stál vedle ní, si ničeho nevšiml. Nikdo jiný nezareagoval. Ozvalo se bouchnutí, jak ve vedlejší kóji orazítkovali další cestovní doklad, a Scarlett se tam podívala právě v okamžiku, kdy turniketem prošel student s batohem. Když se otočila zpátky, bylo po všem. Úředník vypadal zase normálně. V ruce držel pas a čekal, až si ho Scarlett vezme. Zaváhala a pak mu ho chvatně vyškubla, protože se nechtěla dotknout ani konečků jeho prstů, jako by se bála, že se mu promění v drápy.

„Musíme vyzvednout tvoje zavazadla,“ řekl Justin.

„Jasně…“

Překvapeně se na ni podíval. „Děje se něco, Scarlett?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Všechno v pohodě.“

Kufr přijel asi za deset minut. Scarlett vystoupila z letadla jako jedna z prvních. Justin ho sundal z pohyblivého pásu a společně prošli celním prostorem, který byl prázdný. S pašováním do Hongkongu se zřejmě nikdo neobtěžoval. Přímo před nimi se nacházel vstup do příletové haly a Scarlett se rozběhla dopředu. Navzdory všemu se těšila, že zase uvidí tátu.

Nebyl tam.

Za zábradlím čekala asi stovka lidí, z nichž pár na sobě mělo šoférskou livrej a někteří drželi ceduli se jménem cestujícího. Své jméno Scarlett spatřila skoro okamžitě. Ceduli držel černoch v obleku. Byl vysoký, holohlavý a obličej měl jako vyřezaný ze dřeva – nebyla na něm patrná jediná emoce. Scarlett nějak připadalo, že do Hongkongu nepatří. Nešlo jen o barvu jeho pleti. Souviselo to s jeho výškou. Tyčil se nad ostatními a prázdným pohledem zíral přes dav, jako by chtěl být někde úplně jinde.

Vedle něho stála Číňanka a Scarlett byla od prvního okamžiku nesympatická. Je to vůbec žena? V každém případě na sobě měla dámské oblečení, šedivé šaty, větrovku a kožešinou lemované kozačky ke kolenům. Jenže tváří a postavou připomínala muže. Měla široká, rozložitá ramena a býčí šíji. Nebyla namalovaná, i když by jí to rozhodně prospělo. Její pleť vypadala jako velice stará kůže. Byla asi o polovinu menší než šofér a měla černé vlasy, které jí zplihle visely kolem obličeje, a brýle se silnými plastovými obroučkami, jež by jí neslušely, ani kdyby byla sebevíc hezká. Scarlett připomínala dozorkyni ve věznici. Nedokázala odhadnout její věk, Čtyřicet? Padesát? Vypadala, jako by nikdy nebyla mladá. Scarlett k ní přistoupila.

„Dobré ráno, Scarlett,“ pozdravila žena. „Vítej v Hongkongu. Doufám, že let proběhl hladce.“

„Kdo jste?“ zeptala se Scarlett. Na zdvořilosti neměla náladu.

Žena se neurazila. „Jmenuji se Čchengová,“ řekla. „Ale můžeš mi říkat Audrey. Tohle je Karl!“ Muž v obleku lehce sklonil hlavu. „Půjdeme do auta?“

„Kde je táta?“ chtěla vědět Scarlett.

„Bohužel nemohl přijet.“

„Kde je?“

„Vysvětlím ti to v autě.“

Průvodce Justin sledoval rozhovor s rostoucími obavami. Jeho úkolem bylo předat Scarlett správnému člověku, ale tohle byl očividně jiný případ. „Dovolíte, prosím?“ přerušil paní Čchengovou a otočil se ke Scarlett. „Znáš ty lidi?“

„V životě jsem je neviděla,“ odpověděla.

„V tom případě tě s nimi nepustím.“ Obrátil se zpátky k ženě. „Omlouvám se, paní Čchengová,“ pokračoval. „Bylo mi řečeno, abych to děvče předal jejímu otci. Nejsem si jistý…“

„Nebuďte směšný,“ přerušila ho paní Čchengová. „Přece jasně vidíte, že na ni čekáme. Oba pracujeme pro korporaci Temnota a poslal nás sem její otec.“

„Promiňte, ale Scarlett vás nezná a právě teď za ni nesu zodpovědnost já. Možná by bylo lepší, kdybyste zašli do kanceláře a promluvili si s mým nadřízeným.“

Scarlett se začínala cítit trapně, že se ti dva dospělí kvůli ní hádají, a navíc na veřejnosti. Ale Justin a paní Čchengová se dostali do slepé uličky. Číňanka namáhavě lapala po dechu a na tvářích se jí objevily dvě tmavé skvrny. Snažila se ovládnout. Zničehonic vyštěkla rozkaz, tak tiše, že nebyl skoro slyšet. Šofér Karl se dal do pohybu.

„Chvilku tady počkejte…,“ začal Justin.

Vypadalo to, že Karl ho chce praštit, ale místo toho natáhl ruku, položil mu ji na rameno a dlouhými černými prsty mu obemkl krk. Nebyla v tom žádná agrese. Pak se sklonil, takže se díval Justinovi přímo do očí.

A Justin kapituloval.

„Děláte z toho zbytečný problém,“ poznamenala paní Čchengová.

„Asi máte pravdu…“ Stěží dokázal promluvit.

„Co kdybyste zavolal do kanceláří Temnoty, až začne pracovní doba? Sdělí vám všechno, co chcete vědět.“

„To není třeba. Scarlett může jít samozřejmě s vámi.“

„Pusť ho, Karle.“

Karl poslechl. Justin zavrávoral a okamžitě odešel, jako by na Scarlett zapomněl. Už s ní nechtěl mít nic společného.

„Pospěš si, Scarlett. Ztratili jsme tady spoustu času.“

Scarlett uchopila kufr a následovala Karla a paní Čchengovou na eskalátor. Skleněné dveře vedly na soukromé parkoviště, kde čekalo několik luxusních manažerských limuzín. Karl zvedl zavazadlo a hodil ho do kufru. Paní Čchengová zatím otevřela dveře a usadila Scarlett vzadu.

„Kam jedeme?“ zeptala se Scarlett.

„Odvezeme tě do bytu tvého otce.“

„On tam na mě čeká?“

„Ne.“ Audrey Čchengová mluvila anglicky stejným způsobem jako většina Číňanů a krátce usekávala slova, jako by na ně útočila nůžkami. „Tvůj otec musel odjet na služební cestu.“

„Ale to není možný. Vždyť mě vytáhl ze školy a donutil mě, abych sem přiletěla.“

„Napsal ti dopis. Z něho se všechno dozvíš.“

Opustili letiště. Kari je vezl přes zbrusu nový most s ocelovými lany, která připomínala vlákna v pavučině. Letiště se nacházelo na ostrově, jednom z několika, které Hongkong obklopovaly. Všechno tady zformovalo moře.

Dorazili na předměstí a Scarlett spatřila první mrakodrapy, pět vedle sebe. Varovali ji, jak bude tenhle svět odlišný, jiný než všechno, co zná. Ty mrakodrapy byly naprosto stejné. Neměly žádný typický rys. A byly obrovské. Každý z nich měl určitě tisíc oken naskládaných do čtyřiceti nebo padesáti poschodí nad sebou. Ze silnice okna připomínala poštovní známky, a kdyby se z nich někdo díval, byl by maličký jako královnina hlava v rohu. Nedalo se odhadnout, kolik lidí tam bydlí ani jaké to je, když se vracejí večer domů do svého totožného bytu v totožném mrakodrapu, který se lišil jen číslem na dveřích. Tohle město bylo mnohem větší než lidé, jež v něm žili. Hongkong se o své obyvatele zajímal asi stejně jako mraveniště o mravence.

Dálnice se změnila v ošklivý betonový nadjezd, který se klikatil mezi dalšími kancelářskými a obytnými budovami. Bylo teprve sedm

hodin ráno, ale provoz už houstl. Brzy začnou zácpy. Scarlett při pohledu dolů spatřila vozidlo podezřele připomínající londýnský autobus, jak se s příliš mnoha pasažéry uvnitř plahočí po ulici. Jenže byl vyvedený v jiných barvách a jeden jeho bok pokrývaly čínské znaky. Jasně, Hongkong přece kdysi patřil Britům. Na konci devadesátých let se ho vzdali, a přestože byl teď součástí Číny, víceméně šlo o samosprávné území.

Minuli tržnici, kde obchodníci ještě stavěli stánky, a projeli úzkou ulicí, v níž se ve vzduchu třepotaly desítky poutačů, všechny v čínštině. Nakonec odbočili na příjezdovou cestu, která se stáčela k proskleným dveřím menšího věžáku. Scarlett spatřila nápis: WISDOM COURT. Vůz zastavil. Byli na místě.

Wisdom Court se nacházel na východě města ve čtvrti, která byla určitě luxusní, protože se pyšnila něčím, co se v Hongkongu cenilo – prostorem. Budova byla stará – spíš zděná než ze skla a oceli. Měla pouze patnáct poschodí a stála na vlastním pozemku. Nádvoří zdobilo půl tuctu upravených květinových záhonů a kašna z bílého mramoru se lví hlavou, z níž tryskala voda. Další dva lvi s otevřenými tlamami střežili hlavní vchod. Při vstupu dovnitř jste měli pocit, jako byste se ocitli v recepci elegantního hotelu. Rostly tu palmy v květináčích a za mramorovým pultem seděl muž v uniformě. Na konci chodby byly dva výtahy.

Zatímco Karl nesl zavazadlo, vyjeli do dvanáctého poschodí. Od chvíle, kdy opustili letiště, se Audrey Čchengová na Scarlett téměř nepodívala, ale teď zalovila v kabelce a vytáhla klíč, kterým před ní zahoupala, jako by demonstrovala, že nelhala. Došli ke dveřím s číslem 1213. Paní Čchengová odemkla a společně vstoupili dovnitř.

Tak tady její otec bydlí? Byt byl uklizený a moderní, s podlouhlým obývacím pokojem, okny od podlahy ke stropu a třemi schůdky do níže položené kuchyně a jídelny. Měl dvě ložnice, každou s vlastní koupelnou. Scarlett na první pohled nespatřila nic, co by otce s tímhle bytem spojovalo. Na stěnách visely abstraktní pestrobarevné obrazy, které člověk vídá v každém hotelu. Nábytek vypadal nově: skleněný stůl, kožená křesla, světlé dřevěné skříňky. Skutečně si je Paul Adams koupil, nebo tu byly už před jeho

příjezdem? Byt působil naprosto anonymním dojmem a ani v nejmenším nepřipomínal jejich útulný domov v Dulwichi.

Ale když se Scarlett rozhlédla, přece jen objevila pár stop, které jí prozradily, že tady otec bydlí. Na policích spatřila několik knih o druhé světové válce. Její otec se zajímal o historii. V ledničce našla jeho oblíbené potraviny – uzeného lososa, řecký jogurt, jeho obvyklou značku másla – a na pracovní desce v kuchyni byla láhev sladové whisky, značka, kterou vždycky pil. Ve skříni v ložnici viselo jeho oblečení a vedle vany stála lahvička jeho vody po holení. A byl tu vzkaz.

Vytištěný, ne napsaný rukou, v obálce adresované Scarlett a bez podpisu. Scarlett napadlo, jestli požádal sekretářku, aby ho naťukala na počítači. Paul Adams používal při psaní jen dva prsty a dělal spoustu chyb. Vzkaz byl velice krátký.

Milá Scarly,
moc mě to mrzí, ale objevila se naléhavá záležitost a musel jsem na několik dní odjet z Hongkongu. Pokusím se Ti zavolat, ale kdybych se neozval, nedělej si starosti. Chovej se jako doma. Brzy se vrátím. Až se uvidíme, všechno Ti vysvětlím.

Táta

Scarlett dopis odložila. „Nenapsal, kdy se vrátí," poznamenala. „Třeba to neví."

„Ale já přijela jen kvůli němu!"

Paní Čchengová rozhodila ruce, jako by se omlouvala, ale v obličeji neměla ani stopu lítosti. „Odpoledne tě vezmu do firmy, kde tvůj otec pracuje," slíbila. „Pojedeme do Temnoty a seznámíš se s předsedou. Ten ti poví víc."

Karl odnesl Scarlettino zavazadlo do jedné ložnice. Až dosud neřekl jediné slovo. Teď čekal u dveří.

„Určitě jsi unavená," pokračovala paní Čchengová. „Trochu si odpočiň a pak si můžeme prohlédnout město. Co kdybychom šly nakupovat? Je tady spousta obchodů."

Scarlett nechtěla jít nakupovat s Audrey Čchengovou. Vypadalo to, že jí bude dělat do návratu Paula Adamse společnost. To není fér. Skutečně vyměnila paní Murdochovou za tuhle ženskou? Ale v

každém případě byla unavená. V letadle skoro nespala. V Londýně je právě teď půlnoc.

„Půjdu si na chvíli lehnout," řekla.

„To je skvělý nápad. Budu tady. Zavolej, kdybys něco potřebovala."

Scarlett odešla do ložnice. Svlékla se, osprchovala, pak si vlezla do postele a okamžitě usnula.

A opět se ocitla ve světě snů, na pláži. Za zády slyšela moře, ale bála se otočit. Vzpomněla si na stvůru, která se z něho začala vynořovat – draka nebo co to bylo – a nechtěla ji znovu vidět.

Všude panoval klid. Bolela ji hlava, jako by se blížila bouřka. Vyhlížela čtyři chlapce, které kdysi tak dobře znala, a zklamalo ji, že tam nejsou.

Spatřila rudý záblesk.

Zvedla hlavu a uviděla neonová písmena zavěšená v ocelovém rámu. Blikala a vrhala na písek růžové světlo. Ale slova byla jiná než minule. Tehdy zněla: **STUPEŇ JEDNA**. Byla si tím naprosto jistá.

Teď se změnila. **STUPEŇ TŘI**. A znak vedle nich, písmeno T, visel vzhůru nohama.

STUPEŇ TŘI

STUPEŇ TŘI

Co ten nápis znamená? Scarlett nevěděla. Ale za jejími zády, daleko v moři, ho viděl drak a rozuměl mu. Scarlett slyšela, jak zavyl, a pochopila, že se k ní opět řítí, že je stále blíž a blíž, ale pořád se odmítala otočit.

A pak se na ni vrhl. Byl obrovský, velký jako celý svět. Scarlett vykřikla a ztratila vědomí.

PŘEDSEDA

Ten výhled byl úžasný. Scarlett si to musela přiznat proti své vůli. Nic takového ještě nikdy neviděla.

Bylo odpoledne prvního dne, který trávila v Hongkongu, a stála před obrovským oknem v šedesátém šestém patře v ústředí korporace Temnota. Budova se jmenovala Hřebík, a také tak vypadala, stříbrný sloup, který jako by někdo zatloukl doprostřed Queen Street. Scarlett se nacházela v předsedově kanceláři, místnosti tak prostorné, že by se v ní dal hrát hokej, přestože puk by se ve vysokém koberci pravděpodobně ztratil. Na stěně visely obrazy od Picassa a Van Gogha. Téměř určitě šlo o originály.

Z té výšky Scarlett viděla, že město je rozpůlené na dvě části. Stála na Hongkong Island a ze všech stran ji obklopovaly luxusní obchody a hotely, ale přes přístav se dívala na Kowloon, špinavou chudinskou čtvrť. Obě poloviny oddělovala vodní plocha, která určitě patřila k nejrušnějším dopravním tepnám na světě. Křižovala po ní plavidla všech tvarů a velikostí a navzájem se vyhýbala tak šikovně, že do sebe nenarazila. U přístavní hráze kotvilo tolik zaoceánských lodí, že by vytvořily malou válečnou flotilu, a mezi nimi se proplétaly *sampany*, čínské říční čluny. Remorkéry a nákladní lodě se pomalu šinuly vpravo a vlevo a do cesty se jim vrhaly hbité loďky, které převážely pasažéry z jednoho břehu na druhý. Dokonce se tu pohybovalo několik *džunek*, starých čínských plachetnic, které jako by sem připluly z jiné doby.

Hongkongské mrakodrapy tvořily svět sám pro sebe a předhaněly se, který z nich bude nejvyšší, nejelegantnější, nejkrásnější a nejzvláštnější. Scarlett fascinovalo, že se na tak malé ploše tísní tolik miliard tun oceli a skla, tolik lidí žijících a pracujících nad sebou… Tahle metropole jí už jednou připomněla

mraveniště, ale teď si uvědomila, že v ní bydlí nejbohatší mravenci na světě. V Hongkongu nebylo moc chodníků. Budovy spojovalo složité bludiště krytých průchodů, které vedly z jednoho obchodního centra do druhého, skrz celá města butiků Armani, Gucci, Prada a Cartier a dalších luxusních módních značek.

Barev viděla jen málo. Pokud byly někde stromy nebo parky, pohltilo je rozrůstající se město, a dokonce i voda měla břidlicový odstín. Přestože se blížil večer, světlo se od rána nezměnilo. Všechno zahalovala podivná stříbrná mlha, takže kancelářské budovy v Kowloonu vypadaly nesmírně daleko a rozostřeně.

Cestou sem si Scarlett všimla, že mnoho lidí na ulici má přes nos a ústa obdélník bílé látky jako chirurgové, takže jsou jim vidět jen oči. Copak je tady opravdu tak špatné ovzduší?

Několikrát se nadechla, ale nic necítila. Na druhou stranu, vzduch v autě byl téměř určitě filtrován – stejně jako v kanceláři. Obrovská okna měla tloušťku několik centimetrů, a tak dovnitř nepropouštěla žádný hluk ani pachy zvenčí.

„To je nádherný výhled, že?“

Scarlett se otočila. Zezadu k ní naprosto neslyšně přistoupil muž, Evropan. Bylo mu asi šedesát, měl bílé vlasy a brýle s tenkými stříbrnými obroučkami, a přestože se usmíval a snažil se chovat přátelsky, Scarlett před ním ucukla… jako by šlo o pavouka nebo jedovatého hada. Působil totiž nepřirozeně. Na jeho tváři bylo patrné, že podstoupil mnoho botoxových injekcí a plastických operací, nicméně pleť vypadala mrtvolně. Oči měl tak světle modré, až byly téměř bezbarvé.

Určitě to byl předseda korporace Temnota. Měl na sobě drahý oblek, bílou košili a červenou kravatu. Velice úspěšní lidé mají specifický způsob chůze, kráčejí vpřed, jako by předpokládali, že jim svět uhne z cesty, a přesně tak se pohyboval i on. Měl hluboký, hrdelní hlas – mohlo jít o silného kuřáka – a hovořil s lehkým americkým přízvukem. Na levém prostředníku se mu blýskal stříbrný prsten. Ne snubní. Scarlett nějak pochybovala, že je ženatý. Jaká normální žena by chtěla žít s takovým člověkem?

„Jde to,“ odpověděla Scarlett.

Předsedu její reakce očividně zklamala. „Hongkong je největší město na světě," pronesl a ukázal z okna. „Tamhle je Kowloon. Podle některých lidí je jediným důvodem k jeho návštěvě to, že se odtamtud můžeš pokochat pohledem na mrakodrapy, ale najdeš tam také mnoho zajímavých muzeí a chrámů. Do Kowloonu se dostaneš přívozem. Plavba je prý úžasný zážitek, ale já si ho nikdy nedopřál."

„Trpíte mořskou nemocí?"

„Ne." Předseda zavrtěl hlavou. „Když mi bylo dvanáct, jasnovidec mi předpověděl, že zemřu při nehodě, v níž sehraje roli loď. Určitě mě budeš považovat za blázna, ale jsem silně pověrčivý. To mám společné s Číňany. Domnívají se totiž, že štěstí je přírodní síla, něco jako duch. Například tahle budova musela být postavena jistým způsobem. Vstupní dveře jsou v souladu s principy *feng-šuej* zkosené a na přesně určených místech visí zrcadla. Jinak by ji pronásledovala smůla. A vidíš tamhleto?" Ukázal na tovární komplex za vodou, v Kowloonu. „Kolik má komínů?" zeptal se.

Scarlett je spočítala. „Pět."

„Čtyři komíny jsou funkční, pátý je falešný. Vztyčili ho tam proto, že ‚čtyři' znamená v čínštině smrt, na druhou stranu Číňané věří, že pětka přináší štěstí. Chápeš? Berou tyhle věci nesmírně vážně a já taky. Proto jsem se k vodě nikdy nepřiblížil a rozhodně nikdy nevstoupím na žádnou loď."

Ukázal na nízkou koženou pohovku naproti stolu. „Sedni si, prosím."

Scarlett poslechla a předseda se posadil vedle ní. „Moc rád tě poznávám, Scarlett," řekl. „Tvůj otec mi o tobě často vyprávěl."

„Kde je táta?"

„Bohužel ti dlužím omluvu. Určitě tě zklamalo, že na tebe nečekal, ale musel odcestovat do Nankingu."

„To je někde v Číně?"

„Ano. V jedné naší pobočce se objevil legislativní problém, který jsme museli okamžitě vyřešit. Samozřejmě, nechtěli jsme ho tam poslat, ale tvůj otec je velice dobrý právník a nikdo jiný nebyl k dispozici."

„Kdy se vrátí?"

„Za týden bude zpátky."

„Za týden?“ Scarlett ohromeně zalapala po dechu. „Můžu s ním mluvit?“ zeptala se.

Předseda si povzdychl. „To asi nepůjde. V Číně existují místa s velice špatným telekomunikačním spojením. Kvůli nedávným záplavám tam nefungují pevné linky a rozsáhlé oblasti jsou bez mobilního signálu. Určitě se ti bude snažit zavolat, ale možná to nějakou dobu potrvá.“

„Co mám teda dělat?“ zeptala se Scarlett, aniž se pokusila zamaskovat rozmrzelost v hlase.

„Užívej si,“ odpověděl předseda. „Paní Čchengová se o tebe bude starat, než se tvůj otec vrátí, a Karl vás zaveze, kam budeš chtít. V Hongkongu se dá dělat spousta věcí. Samozřejmě nakupovat. Paní Čchengová ti všechno zaplatí. Na ostrově Lan-tao je Disneyland. Jsou tu úžasná tržiště. A určitě se musíš podívat na horu Peak. Málem bych zapomněl… Něco tu pro tebe mám.“

Došel ke stolu a vytáhl zásuvku. Když se vrátil, držel v ruce bílou krabičku z kartonu. „Malý dárek,“ vysvětlil. „Jako omluvu.“

Podal jí krabičku. Scarlett ji otevřela a na polštářku uvnitř spatřila přívěsek ze zeleného polodrahokamu. Měl tvar mince a byl navlečený na kožené šňůrce. Když si ho Scarlett prohlédla pozorněji, všimla si, že je uprostřed vyryté zvíře – kobylka, ještěrka nebo něco mezi tím. Ležela na boku a nohy měla přitažené k tělu jako v děloze. Obrázek byl precizně propracovaný. Kdyby nepůsobil tak dokonale, možná by vzbuzoval odpor.

„To je jadeit,“ vysvětlil předseda. „Nesmírně starý. Z období dynastie Jüan. To je třinácté století. Můžu ti ho pověsit na krk?“

Natáhl ruku a zvedl přívěsek z krabičky. V jeho tlustých, neohrabaných prstech působil nesmírně křehce. Scarlett předsedovi dovolila, aby jí přetáhl šňůrku přes hlavu, přestože jí bylo nepříjemné mít jeho ruce tak blízko u krku.

„Moc ti sluší, Scarlett,“ prohlásil. „Doufám, že na něj budeš dávat pozor. Je nesmírně cenný, tak ho nenechávej nikde povalovat.“ Po těch slovech vstal. „Teď budu muset bohužel jít. Mám zasedání správní rady. Raději bych zůstal s tebou, ale přestože jsem předseda, moji prosbu o milosrdenství by nepřijali. Takže se musíme rozloučit, Scarlett. Moc rád jsem tě poznal.“

Moji prosbu o milosrdenství…

Proč to řekl? Prosba o milosrdenství byl název kláštera za dveřmi v kostele svaté Meredith, kde Scarlett věznili. Předseda o něm samozřejmě nemohl vědět, nicméně ta slova zvolil úmyslně. Utahuje si z ní? Už se vracel ke stolu, ale než se otočil, Scarlett měla dojem, že v jeho očích za brýlemi se stříbrnými obroučkami cosi zahlédla. Nezdálo se jí to? Právě jí dal drahý dárek. A přesto, navzdory jeho zdánlivé laskavosti a zájmu, by přísahala, že v nich spatřila něco jiného. Krátký záblesk krutosti.

Zbytek odpoledne nakupovala – tedy nakupovala očima. Ve skutečnosti si nic nekoupila, což se jí nepodobalo. Aidan ji často škádlil, že by vyhodila peníze i za neopren, kdyby měl tu správnou značku. Ale právě teď neměla na nákupy náladu. Napadlo ji, jestli na ni neleze chřipka. Bylo pořád velice vlhko; ve vzduchu se vznášely jemné kapičky deště, ale nikdy nedopadly na zem. Scarlett si také stále pronikavěji uvědomovala šedivou mlhu, která zahalovala celé město, a dokonce ji pronásledovala do pasáží. Mrakodrapy se v ní ztrácely a nejvyšší poschodí vybledla jako špatně vyvolaná fotografie. V Hongkongu člověk neměl představu o vzdálenostech. Všechno zakrýval neproniknutelný závoj, takže ulice nikam nevedly a lidé i auta se objevovali, jako by vyrostli ze země. Zeptala se na to Audrey Čchengové.

„To je smog," vysvětlila věcně. „Ne náš. Přichází sem z Číny. Nemůžeme s tím nic dělat." Podívala se na hodinky. „Je pozdě, Scarlett. Nepojedeme domů?"

Scarlett přikývla.

A pak se kousek před nimi objevil muž. Scarlett si ho všimla, protože se zastavil a přinutil dav lidí, aby se rozdělil a obcházel ho. Byli v Queen Street, jedné z nejrušnějších ulic v Hongkongu, a ze všech stran je obklopovaly nablýskané výkladní skříně plné kožichů, zlatých hodinek, špičkových fotoaparátů a diamantových prstenů. Ten muž byl mladý Číňan v obleku s bílou košilí a pruhovanou kravatou. V ruce držel obálku.

„Scarlett…," začal.

A zmizel. Jakmile vyslovil její jméno, dav ho pohltil. Něco takového Scarlett ještě nikdy neviděla. Lidé kráčeli po chodníku –

stovky naprosto cizích lidí. Ale jako by někdo někde stiskl spínač a zničehonic se všichni chovali stejně. Scarlett se snažila proniknout pohledem pohybující se masu, ale nešlo to. Měla dojem, že zaslechla výkřik. Pak se dav opět rozdělil. Mladík v obleku byl pryč.

Zůstala po něm jen obálka. Byla zmačkaná a ležela na chodníku. Scarlett se k ní rozběhla, ale někdo byl rychlejší… Kolemjdoucí muž, který se vracel z práce domů. Ani nestačila zaregistrovat jeho tvář. Chvatně sebral obálku ze země a pokračoval v cestě.

„Viděla jste to?“ vykřikla Scarlett.

„Co?“ Audrey Čchengová se na ni bezvýrazně podívala.

„Toho chlápka…“

„Jakého?“

„Zavolal na mě, ale pak zmizel v davu.“ Stále nedokázala pochopit to, co právě viděla. „Měl v ruce dopis. Chtěl mi ho dát.“

„Nevšimla jsem si ho,“ odpověděla paní Čchengová. „Ale já ano. Stál přímo tady.“

„Pořád ještě jsi unavená po dlouhém letu.“ Audrey Čchengová mávla rukou a u chodníku zastavil Karl v autě. „To je běžné, že člověk mívá z únavy halucinace.“

Scarlett byla šťastná, že jsou zpátky ve Wisdom Court, i když si přála, aby tam na ni čekal otec. Rozhodla se spát v jeho pokoji a Audrey Čchengová si zabrala volnou ložnici. Vypadalo to, že Karl stráví noc někde jinde. Se Scarlett zážitek na ulici hluboce otřásl. Jak to, že se dav takhle choval? Vzpomněla si, jak se všichni najednou otočili a pohybovali se jedním směrem. Jako by je ovládal nějaký vnitřní hlas, který ona sama neslyšela.

Najedla se, popřála paní Čchengové dobrou noc a odešla do ložnice. Dopoledne si nestihla vybalit, a když teď vytáhla poslední kus oblečení, objevila na dně kufru průvodce po Hongkongu. Napadlo ji, že ho tam dala paní Murdochová, a pokud ano, bylo to od ní moc hezké – i když Scarlett připadalo zvláštní, že se o tom nezmínila. Zběžně příručku prolistovala. „Průvodce po Hongkongu a Macau. Třicet barevných ilustrací a podrobných map.“ Byl zbrusu nový.

Ale ten večer neobjevila jen průvodce.

Scarlett si s sebou přivezla oblíbenou bižuterii: dva řetízky a náramek, který jí dal Aidan k posledním narozeninám. Rozhodla se, že si je uloží do jedné zásuvky v toaletním stolku. Pokusila se ji vytáhnout, ale nešlo to. Proto si zřejmě nikdo nevšiml, že není úplně prázdná. Zabrala silněji a zásuvka vyjela ven.

Zcela vzadu ležela malá červená knížka. Scarlett chvíli trvalo, než poznala, co to je. Pak ji vyndala a otevřela.

Otcův pas.

Paul Edward Adams. Uvnitř spatřila jeho fotografii. Neutrální výraz, brýle, hladce sčesané vlasy. Byl plný razítek z celého světa a jeho platnost dosud nevypršela.

Předseda jí lhal. Kdyby otec nechal pas v bytě, nemohl by odcestovat do Číny. A když o tom teď přemýšlela, na vzkazu, který jí nechal, bylo něco zvláštního. Proč ho naťukal na počítači? Dokonce se ani nepodepsal. Mohl ho napsat kdokoli.

V Hongkongu bylo jedenáct hodin, v Anglii čtyři odpoledne. Scarlett si vlezla do postele, ale nemohla usnout. Dlouho tam ležela, uvažovala o pasu, o letištním úředníkovi s krokodýlíma očima, o předsedovi, který žertoval o prosbě o milosrdenství, a o mladíkovi, jenž se jí snažil předat dopis.

Byla v Hongkongu pouze jeden den, a už litovala, že sem přijela.

KONTAKT

Během několika následujících dní se Scarlett snažila zapomenout na to, co se stalo, a chovala se jako typický turista. Našla sice otcův pas, ale určitě pro to existovalo nějaké logické vysvětlení. Možná měl kopii. Nebo mu jeho firma dokázala zařídit jiné cestovní dokumenty, aby mohl Čínu navštívit. Koneckonců, ležela hned za hranicemi. Rozhodla se, že na to nebude myslet. Otec se brzy vrátí – a ona bude do té doby považovat návštěvu Hongkongu za prodloužené prázdniny. Je to rozhodně lepší než chodit do školy!

A tak se svezla přívozem do Kowloonu a zašla si na svačinu do starobylého hotelu Peninsula: malé sendviče, palmy a houslové kvarteto hudebníků ve smokinku hrajících klasickou hudbu. Navštívila hongkongský Disneyland, který sice nabízel pouze pár atrakcí, ale jinak byl fajn, pokud vám nevadilo, že Mickey Mouse mluví kantonsky. Vystoupila na horu Peak, která se tyčila nad městem a byl z ní nádherný výhled jako z nízko letícího letadla. Kdysi jste odtud mohli vidět Čínu, ale v poslední době to nebylo kvůli smogu možné.

Prohlížela si chrámy a tržiště, chodila nakupovat, prostě dělala všechno pro to, aby samu sebe přesvědčila, že si báječně užívá. Ale nedařilo se jí to. Cítila se mizerně. Chtěla se vrátit domů.

V prvé řadě jí chyběli kamarádi ze školy, především Aidan. Napsala mu několik esemesek, ale smog zřejmě rušil signál, a tak žádnou odpověď nedostala. Snažila se zavolat matce do Austrálie, jenže Vanessa Adamsová byla na cestách. Její sekretářka Scarlett řekla, že paní Adamsová jí zavolá zpátky, ale ta to nikdy neudělala.

A pak tu bylo ještě něco horšího. Scarlett si to jen nerada připouštěla. Něco takového jí totiž bylo cizí. Ale bála se.

Nedokázala přesně definovat, čeho se bojí, nicméně měla stále silnější pocit stísněnosti, strach, že na ni zpoza rohu něco vyskočí. Jako by procházela strašidelným domem. Nic nevidíte. Vlastně se nic neděje. Ale stejně jste nervózní, protože víte, že v domě straší. Přesně takhle se Scarlett cítila. Jenže v jejím případě nešlo o dům, ale o celé město.

Zaprvé ty davy, lidé v ulicích. Scarlett věděla, že každý spěchá – do práce, na poradu, zpátky domů. V tomhle směru byla všechna města stejná. Jenže obyvatelé Hongkongu vypadali jako mrtví. Nikdo neprojevoval emoce. Kráčeli jako roboti, všichni se pohybovali stejným tempem a uhýbali pohledem. Scarlett si uvědomila, že to, co viděla v Queen Street, nebyl ojedinělý incident. Jako by město své obyvatele ovládalo. Za jak dlouho, napadlo ji, začne ovládat i mě?

Všechno stále zahalovala podivná šedivá mlha. Hůř než to, Scarlett připadalo, že houstne a mění barvu. Paní Cchengová tvrdila, že jde o smog, ale jako by žil vlastním životem, vyčkával na nárožích, všechno zakrýval. Vysál z ulic veškeré barvy, a dokonce změnil mrakodrapy – vyšší poschodí byla náhle tmavá a výhrůžná a člověku najednou připadalo, že to jsou tisíc let staré citadely. Jako by ani nepatřily do současného světa.

A pak tu byl Wisdom Court. Jakmile sem Scarlett přijela, měla nepříjemný pocit. Ve věžáku totiž panovalo děsivé ticho. Teprve po dvou dnech, kdy jezdila výtahem nahoru a dolů, odcházela odtamtud a vracela se tam, jí to najednou došlo. *Nikoho nepotkala*. Z ostatních bytů se neozývaly žádné zvuky, neslyšela bouchání dveří ani dětský pláč. Před domem nikdy nezastavilo auto. Z nižších poschodí nestoupala vůně jídla nebo čisticích prostředků. Připadalo jí, že až na paní Čchengovou v něm bydlí úplně sama.

V hale byl samozřejmě vrátný. Zpočátku si ho téměř nevšimla. Vždycky seděl na stejném místě, před telefonem, který nikdy nezazvonil, a zíral na vstupní dveře, jež se jen málokdy otevřely. Nosil černou bundu a bílou košili, měl bledý obličej a byl neustále ve službě. Nikdo ho nikdy nevystřídal.

Jak je to možné? Scarlett se přistihla, že ho nenápadně pozoruje. Stejný muž na stejném místě, ráno, v poledne, večer. Copak nikdy nejí? Copak nechodí na záchod? Jako by za recepčním pultem seděla

mrtvola. Od chvíle, kdy jí ta myšlenka bleskla hlavou, se přistihla, že vždy chvatně proběhne recepcí a snaží se mu za každou cenu vyhnout. Ne že by na tom záleželo. Ani jednou na ni nepromluvil.

Třetí večer, po návštěvě Disneylandu, položila paní Čchengové otázku. Číňanka právě připravovala večeři a házela na pánev krevety a fazolové výhonky.

„Kde všichni jsou?“

„Jak to myslíš, Scarlett?“

„Jsme tady samy, že jo? V tomhle baráku nikdo jinej není.“

„Samozřejmě že tu bydlí lidé.“ Paní Čchengová zapálila plyn pod pánví. „Jen jsou zaneprázdnění. Obyvatelé Hongkongu mají velice málo času.“

„Ale já jsem nikoho nepotkala. Na našem patře nikdo není.“

„Některé byty se rekonstruují.“

Scarlett to vzdala. Věděla, že jí paní Čchengová lže. Byla to jen další záhada navíc ke všem ostatním.

Následující den ji paní Čchengová vzala na tržiště do čtvrti Wan Chai. Jako obvykle je tam odvezl Karl. Scarlett si už zvykla, že je všude doprovází a nikdy nepromluví. Dokonce ji napadlo, jestli není němý. Připadalo jí, že má roli tělesného strážce. Chodil vždy pár kroků za nimi.

Scarlett tržiště vždycky zbožňovala a v Hongkongu, kde panoval čilý pouliční ruch, se nacházela v těsné blízkosti drahých západních obchodů a vysokých kancelářských budov. Bavilo ji prozkoumávat čínské uličky, v nichž stánky přetékaly neznámým kořením a zeleninou, kde bublaly na otevřeném ohni nudlové polévky a kde vývěsní štíty a poutače, všechny v čínštině, zakrývaly oblohu jako prapory a vlajky postupující armády.

Nicméně tahle tržiště byla plná ohavných věcí. Viděla desítky živých slepic uvězněných v maličkých klecích a hned vedle nich mrtvé, úplně placaté a navršené jedna na druhou jako nepovedené palačinky. Na pultě vedlejšího stánku se válel v kaluži krve napůl přeseknutý úhoř. Na háku visela kozí hlava se zakalenýma očima, z krku jí vyčnívaly přeťaté tepny a obklopovaly ji další kusy masa, které kdysi tvořily tělo. A nakonec Scarlett spatřila celou, podélně rozříznutou rybu, jejíž dvě krvavé poloviny ležely vedle sebe. Tohle

byl v mnoha směrech nejohavnější pohled ze všech. Ta chudinka totiž dosud žila. Scarlett viděla, jak se jí chvějí vnitřní orgány.

Paní Čchengová se na rybu podívala a usmála se. „Je čerstvá!“

Scarlett napadlo, jak dlouho může v Hongkongu zůstat a nestat se vegetariánkou.

Pokračovaly v cestě kolem řady krámků s masem. Paní Čchengová chtěla večer zase něco uvařit a hledala vhodné suroviny. Když se na okamžik zastavily, Scarlett si všimla, že na ni jeden řezník upřeně zírá. Byl úplně holohlavý, měl velkou, kulatou hlavu a zvláštní, dětskou tvář. Zdálo se, že ho Scarlett fascinuje, jako by byla filmová hvězda nebo královna. A nesoustředil se na to, co dělá.

Malým sekáčkem porcoval kus masa. Scarlett sledovala, jak jde ostří dolů – jednou, dvakrát…

Při třetím úderu řezník maso minul a zaťal si sekáček do levé ruky. Scarlett viděla, jak se čepel zakousla do svalu a skoro úplně oddělila palec. Z rány vytryskla krev. Ale hrůza spočívala v něčem jiném.

Řezník si toho totiž vůbec nevšiml.

Znovu zvedl sekáček, aniž si uvědomil, že jeho ruka leží na prkénku, palec se cuká a kolem se rozšiřuje kaluž krve. Scarlett ho tak zaujala, že ani nezaregistroval, co se stalo. Šokované na něj zírala, a díky tomu mu zřejmě došlo, že něco není v pořádku. Pohlédl na pult, pravačkou si chvatně objal poraněnou ruku, pak se otočil a zmizel v tmavém krámku.

Copak si nějaký člověk málem usekne ruku a zareaguje tímhle způsobem? Na pultě se mísila lidská krev se zvířecí. Už se nedalo rozeznat, která je která.

Ten večer Scarlett maso nejedla. A jakmile se navečeřela, odešla do svého pokoje. V bytě byla kabelová televize, a tak si pustila reprízu staré britské komedie. Nesmála se, ale aspoň si připomněla domov. Čím dál víc přemýšlela o odjezdu. Jestli se otec co nejdřív nevrátí, prosadí si to. Jak se jí tohle mohlo stát? Jak se mohla ocitnout na opačné straně zeměkoule, úplně sama?

Došla k oknu a podívala se ven.

V noci byl Hongkong ještě nádhernější než ve dne. Okna – tisíce oken – zářila a každý mrakodrap využíval světlo jiným způsobem.

Zdálo se, že obrovské pruhy bílého neonu osekaly některé z nich do zvláštních tvarů. Jiné měnily barvu a jakoby nějakým elektronickým kouzlem přecházely od zelené přes modrou k fialové. A na dalších visely tak obrovské televizní obrazovky, že se reklamy a informace o počasí, které zářily ve tmě a odrážely se na tmavé hladině pod sebou, daly přečíst i z opačné strany přístavu.

Jedna taková budova se tyčila přímo proti Scarlett. Zatímco se dívala z okna a přemýšlela o řezníkovi a dosud živé rybě, rozříznuté na dvě poloviny, zjistila, že ji mrakodrap téměř hypnoticky přitahuje. Musela v něm sídlit nějaká banka nebo burza cenných papírů, protože na obrazovce se objevovaly kurzy cizích měn a ceny akcií. Náhle však dlouhá řada čísel zmizela a zleva doprava ji nahradila čtyři zlatá písmena:

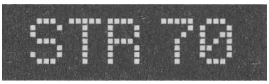

To bylo její jméno, nebo přinejmenším jeho část. Scarlett se usmála a napadlo ji, co ta písmena asi doopravdy znamenají. Státní centrum autonomních republik? Smažená cibule a roštěnka? Ale pak se zprava doleva rozzářila další čtyři písmena:

Tohle nebyla zkratka, ale skutečně *ona*. Scarlett. Oba bloky vytvořily její jméno a teď na ni mrkaly, jako by se snažily upoutat její pozornost. Stála u okna a nemohla uvěřit vlastním očím. Copak se jí někdo opravdu snaží poslat vzkaz a používá k tomu elektronický nápis na stěně budovy?

Po pár vteřinách se obrazovka změnila. Zbělela a stálo na ní:

Scarlett znejistěla. Možná se přece jen mýlí. Co to znamená? STR Credo je značka crossového kola, nebo ne? Také může jít o zkratku pro speciální teorii relativity. Ale co to číslo 70?

Scarlett čekala a doufala, že se nápis změní potřetí a ona se dozví víc – ale nic se nestalo. Zdálo se, že obrazovka zamrzla. Pak zničehonic zčernala, jako by ji někdo schválně vypnul. Scarlett současně uslyšela policejní sirény, spoustu sirén, jak se na opačné straně přístavu, v Kowloonu, řítí ulicemi.

Někdo zaklepal na dveře. Scarlett došla k posteli, posadila se, pak rychle zvedla časopis a otevřela ho. Přestože ani nevěděla proč, nechtěla, aby ji našli u okna. „Vstupte!“ zavolala.

Dveře se otevřely a do pokoje vešla Audrey Čchengová. Měla na sobě přiléhavý svetřík, který zvýrazňoval její povislé tukové polštáře, a vlasy stažené do hladkého uzlu. Její oči, zvětšené levnými brýlemi, přetékaly podezíravostí. „Jen jsem se chtěla přesvědčit, že ti nic nechybí, Scarlett,“ zamumlala.

„Jsem v pohodě, díky,“ odpověděla Scarlett.

„Už si půjdeš lehnout?“

„Za chvilku.“

„Hezky se vyspi.“ Tvářila se spokojeně, ale Scarlett si všimla, že sklouzla pohledem na okno, a v tu chvíli jí bylo jasné, proč přišla. Kvůli tomu vzkazu. Chtěla zjistit, jestli ho Scarlett viděla.

Takže to *byl* vzkaz. Teď si tím byla naprosto jistá. Někdo se s ní snaží spojit a usoudil, že tohle je jediný způsob. Mělo to jistou logiku. Neznámý mladík se jí pokusil předat obálku a dav ho smetl z chodníku. Paní Čchengová a Karl ji ani na okamžik nespustili z očí. Tohle byla asi opravdu jediná možnost.

Ale co ten nápis znamenal? Scarlett hlavolamy nikdy nešly. Aidan se jí vždycky smál, když se snažila vyluštit křížovku, a ve školním kvizu skončila na chvostě. STR 70. S teorií relativity to určitě nesouvisí. Nemůže to být adresa, odkaz na mapu nebo číslo auta? Vrátila se k oknu a znovu se podívala ven, ale obrazovka byla stále temná. Scarlett nějak pochybovala, že se opět rozzáří.

Nakonec o tom přestala přemýšlet a snažila se usnout – a odpověď přišla zničehonic sama. Možná pomohlo, že pustila věc z hlavy. STR. Není to zkratka pro stránku? Co když někdo chce, aby se

podívala na stranu sedmdesát? Ale v čem? V ložnici bylo asi čtyřicet nebo padesát knížek, většinou historických, které nemohly mít s Hongkongem nic společného.

Vylezla z postele a namátkou jednu vytáhla z police. Samozřejmě, na straně sedmdesát našla fascinující popis toho, jak v devatenáctém století vypadala Paříž. Zkusila slovník, který ležel na stole. První výraz na straně sedmdesát zněl „bandikut… druh vačnatce“ a za ním následovala spousta slov začínajících na B. Co se třeba podívat do telefonního seznamu? To by dávalo smysl, pokud se s ní někdo snaží spojit.

A pak si vzpomněla. Do Hongkongu přivezla jednu knížku, kterou si nezabalila, nicméně se jí záhadným způsobem objevila v kufru. Průvodce po Hongkongu a Macau.

Dokonce ji ani nevytáhla. Na druhou stranu, žádného průvodce nepotřebovala, když ji na každém kroku doprovázeli Karl s paní Čchengovou. Vylovila ji ze zavazadla a odnesla ke světlu. Když nalistovala stranu sedmdesát, začetla se do popisu místa s názvem Yau Ma Tei – „velice zajímavé čtvrti v Kowloonu,“ stálo tam. „Yau Ma Tei znamená v kantonštině ‚oblast konopného oleje‘, ačkoli nyní tam pravděpodobně žádný neuvidíte.“ V průvodci byla fotografie protějšího jadeitového trhu, což jí připomnělo amulet, který jí věnoval předseda. Měla ho na krku a napadlo ji, jestli ho tam nekoupil.

Právě když chtěla průvodce odložit – další falešná stopa – něčeho si všimla. Text kdosi označil tužkou. Čára byla tak tenká, že ji málem přehlédla, ale možná ji tak dotyčný nakreslil schválně. Okamžitě si odstavec přečetla.

> **Chrám Tin Hau**. Tento fascinující chrám stojící na tichém náměstí severně od jadeitového trhu byste si neměli nechat ujít. Tin Hau je bohyně moře, ale chrám je také zasvěcen bohu města Sing Wang a bohu země Toute. Vstup je volný. A dávejte si pozor na jasnovidce, kteří provozují v okolních ulicích své řemeslo. Pokud jste pověrčiví, můžete si nechat číst z ruky nebo si nechat předpovědět budoucnost „ptákem osudu“.

A na samém konci odstavce byl, také tužkou, vzkaz: *17.00 hod*.

V noci toho Scarlett moc nenaspala. Někdo se s ní snažil spojit – a je to tak nebezpečné, že se musejí chovat nesmírně opatrně. Nejdřív jí propašovali do kufru průvodce. Možná uplatili někoho na letišti. Potom se museli nějak dostat do kancelářské budovy, aby k ní přitáhli její pozornost. Vzkaz byl také chytře vymyšlený. STR. Člověk, jehož rodným jazykem je čínština, by jen těžko rozluštil, co ta písmena znamenají. I jí samotné to chvíli trvalo.

Jedno je jasné. Musí navštívit chrám a musí tam být přesně v pět hodin odpoledne. Možná tam bude čekat někdo, kdo zná jejího otce. Třeba jí řekne, kde Paul Adams skutečně je.

Tu noc v Hongkongu hořelo. Kancelářská budova s obrovskou obrazovkou shořela do základů, a když se Scarlett probudila, mlha byla ještě šedivější a hustější než dřív, jak se kouř mísil se smogem. Podívala se z okna, ale opačnou stranu přístavu Victoria neviděla. Celý Kowloon zahaloval šedivý závoj.

Paní Čchengová byla u snídaně hovornější než obvykle. Zmínila se, že při požáru zahynulo devět lidí, a trvala na tom, že si pustí televizi a podívají se, co se stalo. A samozřejmě, vysílali to na místním zpravodajském kanálu. Obraz byl trochu zrnitý a hlasatel mluvil čínsky, ale Scarlett poznala mrakodrap, který stál na nábřeží přímo proti Wisdom Court. Záběry pocházely z předchozí noci. Kolem budovy šlehaly plameny a odrážely se na temné hladině. K požáru dorazilo šest hasičských vozů.

Ale hasiči nic nedělali. Kamera je chvíli zabírala. Nikdo z nich se nehýbal. Nikdo z nich dokonce ani nerozvinul hadice. Jen tam stáli a nechali mrakodrap shořet.

PTÁCI OSUDU

Chrám Tin Hau byla nízká, úzká budova, ze všech stran obklopená zdmi, skoro jako by nechtěla, aby ji někdo našel. Kolem se tyčily mrakodrapy, jež téměř zakrývaly oblohu, ale mezi nimi se nacházelo volné prostranství, široké náměstí se stromy, které jako by vyrůstaly přímo z betonu. Stály na něm lavice se stolky, u nichž skupinky starých mužů hrály čínskou verzi šachů. Po náměstí bloumalo několik turistů a fotografovali se na pozadí zkosených zelených střech chrámu. Ve vzduchu se vznášela lehká vůně kadidla.

Nebylo jednoduché sem paní Cchengovou dostat.

Scarlett od začátku věděla, že musí být opatrná. Paní Čchengová jí zapnula zpravodajství o požáru schválně. Nenechala se oklamat tím, jak se Scarlett předchozí večer chovala, a dala to najevo. Kdyby ji Scarlett přímo požádala, aby se jely podívat do chrámu Tin Hau a dorazily tam přesně v pět hodin, byla by ještě podezíravější.

Když sklízely nádobí po snídani, Scarlett jí položila otázku, kterou se ptala každé ráno na totéž. „Máte už nějaký zprávy od mýho táty?“

„Určitě ti brzy zavolá, Scarlett. Má moc práce.“

„Proč mu nemůžu zavolat já?“

„To nejde. Čína je složitá země.“ Zapnula myčku. „Tak kam bys chtěla dneska jet?“

Na tenhle okamžik Scarlett čekala. Pokrčila rameny. „Nevím.“

„Mohly bychom se podívat do Stanley Village. Je to na pláži a jsou tam moc zajímavé stánky.“

Scarlett předstírala, že přemýšlí. „Chtěla bych svý kamarádce Amandě koupit nějakej jadeitovej přívěsek,“ řekla nakonec.

Paní Čchengová přikývla. „Jadeitové šperky se prodávají na Hollywood Road. Ale je tam draho.“

„Co kdybysme šly do tržnice?“

„Jadeitový trh je v Kowloonu…“

Přesně tohle chtěla Scarlett slyšet. Přečetla si v průvodci celou kapitolu a věděla, že nejproslulejší jadeitový trh v Hongkongu se nachází kousek od Tin Hau. Jestli navštíví jeden krámek, určitě půjdou i do dalšího. A tímhle způsobem se dostane k chrámu, aniž by se o něm musela zmínit.

Ještě musela zařídit, aby tam dorazily ve správnou dobu, a tak když sklidily nádobí, oznámila, že si musí vypracovat nějaké úkoly do školy, proto vyrazily z Wisdom Court až ve dvě hodiny. Scarlett by do Kowloonu jela raději metrem, které vedlo až tam, ale paní Čchengová jako obvykle trvala na tom, že je Karl odveze. A to znamenalo, že černoch bude celé odpoledne s nimi. Měli ji neustále pod dohledem.

Jadeitový trh se nacházel v zchátralém koutě Kowloonu, hned vedle Nathan Road, což byla dlouhá, široká turistická třída známá jako „Zlatá míle“. Ne že by mezi pouťovými krámky, které se specializovaly na prodej laciné elektroniky, napodobenin značkových hodinek a zlevněných obleků, bylo nějaké zlato vidět. Tržnice sídlila ve skladišti s nízkým stropem, schovaném pod jedním z obrovských nadjezdů, které jako by byly vpletené do města.

Ten den byl smog ještě horší. Panovalo chladné, vlhké počasí a mlha byla hustější než jindy. Scarlett skoro cítila, jak se jí lepí na kůži, a napadlo ji, jak v tomhle prostředí dokážou obyvatelé Hongkongu žít. Všimla si, že stále víc jich nosí na obličeji bílou roušku, a blesklo jí hlavou, za jak dlouho se k nim připojí i ona.

V tržnici bylo asi padesát stánků, v nichž prodávali náhrdelníky, náramky a sošky. Scarlett s jedním okem na hodinkách dlouho vybírala, smlouvala s prodejci a radila se s paní Čchengovou, až se konečně rozhodla pro náramek, který ji přišel na celé tři libry. Když majiteli stánku podávala peníze, napadlo ji, že dárek se bude Amandě opravdu líbit – jen doufala, že jí ho bude moct brzy předat.

„Chceš se vrátit k hotelu Peninsula?“ navrhla paní Čchengová, když opět vyšly na ulici. Karl na ně čekal opřený o auto. Nikdy neměl problémy s parkováním. Z nějakého důvodu se poblíž ani jednou neobjevili strážníci – pokud tu vůbec nějací byli.

„Ani ne…“ Scarlett se rozhlédla – a měla štěstí. Spatřila směrovku s nápisem CHRÁM TIN HAU. Stály přímo proti ní. „Nepůjdeme se tam podívat?“ zeptala se. Snažila se, aby to znělo nenucené.

„Vždyť jsme už viděly spoustu chrámů.“

„To jo, ale ráda bych si prohlídla ještě nějakej.“

Paní Čchengová měla pravdu. Předchozí den totiž navštívily Man Mo v centru Hongkongu a Kuan-jin. Byla to zvláštní místa. V čínských chrámech jako by se mísilo náboženství s pověrami – mezi oltáři a vonnými tyčinkami seděli jasnovidci a hadači z dlaně. Lidé, kteří vstoupili dovnitř, se nemodlili jako Angličané. Opakovaně se ukláněli a něco si mumlali. Na stolcích nechávali dary: jídlo a štůčky hedvábí. Také spalovali papírové sáčky v ohništích, která tam byla jen z tohoto důvodu. Hongkong v mnoha směrech kopíroval Západ, ale chrámy patřily pouze Východu a nabízely pohled do jiné doby.

Tin Hau byl úplně stejný jako všechny ostatní. Jakmile Scarlett vešla dovnitř, spatřila ne jeden, ale několik oltářů obklopených sochami v životní velikosti, které by mohly pocházet z bizarního komiksu: stařec v tureckém sedu s plnovousem z pravých vlasů; dva zlí duchové, jeden zářivě červený, druhý modrý, ale oba spíš legrační, než aby naháněli strach. Jeden z nich plakal, otíral si oči a šklebil se na svého souseda. Druhý měl zdviženou ruku a snažil se přítele uklidnit. Vedle stála žena držící obětní dar a na polici za ní dlouhá řada více než padesáti menších sošek, které představovaly nejrůznější bůžky. Chrám tvořila směsice křiklavých barev, bohatě zdobených závěsů, lamp a květin. Dým z vonných tyčinek byl tak hustý, že sem museli nainstalovat silnou vzduchotechniku, která nepřetržitě hučela a snažila se vyčistit vzduch.

Scarlett dorazila na místo včas, ale neměla tušení, koho hledá. V chrámu se nacházelo asi tucet lidí, ale všichni byli pohrouženi v modlitbách a nikdo z nich se na ni nepodíval. Je možné, že by odstavec v průvodci špatně pochopila? Určitě tam stálo, aby přišla přesně v pět, a už bylo pár minut po páté. Čekala, že ji někdo osloví, vtiskne jí do ruky další vzkaz – jeden z věřících nebo snad turista. Dokonce ji napadlo, že tu třeba najde svého otce.

Nic se nestalo. Nikdo se k ní nepřiblížil. Scarlett nezbývalo než dál předstírat, že si chrám prohlíží. Paní Čchengová ji totiž sledovala se stále podezíravějším výrazem. Předchozí den tak velký zájem o chrámy rozhodně nejevila – tak co je na tomhle tak zvláštního?

„Už ses vynadívala, Scarlett?“ zeptala se.

„Kdo je tohle?“ zeptala se zoufalá Scarlett a ukázala na jednu sochu.

„Kuan Kung, bůh války.“ Paní Čchengové se cosi mihlo v očích. „Možná by ses k němu měla pomodlit.“

„Proč to říkáte, paní Čchengová?“

„Člověk nikdy neví, kdy začne další válka.“

Nakonec musela Scarlett odejít. Zdržela se tam dost dlouho na to, aby pochopila, že nikdo nepřijde. Nesmírně ji to zklamalo. Samozřejmě, ten vzkaz udával pouze čas. Nepoznala z něho, jaký den má chrám navštívit. Na druhou stranu, bylo nepravděpodobné, že dokáže najít záminku, aby se sem vrátily, a vyklouznout sama z Wisdom Court nepřipadalo v úvahu. Při požáru mrakodrapu na nábřeží zahynulo devět lidí. Možná jí poslal vzkaz jeden z nich.

Když vyšly na náměstí, začínalo se stmívat. Karl seděl se založenýma rukama na lavičce a působil stejně živě jako sochy, které právě viděly. Kolem zatím vyrostla spousta stánků. Nevypadaly moc zajímavě – prodávali v nich ponožky, klobouky, brýle na čtení a tretky – ale přilákaly davy lidí.

„Můžeme se tam podívat?“ zeptala se Scarleťt.

V tu chvíli se jí rozsvítilo. Odstavec v průvodci popisoval chrám Tin Hau, ale zmínil se i o náměstí před ním. Možná bude její tajný posel čekat tady. Paní Čchengová se krátce zamračila, ale Scarlett už vykročila dopředu, takže ji musela následovat.

Scarlett předstírala, že si prohlíží stánek s lacinými budíky a hodinkami. Rozhodla se bloumat po náměstí tak dlouho, dokud to půjde. Všimla si, že na pultě sousedního stánku neleží žádné zboží. Stála v něm žena s balíčkem tarotových karet. Když se Scarlett rozhlédla, zjistila, že přinejmenším polovina stánků nabízí předpovídání budoucnosti.

Došla k velice starému Číňanovi, hadači z ruky, který seděl na nízké plastové stoličce. Na jeho stánku visel poutač s lidskou rukou

rozdělenou na několik částí, v každé z nichž byl nakreslený čínský znak. Stařec právě studoval dlaň asi třináctiletého chlapce. Nos a oči měl těsně nad ní, jako by v ní skutečně četl. Scarlett pokračovala v cestě. O kousek dál spatřila věštkyni, která také předpovídala budoucnost, ale úplně jiným způsobem.

Žena byla malá a zavalitá a měla dlouhé šedivé vlasy a bundu z červeného hedvábí. Seděla u stolku a rovnala na desce půl tuctu balíčků obálek. Na jedné straně stály tři klece, každá se žlutým ptáčkem – kanárkem nebo něčím takovým. Na druhé měla podložku s různými symboly a misku semínek. Zdálo se, že je hluboce pohroužená do své činnosti, ale když k ní Scarlett přistoupila, zničehonic natáhla zkřivený prst, a aniž vzhlédla, poklepala na jeden ze symbolů.

Na pěticípou hvězdu.

Scarlett viděla úplně stejnou na dveřích, kterými se dostala do kláštera Prosby o milosrdenství. Zachovala kamennou tvář – paní Čchengová stála hned vedle ní – ale zaplavil ji příliv vzrušení. Podle otce Gregoiyho vznikly ty dveře před mnoha sty lety, aby pomohly Strážcům brány. Aby pomohly jí. Udělala to ta žena úmyslně? Scarlett si ji pozorněji prohlédla. Stále měla sklopenou hlavu, věnovala se obálkám a tu a tam zabroukala na ptáčky.

Scarlett se otočila k paní Čchengové. „Co je tohle?“ zeptala se.

„Používá k předpovídání budoucnosti ptáky,“ vysvětlila paní Čchengová.

Stařena zaslechla angličtinu a jako by si poprvé všimla Scarlett. Zamžourala na ni a zamumlala něco čínsky.

„Nabízí, že ti vyloží budoucnost,“ přeložila paní Čchengová. „Ale bude to stát třicet hongkongských dolarů.“

„To jsou asi dvě libry.“

„Podle mě jde o vyhazování peněz.“

„To nevadí.“ Scarlett zalovila v kapse a vytáhla peníze. Položila je na podložku a pak se uvelebila na plastové židli u stolu. Věštkyně bankovky zmuchlala a nacpala je do malého váčku, který jí visel na krku. Potom se natáhla pro bílou čtvrtku a přisunula ji před Scarlett. Řekla něco paní Čchengové.

„Chce, aby sis vybrala,“ vysvětlila paní Čchengová.

Na čtvrtce bylo několik kategorií, napsaných jak čínsky, tak anglicky: rodina, láska a manželství, zdraví, práce, podnikání a bohatství nebo studium. Scarlett se měla rozhodnout, o které části svého života se chce něco dozvědět.

„Možná bych si měla vybrat rodinu," prohodila. „Třeba mi ta paní řekne, co se stalo s tátou."

„Tvůj otec se už brzy vrátí domů, Scarlett."

„Tak dobře. Láska a manželství." Scarlett ukázala na slova na čtvrtce a letmo si vzpomněla na Aidana. Napadlo ji, co asi právě teď dělá.

Věštkyně odsunula čtvrtku stranou, zvedla jednu hromádku obálek a rozložila je před ptačí klece. Každá klec měla vpředu dvířka a stařena jedny z nich otevřela. Žlutý ptáček vyhopkal ven, jak byl naučený, uvelebil se na řadě obálek a jednu vytáhl zobákem. Žena ho odměnila několika semínky a ptáček se poslušně vrátil do klece. Celé to trvalo jen chviličku.

Stařena otevřela obálku a podala Scarlett lístek, který byl uvnitř.

„Chceš, abych ti to přeložila?" nabídla se paní Čchengová. Scarlett přelétla text pohledem. „Ne, díky," odpověděla. „Je to v angličtině."

„Přečti mi to."

„Dobré zprávy od ptáka osudu číslo dvě," spustila Scarlett. „V dubnu potkáš opravdovou lásku. Tvé manželství bude dlouhé a šťastné a procestuješ mnoho zemí. Ve stáří vyděláš spoustu peněz. Utrať je rozumně." Pak přeložila lístek na polovinu. „To je všechno."

„Vždycky tam stojí jen to, co chce člověk slyšet," poznamenala paní Čchengová.

„Tu obálku mi přece vytáhl pták." Natáhla ruku s lístkem tak, aby ho paní Čchengová viděla. „Tady to je. Přečtěte si to sama. Budu bohatá."

Paní Čchengová přikývla, ale mlčela. Společně s Karlem zamířili zpátky k autu. Scarlett celou cestu bušilo srdce a pevně svírala lístek v ruce. Přeložila ho totiž schválně. Ukázala paní Čchengové jen polovinu toho, co na něm bylo napsáno.

Pod natištěným textem se nacházel další vzkaz, psaný ručně.

Scarlett,

hrozí Ti nebezpečí. Ta žena si tohle nesmí přečíst. Zítra odpoledne běž na Peak. Jdi po cestě z Lugard Road. Budeme na Tebe čekat.

Jsme Tví přátelé. Důvěřuj nám, pokud chceš opustit Hongkong živá.

PEAK

Jakmile Scarlett otevřela oči, věděla, že něco není v pořádku.

Při pohledu na budík zjistila, že je osm hodin ráno, ale z nějakého důvodu jí do pokoje nesvítilo slunce. Nebylo jen zataženo. Byla úplná tma. Co se to děje? Obrátila se a podívala se z okna. Nejdřív ji napadlo, že někdo přetáhl přes sklo černý závěs, ale pak si uvědomila, že závěs není uvnitř. Byl zvenku. Jak je to možné, když jsou ve dvanáctém poschodí? Opřela se o loket a rozespale se snažila záhadu rozluštit.

A pak se závěs pohnul, jako by se sám od sebe shrnul. Současně uslyšela ťukání maličkých křídel a pochopila, na co se dívá. Na obrovský roj hmyzu, černých much.

Scarlett je s odporem pozorovala. Tolik much ještě nikdy neviděla, dokonce ani v horkém létě ne. A teď je studený listopadový den! Kde se tady vzaly? Jak se jim podařilo přeletět celé město a sejít se na jediném místě? Slyšela jejich bzukot a tiché ťukání, jak se vrhaly na okno. Rozeznala jejich dlouhé nohy, tisíce nohou, přilepených na skle. Jak se snažily udržet na místě, jejich rychle se pohybující křídla se měnila v šmouhy. Scarlett se zhoupl žaludek. Zničehonic dostala strach, že se nějak dostanou dovnitř. Skoro viděla, jak jí ta obrovská černá masa krouží nad hlavou a leze jí do nosu a úst. Z náhlého popudu zvedla polštář a mrskla ho na okno. Fungovalo to. Mouchy se jako jeden muž odlepily. Chvilku připomínaly dlouhou hedvábnou šálu vlnící se ve větru. Pak zmizely.

Scarlett zůstala ještě asi dvacet minut v posteli a skoro se bála vstát. Hmyz odjakživa nesnášela, ale tohle bylo něco jiného. Věděla, že něco takového není možné… Stejně jako když prošla dveřmi v kostele svaté Meredith. Teprve teď pochopila, co bylo celou dobu zřejmé.

Myslela si, že díky náhlému odjezdu do Hongkongu alespoň uteče před tím, co se dělo v Londýně: klášter, pocit, že ji někdo sleduje, restaurace, která vyletěla do vzduchu. Ale samozřejmě se mýlila. Pokračovalo to, šlo o jednu a tutéž záležitost. Události, jež ji obklíčily v Londýně, ji pronásledovaly i sem. Ocitla se ve stejné pasti. Jenže tady to bylo mnohem horší. Nacházela se daleko od kamarádů a rodičů, sama ve městě, které jí připadalo po všech stránkách nepřátelské.

Všechno se dělo kvůli tomu, že byla Strážcem brány. Pamatovala si, co jí řekl otec Gregory. Mluvil o dávném zlu… O Starých. Scarlett přesně nevěděla, co jsou zač, ale tušila, že došlo k nejhoršímu. Byli tady, v Hongkongu. To by všechno vysvětlovalo. Staří si s ní hráli. To oni ovládali dav.

Co bude dělat?

Mohla by vpochodovat do kuchyně a oznámit paní Čchengové, že už nechce čekat na otce a že nejbližším spojem odletí do Londýna. Mohla by zavolat matce do Austrálie nebo ředitelce Svaté Genevievy, aby ji odsud dostaly. Dokonce by se mohla obrátit na policii.

Jenže věděla, že to nemá smysl. Nepřátelské síly byly příliš mocné. Viděla to, kdykoli vyšla ven. Hongkong byl nemocný. Trpěl rakovinou, která se rozšířila do každého průchodu a ulice a nakazila každého, kdo tudy šel. Opravdu si myslí, že ji odsud nechají jen tak odejít? Až dosud ji přímo neohrozili. To nebylo součástí jejich plánu. Ale kdyby je vyprovokovala, kdyby se je pokusila odhalit, přiblížili by se, a tím by svou situaci jen zhoršila.

Takže má jedinou naději. Lidi, kteří se s ní snaží spojit – ti určitě stojí na její straně. *Jsme Tví přátelé.* To jí napsali. Dokud je nenajde, musí se prostě chovat normálně. Pak, až pochopí, co se vlastně děje, bude moct jednat.

Vstala a oblékla se. Lístek s předpovědí budoucnosti ležel vedle postele, ale teď ho zasunula pod matraci. Ať jsou její přátelé kdokoli, chovají se nesmírně opatrně. Oslovili ji ve čtyřech krocích: průvodce ukrytý v kufru, světelná reklama na opačné straně přístavu, věštba v Tin Hau a konečně dnešní schůzka. Otázkou je, jak přesvědčí paní Čchengovou, aby se znovu vydaly na Peak?

Už tam totiž jednou byly. Victoria Peak byla hora, která se tyčila za Hongkongem, a musel ji navštívit každý turista. Scarlett se tam byla podívat hned druhý den po svém příjezdu do města a na vrchol, do výšky pět set metrů, ji vyvezla stará dřevěná tramvaj – ve skutečnosti šlo o lanovku. Měl odtud být úžasný výhled, ale kvůli smogu toho moc neviděli. Možná tohle byla její šance. Kdyby se vyjasnilo, měla by důvod k návratu.

Paní Čchengová byla v kuchyni a dělala Scarlett omeletu k snídani.

„Dobré ráno, Scarlett."

„Dobrý ráno, paní Čchengová."

„Jak ses vyspala?"

„Dobře, díky."

Když se Scarlett posadila, napadlo ji, že tu ženu ještě nikdy neviděla jíst – ani jediné sousto. I když spolu byly v restauraci, paní Čchengová objednala jídlo jen pro Scarlett. Za celou tu dobu projevila hlad vlastně jen jednou, na trhu, když si prohlížely tu odpornou rozříznutou, ale stále živou rybu.

„Tak kam by ses chtěla podívat dneska, Scarlett?" Úplně stejnou otázku jí položila i včera. A pronesla ji bez sebemenšího nadšení, jako by ji prostě měla naprogramovanou.

„Co kdybysme si znovu vyjely na Peak?" navrhla Scarlett. „Minule jsme toho moc neviděly. Dneska bude možná lepší počasí."

Paní Čchengová se podívala z okna. „Na obloze je spousta mraků," poznamenala.

„Ale odpoledne se má vyjasnit," namítla Scarlett. „Viděla jsem v televizi předpověď." Venku bylo zataženo a vytrvale mrholilo. A v předpovědi říkali, že podobné počasí lze očekávat po celý zbytek týdne. Ale Scarlett nějak věděla, že má pravdu.

„Pochybuju." Paní Čchengová potřásla hlavou. „Nechtěla bys jít raději do kina?"

„Počkáme, jak bude odpoledne," žadonila Scarlett. „Podle mě se určitě vyjasní."

A proti všem očekáváním se vyjasnilo. Asi kolem druhé hodiny se mraky konečně roztáhly a objevilo se slunce, sice slabé kvůli všudypřítomnému smogu, ale bylo tam. Dokonce i paní Čchengová

musela souhlasit, že je příliš hezky na to, aby strávily odpoledne v kině, a tak se vydaly na výlet.

Když opouštěly Wisdom Court, vrátný byl na svém obvyklém místě; ve stejném tmavém obleku a bílé košili trůnil strnule za recepčním pultem a lhostejně je sledoval pohledem. Jak procházely kolem, Scarlett si něčeho všimla. Muž měl na tváři černou skvrnku, pihu. Alespoň si to myslela. Potom se skvrnka pohnula. Šinula se mu přes tvář, pak začala šplhat vzhůru a Scarlett došlo, že je to ve skutečnosti moucha, jedna z těch, které ráno seděly na jejím okně. Vrátný se nepohnul. Nepokusil se ji odehnat. Vypadalo to, že ji necítí, a neudělal nic ani potom, co moucha dorazila ke koutku oka a začala svačit.

Scarlett vyběhla co nejrychleji ven. Wisdom Court se nacházel jen pár minut od zastávky lanové dráhy a klidně k ní mohly dojít pěšky, ale Karl je tam stejně odvezl. Naštěstí se rozhodl, že s nimi na Peak nepůjde. Paní Čchengová koupila dvě jízdenky a společně se Scarlett nastoupily.

Přestože stanice vyhlížela nově, samotná lanová dráha vznikla před více než sto lety. Vstoupit do vozu bylo jako vrátit se do minulosti. Uvelebily se na oblýskaných dřevěných sedadlech a o chvilku později se lanovka dala bez varování do pohybu a pomalu se plazila po kolejích nahoru skrz hustou vegetaci, mezi níž tu a tam problesklo město, stále menší a vzdálenější. Ve voze s nimi sedělo asi dvacet turistů včetně několika malých dětí, které se smály a ukazovaly ven. Když je Scarlett sledovala, přála si, aby mohla být jako ony, součást obyčejné rodiny na prázdninách. Byla jen pár sedadel od nich, ale měla pocit, jako by patřily do jiného světa. Opravdu nemají tušení, co se v Hongkongu odehrává? Copak je jediná, kdo to všudypřítomné zlo cítí?

Budeme čekat.

Přemýšlela, co se bude dít. S kým se setká a proč si ke schůzce vybrali právě Peak? Možná proto, že se nacházel mimo město, daleko od budov. Na vrcholku nebudou davy lidí ani bezpečnostní kamery. Dá se tam svobodně dýchat.

Lanovka dorazila na místo a pasažéři vystoupili přímo do areálu, který tu očividně vznikl proto, aby z co největšího počtu turistů

vymámil co nejvíc peněz. Zvenčí vypadal jako bizarní vyhlídková věž, jako stavba *Hvězdných válek*. Uvnitř se nacházely pouťové krámky, restaurace, Muzeum voskových figurín madam Tussaudové a Ripleyho muzeum Věřte nevěřte s poutači, které zvaly návštěvníky, aby „vešli a spatřili nejtlustšího muže na světě“. Scarlett se nemohla dočkat, až odtud bude pryč.

„Co kdybysme se šly projít?“ navrhla. Dala si pozor, aby to znělo co nejnevinněji.

Paní Čchengová se zatvářila pochybovačně. Nebyla na procházku oblečená – měla na sobě krátkou šedivou sukni, černé punčochy a boty na vysokém podpatku. „Ale jen kousek…,“ zamumlala neochotně.

Když začaly sestupovat ze svahu a minuly muže, který zametal listí, ve vzduchu se vznášel chlad. Scarlett věděla, co hledá. Cestu vedoucí z Lugard Road. Byla o ní zmínka na lístku s předpovědí budoucnosti. Směrovku spatřila skoro okamžitě. Aniž počkala, než ji paní Čchengová dojde, svižným krokem vyrazila dopředu.

Cesta byla dlážděná, dlouhá tři míle a klikatila se kolem hory. Po jedné straně se nacházel samotný Peak se změtí exotických stromů a křovin, na opačné ji lemovalo kovové zábradlí, aby se turisté nezřítili dolů. Moc jich tu nebylo. Určitě je odradilo proměnlivé počasí a ostatní návštěvníci, kteří přijeli nahoru lanovkou, zůstali uvnitř areálu. Brzy Scarlett zjistila, že jsou s paní Čchengovou úplně samy.

Na Peaku panovala zvláštní atmosféra. Vrátila se mlha, visela ve vzduchu a téměř zakrývala slunce. Všechno bylo vybledlé, nazelenalé a bílé. V podrostu zpívali, švitořili a skřehotali ptáci, ale Scarlett žádného nezahlédla. Cesta se ztrácela v mracích, takže neviděly dál než dvacet metrů dopředu. Jak Scarlett šla, zjistila, že je snadné představit si, že se nějak vrátila do minulosti, ocitla se v jakési východní verzi *Jurského parku* a za následující zatáčkou na ni čeká třeba dinosaurus.

Ale pak dorazila k vyhlídkovému místu, kde byl porost vysekaný, a objevil se pod ní Hongkong. Nemohla uvěřit, že vidí tolik mrakodrapů namačkaných po obou stranách vody. Byly jich stovky, všech tvarů a velikostí, s tisíci nebo dokonce miliony

neviditelných lidí mezi sebou, ale v dálce vypadaly malé a bezvýznamné.

Paní Čchengová se mlčky plahočila za Scarlett. Mračila se a ruce jí volně visely podél těla. Scarlett se v duchu bavila. Její gardedámě se vycházka očividně nelíbila. Dokonce se ani neobtěžovala pokochat vyhlídkou.

Minuli je dva lidé: žena, která tlačila starodávný kočárek, a pak klusající muž. Měl na sobě modrou teplákovou soupravu a na obličeji roušku proti smogu, takže mu nad bílým obdélníkem vykukovaly jen oči. Když se k ní blížili, Scarlett se napnula. Čekala, že se s ní některý z nich pokusí zkontaktovat. Ale ani jeden si jí nevšiml a oba dál stoupali na vrchol.

Pochodovaly dalších pět minut, stále po cestě, která vedla kolem Peaku.

„Měly bychom se vrátit, Scarlett," prohodila paní Čchengová.

„Ale to je okruh," namítla Scarlett. „Když půjdeme dál, vrátíme se na výchozí místo."

Před nimi se objevili další tři výletníci: dva muži a žena, všichni Číňané. Měli skoro stejné oblečení: džíny, bundu na zip a turistické boty. Jeden muž držel vycházkovou hůl, přestože vypadal mladě a v dobré kondici a určitě ji nepotřeboval. Druhý muž nesl batoh. Bylo mu kolem třiceti a měl brýle a poďobaný obličej. Cestou si spolu povídali. Žena – byla štíhlá a urostlá a měla dlouhé vlasy stažené růžovou čelenkou – poslouchala iPod. Pomalu se blížili, ale Scarlett si nevšímali.

Trojice dorazila k vyhlídce.

„Scarlett…," začala paní Čchengová.

Větu nedokončila. Muž s batohem hmátl dozadu a náhle držel plochý, lesklý předmět. Ten pohyb musel udělat už tisíckrát. Scarlett připadalo, jako by zničehonic vytasil obrovský kuchyňský nůž. Teprve pak jí došlo, co to je. Mačeta. Měla asi půl metru dlouhou čepel ostrou jako žiletka. Druhý muž současně otočil rukojetí hole a v ruce se mu objevil meč, který v ní byl schovaný. Scarlett spatřila záblesk a slyšela, jak zasvištěl vzduchem, když ho turista vytasil. Žena žádnou zbraň neměla. Dívala se na cestu za jejími zády a sledovala, jestli někdo nejde.

Oba muži zaútočili na Audrey Čchengovou. Číňanka vykřikla – ale ten zvuk ani trochu nepřipomínal lidský hlas. Zavyla tak pronikavě, až to rvalo uši. Scarlett ztuhla hrůzou. Tvář paní Čchengové se změnila k nepoznání – ústa znetvořil ohavný škleb, přes spodní ret se valila krev a oči jí potemněly. Neměla čas se bránit nebo nějak zareagovat. Scarlett viděla, že se jí odklopil krk, jako by visel na pantu, a odvrátila oči. Pak uslyšela žuchnutí, jak hlava paní Čchengové dopadla na zem. Věděla, že na ten zvuk nikdy nezapomene.

Žena s iPodem se k ní rozběhla a objala ji, aby ji uklidnila. Trochu ji postříkala krev paní Čchengové. Měla na bundě skvrny. I samotný vzduch získal narudlý odstín.

„Mrzí mě, žes to viděla, Scarlett," řekla dokonalou angličtinou. „Neohlížej se. Museli jsme to udělat. Jiná možnost nebyla."

„Vy jste ji zabili!" Scarlett byla v šoku. Neměla paní Čchengovou ráda, ale nemohla uvěřit vlastním očím. Ti lidé jí nedali nejmenší šanci. Chladnokrevně ji zavraždili.

„Ne ji. To."

Scarlett na ni nechápavě vytřeštila oči. „Jak to myslíte?"

„Ukaž jí to!" utrousil jeden z mužů.

„Jsme tví přátelé," pokračovala žena. „Poslali jsme ti ten lístek s věštbou. Přišli jsme ti na pomoc a věř mi, opravdu jsme neměli jinou možnost." Položila jí ruce na ramena. „Otoč se a uvidíš sama," pobídla ji. „Ta žena není člověk. Je to měňavec. Podívej se, ale pak musíš jít s námi. Už vědí, co se stalo. Určitě ji slyšeli. Nemáme moc času…"

Scarlett se obrátila. Muž s mečem už vracel zbraň do otvoru v holi. Druhý otíral kouskem hadříku mačetu. Scarlett namáhavě polkla, protože to nechtěla vidět. Celá cesta byla od krve.

Paní Čchengová ležela na zádech, nohy v černých punčochách natažené před sebou. V místě, kde jí jedna zbraň probodla srdce, měla ohavnou ránu. Druhá zbraň jí usekla hlavu. Scarlett se přinutila podívat na zbytek těla. Všimla si, že z bundy trčí místo krku něco tlustého a zeleného. Ale nepatřilo to k lidskému tělu. Vypadalo to jako část hada.

A hlava ležící na cestě také nebyla lidská. Byla to hlava obrovské ještěrky se žlutočernýma kosočtvercovýma očima, šupinami a vyplazeným rozeklaným jazykem. Scarlett se znovu podívala na tělo. Když paní Cchengová padala, natáhla před sebe jednu paži. Tu také pokrývaly šupiny.

Měňavec.

Tak ji nazvali. V tu chvíli dokázala šokovaná Scarlett myslet jen na jediné: Copak žila od příjezdu do Hongkongu s touhle zrůdou? Audrey Čchengová jí vařila. Spala s ní ve stejném bytě. A celou tu dobu…

Měla pocit, že bude zvracet. Nemohla tu odpornou představu vyhnat z hlavy. Náhle uslyšela zvuk přijíždějícího motorového vozidla. Už je objevili? Žena ani muži se nehýbali. Nevypadali vyděšeně. Scarlett se ulevilo. Ať už se blížil kdokoli, patřil k nim.

Ze zatáčky se vynořila rychle jedoucí motorka. Šlo o stříbrnou hondu, kterou řídila postava v černém koženém oblečení, rukavicích a vysokých botách. Scarlett usoudila, že je to muž, ale těžko říct, protože měl přilbu se zrcadlovým plastovým krytem přes obličej. Zastavil přímo před ní, naklonil motorku na stranu a jednou nohou se opřel o zem.

Žena opět položila Scarlett ruce na ramena. „Musíš odsud co nejrychleji zmizet," řekla. „Na vysvětlování není čas."

„Kam mě odvezete?"

„Do bezpečí."

Podali jí další přilbu. Scarlett zaváhala, ale jen na okamžik. Mrtvé tělo Audrey Cchengové jí prozradilo všechno, co potřebovala vědět. Prožívala zlý sen a tihle lidé, ať to byl kdokoli, ji z něho zachránili. Beze slova si přilbu nasadila, vylezla na motorku a objala řidiče kolem pasu. Ihned se rozjeli. Jak se řítili po cestě dolů, cítila pod sebou burácející motor a chytila se pevněji, protože se bála, že ji odnese proudící vzduch.

Minuli muže se psem a pak místní rodinu, která se právě fotografovala, ale okamžitě se vyděšeně rozprchla, aby jim uhnula z cesty. Projeli další zatáčkou. Kdyby pokračovali dál, dorazili by zpátky k zastávce lanovky, odkud Scarlett vyšla. Na jedné straně se rozkládal parčík, na druhé se nacházela cesta vedoucí k domu,

protože na úbočí hory stálo několik vilek. Ale mířili jinam. Scarlett spatřila zaparkované auto se dvěma muži uvnitř. Motorka prudce zabrzdila.

Scarlett slezla a rychle si sundala přilbu. Muži v autě byli mladí, asi pětadvacetiletí, a oba měli na sobě džíny a mikinu. Jeden byl Číňan, ale druhý pravděpodobně pocházel z Japonska nebo z Koreje. Oba se k ní rozběhli s výrazem, v němž se mísila odhodlanost se strachem.

„Nastup si," řekl Číňan. Měl hubenou tvář a nos i lícní kosti tak ostré, jako by byly složené z papíru. „Musíme okamžitě pryč."

„Kam pojedeme?"

„Do bezpečí." Přesně tohle jí řekla jejich kolegyně. „Není to daleko. Asi dvacet minut odsud."

„Počkat…"

„Není čas." Mluvil lámanou angličtinou a usekával slova. „Jestli ty chceš umřít, zůstaň a ptej se. Jestli ty chceš žít, nastup do auta. Hned! Brzy přijdou."

„Kdo přijde?"

„Měňavci. Nebo něco horšího."

Druhý mladík došel k autu, jenomže neotevřel dveře, ale zavazadlový prostor.

„To nemyslíte vážně!" vykřikla Scarlett.

„Nedá se nic dělat," trval na svém mladík s hubeným obličejem. „Nesmějí tě vidět. Ale neboj. My udělali průduchy…"

„Ne…" Chtěla se jich zeptat na tolik věcí. Bylo jí fuk, kolik měňavců se za nimi šplhá na Peak. Nedovolí, aby ji dva lidé, které nikdy neviděla, zamknuli do kufru auta a odvezli bůhvíkam. „S tím nepočítejte…," začala.

Mladík vytáhl něco z kapsy a chytil ji za rameno. Než se Scarlett vzpamatovala, přitiskl jí na obličej kapesník. Kopala a snažila se mu podrazit nohy, ale byl příliš silný. Do nosu jí zatím stoupaly sladké, pronikavé výpary nějaké chemické látky. Náhle z ní vyprchala veškerá energie, kolena se jí podlomila a svět se s ní zatočil. A pak cítila, jak padá do kufru, jenž se proměnil v obrovskou černou díru, a ta ji hladově pohltila.

LOCHAN

Nacházela se v kleci, ale neležela, stála. A bylo tu ještě něco zvláštního. Stěna klece se pohybovala směrem dolů. Nebo se snad pohybuje ona sama?

Když se Scarlett úplně probrala, došlo jí, co se děje. Byla ve výtahu, jednom z těch starodávných zařízení s posuvnou drátěnou stěnou místo dveří, a právě se dívala na zdivo mezi poschodími velice vysoké budovy. Stála mezi Japoncem a mladíkem, kterému se rozhodla říkat Papírák. Podpírali ji. V ústech stále cítila pachuť drogy – chloroformu nebo co to bylo – kterou ji omámili.

Scarlett zasténala a muži ji okamžitě stiskli pevněji. Prát se s nimi v uzavřeném prostoru nemělo smysl, navíc se o to pokusila už v autě a bylo to marné.

„Ty už v bezpečí," oznámil Papírák.

„Kde to jsem?"

„Uvidíš… Brzy."

Výtah zpomalil a zastavil. Japonec s trhnutím otevřel dveře výtahové klece. Vystoupili do dlouhé, tlumeně osvětlené chodby se stěnami, jež byly špinavé nebo úmyslně natřené barvou, která špínu připomínala. Každých pár metrů se nacházely dveře. To místo vypadalo jako laciný hotel.

Chodbu hlídal Číňan se samopalem přes hrudník. Ta zbraň Scarlett šokovala. Připadala si jako v nějakém gangsterském filmu. Ale ten muž gangstera ničím nepřipomínal. Měl na sobě džíny a volnou košili. Byl hubený, s chomáčky vousů na obličeji a tetováním na krku, a v ústech se mu blýskal zlatý zub. Že by šlo o drogového dealera? Při pohledu na něj nemohla uvěřit, že je na její straně.

Muži ji zavedli ke čtvrtým dveřím na chodbě. Papírák zaklepal a někdo zevnitř odemkl. Vešli dovnitř. Samopalník zůstal venku, naproti výtahu.

Scarlett se ocitla v prostorném, téměř nezařízeném bytě, který vypadal, jako by se jeho majitel nedávno odstěhoval… Nebo právě nastěhoval. Bylo tu pár kousků nábytku, z nichž některé chránily povlaky proti prachu, a žádné doplňky jako koberec, lustry či obrazy na stěnách. Okna zakrývaly archy papíru. Scarlett přemítala proč. Museli být strašně vysoko, takže sem určitě nemohl nikdo vidět. Klenutý vstup vedl do kuchyňky a na opačné straně se nacházela chodba, zřejmě s ložnicí a koupelnou na konci.

V bytě na ni čekal další Číňan, elegantněji oblečený než ostatní – v šedém obleku a šedé košili –, z něhož vyzařovala sebejistota a autorita. Že by velitel? Chvilku Scarlett studoval. Oči měl velice tmavé, skoro černé, a nečitelné. Vysoko na levé tváři mu začínala tenká jizva a táhla se šikmo přes rty, takže měl horní část obličeje lehce posunutou jako odraz v rozbitém zrcadle. Ale i tak byl hezký. Scarlett usoudila, že je mu sotva dvacet.

„Vítám tě," řekl. „Ten zážitek tě určitě rozrušil. Omlouvám se, ale jinak se to vyřešit nedalo."

„Jak se jmenujete?" zeptala se Scarlett. „Kam jste mě odvezli a co jsou zač tyhle lidi? Co se mnou chcete udělat? A co paní Čchengová? Řekli mi, že je měňavec. Co to znamená?" Jakmile spustila, nedokázala se zastavit.

Muž zvedl ruku. Měl dlouhé, elegantní prsty jako klavírista. „Musíme si toho tolik říct," poznamenal. „Nedáš si něco k pití?"

„Ne, díky."

„Ale já bych si dal." Kývl na Papíráka, který okamžitě zamířil do kuchyně. Muž v šedém obleku byl očividně zvyklý, že ho ostatní poslouchají. Otočil se zpátky ke Scarlett. „Posaď se, prosím."

Scarlett došla k pohovce a sedla si. Překvapilo ji, jak brzy přestala droga působit. Muž ji následoval a uvelebil se naproti. Pohyboval se pomalu, nespěchal. Všechno na něm bylo rozvážné.

„Jmenuji se Lochan," začal. „Stačí to jako odpověď na tvou první otázku? Pochybuji, že mí kolegové ti budou mít co říct, ale povím ti i jejich jména. Ten muž v kuchyni je Drako a tenhle…,"

kývl hlavou na Japonce, „…se jmenuje Red. Jistě chápeš, že to nejsou jejich pravá jména. Jen přezdívky.

K tvé další otázce – co s tebou chceme udělat? To je velice jednoduché, chceme tě co nejrychleji dostat z Hongkongu. Na rovinu, pro všechny by bylo lepší, kdyby ses tu nikdy neobjevila, ale nevadí. Nedokázali jsme ti v příjezdu sem zabránit, i když jsme se o to snažili. Je pozoruhodné, kolik lidí se ti už podařilo zabít.“

Rozhodněji nešetřil, ale Scarlett neměla v úmyslu nechat se od něho zastrašit. „Chci vidět svýho tátu,“ oznámila. „Víte, kde je?“

„Bohužel,“ odpověděl Lochan. „Nikdy jsem se s ním nesetkal. Popravdě řečeno, myslím si, že je mrtvý. V Hongkongu během posledních týdnů zahynulo mnoho lidí. Byl pravděpodobně jedním z nich.“

„Vy mi říkáte, že můj táta umřel! Copak je vám to jedno?“

Lochan pokrčil rameny. „Jak jsem říkal. Nikdy jsem se s ním nesetkal. Proč by mi mělo záležet na tom, jestli je živý, nebo mrtvý?“

Drako se vrátil z kuchyně a přinesl podnos s malou porcelánovou miskou a kalíškem nějakého alkoholu – vodky nebo saké. Položil podnos před Lochana, uklonil se a posadil se na židli vedle vstupních dveří. Lochan si nalil nápoj do misky a chvilku ji držel mezi ukazovákem a palcem. Když ji do sebe obrátil, hlasitě polkl a položil ji zpátky na stůl.

„Chceš vědět, kde jsi,“ pokračoval. „Tenhle byt se nachází ve čtvrti Mongkok, pár ulic na sever od chrámu Tin Hau, kde sis nechala předpovědět budoucnost. Patří nám celá tahle budova a s trochou štěstí sem nikdo nezavítá. Dokud zůstaneš tady, nic ti nehrozí. Jakmile vyjdeš ven, ocitneš se v obrovském nebezpečí.“

„Myslíte měňavce.“

Lochan ji ignoroval. Chvilku se díval mimo ni, jako by se soustředil na něco na chodbě. Pak spustil.

„Musíš pochopit podstatu města,“ řekl. „Ty žiješ v Londýně, takže to, o čem teď budu mluvit, ti asi bude připadat zřejmé. Všechna města jsou stejná. Mají atmosféru. Víc než to. Dalo by se to nazvat řád. Vozidla se pohybují jistým směrem. Vlaky zastavují ve stanicích a zase je opouštějí. Lidé chodí do práce, obědvají, nakupují a opět se vracejí domů. Poštovní doručovatelé roznášejí poštu. Všude hlídkují

policisté. Večer vyrážejí do ulic čisticí stroje a popelářské vozy. Noční autobusy jezdí na čas, vyzvedávají cestující, kteří čekají na zastávce, a odvážejí je tam, kam potřebují. Všichni lidé se tomu řádu přizpůsobí, i když si to neuvědomují, protože kdyby to neudělali, život by se změnil v chaos.

Teď se podívejme na Hongkong. Jde o jedno z nejlidnatějších měst na světě. Má přes sedm milionů obyvatel, což představuje asi šest a půl tisíce lidí na kilometr čtvereční. Pár jich je bohatých. Většina je nesmírně chudá. A ostatní – lékaři a stomatologové, obchodníci, stavbaři, opraváři, učitelé a podobně – tvoří zbytek."

„Myslím, že chápu," přerušila ho Scarlett.

„Ne, Scarlett. Podle mě nechápeš." Lochan zvýšil hlas. Tvářil se stejně lhostejně jako předtím, ale Scarlett došlo, že neměla mluvit. Na přerušování nebyl zvyklý. „Jde o tohle," pokračoval. „Kolik těch lidí může zemřít, než si toho někdo všimne? Kolik jich může být zastřeleno nebo probodnuto doma v posteli, než bude město působit jinak? Padesát? Pět set? Nebo pět tisíc? Dokážeš mi přesně popsat muže, který ti prodal odpoledne jízdenku na lanovku? Nebo řidiče, který tě vyvezl na Peak? Nebo metaře, jenž nahoře uklízel listí? Dejme tomu, že je někdo odstranil a nahradil bytostmi, které se jim podobají. Kdo by to zpozoroval? Kdyby někdo zavraždil je i celé jejich rodiny, zaregistrovala bys to? Vidíme jen to, co chceme vidět, protože tak to ve městě chodí. Ve vsi, na venkově, si obyvatelé svého okolí všímají. Ale v ulicích jsme úmyslně slepí."

„Chcete říct, že právě tohle se stalo?" zeptala se Scarlett. „Od tý doby, co jsem tady, vídám divný věci. A ve Wisdom Court nikdo nebydlí. Celej dům je prázdnej. Naznačujete, že někdo všechny ty lidi zabil?"

„Hongkong ovládli nepřátelé," přisvědčil Lochan. „Provedli to během minulých tří měsíců a postupovali velice rychle. Nemáme tušení, kolik lidí zahynulo. Zlikvidovali každého, kdo si všiml, co se děje, a snažil se tomu zabránit. To, k čemu došlo, je tak obrovská a strašlivá tragédie, že se téměř nedá pochopit.

Samozřejmě, někteří lidé to uhodli – nebo alespoň částečně uhodli – a podařilo se jim uprchnout a odvézt s sebou své rodiny a majetek. Když se jich zeptáš, proč odešli, budou ti lhát. Budou tvrdit,

že toužili po změně nebo že se jim naskytla skvělá podnikatelská příležitost. Jenže pravdou je, že odešli, protože se báli. I mnoho dalších lidí si uvědomuje, že se Hongkong změnil. Ale zůstávají tady, protože nemají na vybranou, protože nemají kam jít. I oni se bojí, nicméně drží pusu a krok a dál dělají svou práci v naději, že pokud se nebudou na nic ptát, nikdo si jich nevšimne. Když jsi chudá, Scarlett, když máš maličký pouliční stánek, co záleží na tom, kdo vládne městu? Jedinou tvojí starostí je, abys měla zítra co jíst. Město se o sebe dokáže postarat samo.“

„Kdo ovládl Hongkong?“ zeptala se Scarlett, přestože odpověď už znala.

„Říká se jim Staří,“ vysvětlil Lochan. „Alespoň tak jim říkáte vy. Na Východě obvykle mluvíme o *kuej*, zlých duchách. Máme pro ně mnoho názvů.“

„Já o tomhle všem vím,“ řekla Scarlett. „Vyprávěl mi to otec Gregory.“

„Kdo je otec Gregory?“

„Mnich. Prošla jsem dveřma ve zdi a setkala se s ním…“

„Stalo se to v kostele svaté Meredith.“ Lochan to jméno znal. Možná četl o kostele v novinách, když zmizela, ale o tom Scarlett pochybovala. Vypadalo to, že Lochan ví spoustu věcí. Přemítala, jak je to možné. Stále netušila, jak do toho všeho zapadá. „Měla bys vědět, že se o tebe zajímáme už dlouhou dobu, Scarlett,“ poznamenal Lochan, jako by jí četl myšlenky.

„Kdo my?“

„Mluvím o organizaci, k níž mám tu čest patřit. Ve skutečnosti tě sledujeme od chvíle, kdy ses narodila.“ Počkal, až informaci stráví, a pokračoval: „Napadlo tě někdy, jak ses ocitla v sirotčinci Pancoran Kasih v Jakartě? No, můžu ti to povědět. Zařídili jsme to. Proč jsi vyrůstala ve Velké Británii, tisíce mil od svého skutečného domova? Chtěli jsme to.“

„Proč?“

„Abys byla v bezpečí. Aby tě neobjevili nepřátelé, kteří, jak jsme věděli, po tobě začnou jednoho dne pátrat.“

„Před dvěma lety došlo v Dulwichi k nehodě… Bílá dodávka…“ Scarlett nevěděla, proč si na tu událost vzpomněla právě teď, ale

najednou si byla jistá, že nějak souvisí se současností. Měla dojem, že všechno do sebe začíná zapadat.

Lochan přikývl. „Tehdy ti bylo třináct. Nestačilo, že jsme tě poslali na opačnou stranu zeměkoule. Moje organizace se zavázala, že tě bude chránit – dokonce i před tvou vlastní nezodpovědností. Když jsi vstoupila do cesty dodávce, která se řítila přímo na tebe, jeden z našich lidí tě odstrčil stranou. Jednou tě zachránit dokázal. Bohužel, podruhé tolik štěstí neměl."

„Snažil se se mnou spojit. V Londýně…"

„Měl ti předat vzkaz, abys za žádných okolností nejezdila do Hongkongu. Doufali jsme, že tě zastavíme dřív, než se vydáš na letiště. Ale už bylo pozdě. Staří zjistili, kdo jsi, a jeho zabili."

„Čekal na mě v restauraci – v Zahradě štěstí."

Lochan přikývl a v očích se mu zlostně zablýsklo. Možná ji z té smrti tak trochu obviňoval. „Při výbuchu zemřeli tři lidé," řekl. „A britské úřady se ani neobtěžovaly s vyšetřováním. Jednoduše to hodily na nás… Válka čínských gangů. Co na nich záleží? Pár mrtvých *fej jais*." Použil kantonský výraz pro zločince. „Pro policii by to prostě znamenalo víc papírování."

„Tohle všechno se stalo kvůli kostelu, že jo?"

Vše do sebe zapadalo. Otec Gregory jí řekl, že ji chce předat Starým. Scarlett se podařilo utéct – ale předtím mu řekla své jméno a adresu. To mu stačilo. Od té doby byla v pasti, ze které neexistovalo úniku.

„Jakmile ses vrátila, Staří tě obklíčili," pokračoval Lochan. „Věděli, že objevili jednoho ze Strážců brány, a rozhodli se tě dostat. Od té chvíle tě ani na okamžik nespustili z očí."

Scarlett se zamyslela. Celou tu dobu cítila, že má někoho v patách, ale teprve teď se jí to potvrdilo. Sledovali každý její krok. Posunovali ji jako figurku na šachovnici a poslední hod kostky ji přivedl sem.

„Přinutili tátu, aby mě vylákal do Hongkongu," hlesla a náhle ji zaplavil smutek. Lochan řekl, že Paul Adams je zřejmě mrtvý. Možná měl pravdu.

„My jsme nechtěli, abys do Hongkongu přijela," prohlásil Lochan. „Věděli jsme, že jakmile sem dorazíš, budeš jim vydána

napospas. Nemáš tušení, do jaké míry se to splnilo. Neustále tě střežili. Nikdo se k tobě nemohl přiblížit. Všimla sis toho? Od té doby, co jsi tady, s tebou nikdo cizí nepromluvil. Izolovali tě od okolí.“

„Ten muž s dopisem…,“ začala Scarlett. „V Queen Street.“

Lochan potřásl hlavou. „My ho neposlali. Věděli jsme, že by to nevyšlo.“ Odmlčel se. „Staří mají pod kontrolou policii, vládu i státní správu. Uzavřeli dohody s čínskými úřady a zlikvidovali každého, kdo jim stál v cestě. Všechny nemocnice, hasičský sbor, noviny, televize i rozhlasové stanice teď pracují pro ně. Na ulicích nás nepřetržitě sledují pomocí bezpečnostních kamer a pokaždé, když použijeme kreditní kartu, vědí, co si kupujeme. Ovládli mobilní síť a internet a monitorují každý hovor, čtou každičký z milionů e-mailů, které lidé denně odešlou. Když budeš kritizovat vládu… zemřeš. Když se někomu pokusíš sdělit, co víš… zemřeš. Dostal jsem se opět na začátek, Scarlett. Kolik tisíc lidí můžeš ve městě, jako je tohle, zabít, aniž si toho někdo všimne? Odpověď znají jen Staří.

A jsou všude. Jak žena, tak řidič, kteří předstírali, že pracují pro tvého otce, byli měňavci. Nevíme, odkud přišli ani co jsou vlastně zač. V davech, které tě obklopovaly, bylo také mnoho měňavců. Proč si myslíš, že Wisdom Court je prázdný? Chtěli tě izolovat a odstranili, zabili nebo nahradili každého muže, ženu či dítě, jež se s tebou dostali do styku.“

„Kým je nahradili?“ zeptala se Scarlett.

„Stvůrami, které slouží Starým.“ Lochan si znovu naplnil misku. Alkohol na něj vůbec nepůsobil. „Celé město stojí proti tobě, Scarlett. Jestli teď vyjdeš ven, Staří tě okamžitě spatří a identifikují tě. Proto jsme tě nemohli posadit do auta a přivézt sem. Proto jsme také museli být při kontaktu s tebou tak opatrní. Jeden z mých lidí ti dal na letišti do kufru průvodce. Pak jsme podplatili správce kancelářské budovy a odvysílali vzkaz na obrazovce. I věštkyně, která tě poslala na Peak, je členkou naší organizace. Čtyřikrát jsme se s tebou pokusili spojit a pokaždé jsme si museli být jistí, že naše záměry znáš jenom ty.“

„Co mám teď dělat?“ zeptala se Scarlett bezmocně. To bylo momentálně podstatné. Trčela v bytě zchátralého činžáku a venku po

ní pátralo celé město. Vzpomněla si, jak ten den začal, když se probudila. Dokonce i mouchy byly na jejich straně.

„Nesmíš se vzdát!“ vyštěkl Lochan. Ani se nepokusil zamaskovat pohrdání. Ústa přeťatá jizvou se mu zkroutila do úšklebku. „Nebude to jednoduché,“ pokračoval. „Staří si tohle město vybrali velice pečlivě. Jsi na ostrově, odkud existují pouze čtyři únikové cesty. Zaprvé je tu samozřejmě letiště, na němž jsi přistála. Ale to nepřipadá v úvahu. Kontrolují každý let, a i kdybychom tě přestrojili a dali ti falešný pas, bylo by to příliš riskantní.

Druhou možností by bylo dopravit tě tryskovou lodí do Macaa, které leží jen hodinu cesty odsud. Odtamtud bys mohla odletět do Singapuru nebo na Tchaj-wan. Ale opět, je to příliš nebezpečné. Určitě by tě objevili dřív, než by ses dostala na palubu. V přístavu je pasová kontrola a nezapomeň – bude po tobě pátrat každičký úředník.“

„Nemůžu odjet do Číny?“ zeptala se Scarlett.

„Do Číny se dá dostat přes Šen-čen. Mnoho turistů jezdí do města nakupovat, protože je tam levně. Ale všude hlídkuje policie. Hranice jsou dobře střežené. A jakmile se Staří dozvědí, že jsi zmizela, budou pečlivě kontrolovat každého, kdo se na přechodu objeví.“

„A co ten čtvrtej způsob?“

Ale ten se nedozvěděla. Ne v tu chvíli. Ani si nevšimla, že je v místnosti telefon, ale náhle zazvonil. Všichni tři muži ztuhli a Scarlett okamžitě pochopila, že se něco zvrtlo. Lochan telefon nevzal. Kývl na Japonce, na Reda, který zvedl sluchátko a chvíli mlčky poslouchal. Pak ho položil a zamumlal pár slov čínsky. Scarlett nerozuměla, co říká, ale nebylo to nutné. Ten telefonát byl varování. Staří jsou tady.

Lochan se k ní otočil a zadíval se na ni, jako by ji viděl poprvé. Dokonce i teď vypadal klidně, nepanikařil.

„Oni nás našli?“ vyhrkla Scarlett.

Lochan pomalu přikývl. „Jsou venku. Obklíčili dům.“

„Ale jak…?“

„Jedna věc nám zřejmě unikla.“ Lochan na ni stále upíral oči. Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Máš něco u sebe. Ta žena

– paní Čchengová nebo někdo z Temnoty – ti dala nějakou drobnost.“

„Ne…,“ začala Scarlett. Ale pak si vzpomněla. Zvedla ruce ke krku. „Předseda mi daroval tohle…“

Jadeitový amulet měla dosud na krku. Teď si ho roztřesenými prsty přetáhla přes hlavu. Zelený kámen s obrázkem zvířete visel uprostřed kožené šňůrky. Podala ho Lochanovi. „Určitě není napíchnutej,“ řekla nešťastně. „Určitě ne…“

Lochan ho s chladným vztekem studoval. Pak přívěsek obrátil a rozhoupal jí ho před obličejem.

Scarlett zalapala po dechu. Vyryté zvíře – ještěrka, kobylka nebo co to vlastně bylo – se pohybovalo. Viděla, že mrklo a změnilo polohu. Složilo pod sebe nohy. Jedno křídlo se zachvělo. Scarlett vykřikla odporem. Ta věc byla živá a ona ji celou tu dobu nosila na krku…

Lochan se krátce, nevesele zasmál, sevřel přívěsek v dlani a omotal si šňůrku kolem zápěstí.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Scarlett.

Než stačil někdo odpovědět, na ulici došlo k výbuchu. Byl tichý a vzdálený, ale vzápětí se ozvaly výkřiky a řinkot padajícího skla. Rozječely se policejní sirény – ne jednoho vozu, ale mnoha, které se sjížděly ze všech stran.

Lochan vytáhl ze zadní kapsy elegantní černou automatickou pistoli. Zkušeně ji nabil, uvolnil pojistku a krátce zkontroloval závěr komory. „Musíš nás na slovo poslouchat,“ řekl. „Bez ptaní. Bez váhání. Rozumíš?“

Scarlett přikývla.

Odněkud z budovy se ozvala první dávka ze samopalu. Lochan otevřel dveře, pokynul rukou a všichni se dali do pohybu.

NA STŘEŠE

Lochan vyběhl na chodbu jako první, pak Drako a za nimi Scarlett s Redem. Všichni až na ni měli zbraň. Strážný u výtahu si sundal samopal a držel ho oběma rukama před sebou. Nepůsobil vyděšeně. Naopak se choval naprosto klidně, jako by tohle všechno byl jeho denní chleba.

Scarlett se na sebe zlobila. Byla to její vina. Ten jadeitový přívěsek, který dostala darem, byl napíchnutý – a předseda díky němu přesně věděl, kde se pohybuje. Proč ho vůbec nosila? Měla ho nechat na nočním stolku. Ale na to už bylo pozdě. Přijela hongkongská policie a její příslušníci se řítili do budovy.

Přála si odtud co nejrychleji zmizet, ale postupovali velice pomalu, krok za krokem. Lochan s hlavou na stranu a pistolí připravenou k výstřelu napjatě poslouchal, zda neuslyší nějaký zvuk. Scarlett viděla, jak dal znamení strážnému u výtahu – dvěma prsty naznačil, aby zůstal na místě – a pochopila, že ho tím pravděpodobně odsoudil k smrti. Tihle lidé mezi sebou používali jakési smluvené kódy. Splnili každý příkaz, který dostali, bez ohledu na možné riziko.

Na okamžik všechno ztichlo. Policejní vozy vypnuly sirény a střelba ustala. Chodba byla prázdná. Ale vtom Scarlett s přílivem paniky spatřila blikající světlo. Vedle dveří výtahu se nacházely dvě šipky, z nichž jedna směřovala nahoru, druhá dolů. Ta horní blikala. Výtah stoupal vzhůru.

Lochan ukázal pistolí. „Pojďte za mnou. Tudy…“

Vydali se po chodbě, ale Scarlett připadalo, že jdou špatným směrem. Výtah samozřejmě použít nemohli, ale copak není někde poblíž požární schodiště? Lochan je vedl hlouběji do nitra budovy, pryč od jediné možné únikové cesty.

Nikdo však neodporoval. Scarlett dosud netušila, co je Lochan zač ani jaké má postavení. Tvrdil, že patří k organizaci, která na ni dává od jejího narození pozor, ale neřekl jí, jak se jmenuje nebo kdo ji řídí, prostě nic. Vypadalo to, že on a jeho lidé jsou součástí jakéhosi hnutí, které bojuje proti Starým, poslední z těch, jež ve městě napadeném zevnitř přežili. S policií neměli nic společného, s armádou také ne. Co ještě zbývá?

Teď bylo na další otázky pozdě. Lochan se pohyboval o něco rychleji, ale stále velice opatrně, aby nedělal hluk, jako by čekal, že se jedny z mnoha dveří rozlétnou dokořán a někdo z nich vyskočí ven. Jak jsou vysoko? Kolik mají času, než výtah přijede? Asi třicet metrů před nimi byl konec chodby s desaterými dveřmi na každé straně. Cestu vpřed osvětlovala řada žárovek visících ze stropu. Scarlett uslyšela hlasité kovové cvaknutí a ohlédla se. Muž se samopalem uvolnil pojistku. Lochan tiše zaklel.

Ozvalo se cinknutí.

Výtah dorazil na místo.

Scarlett viděla, jak se drátěná stěna odsunula a chodbu zalilo žluté světlo. Muž se samopalem stál přímo proti výtahu a tiskl se zády ke zdi. Bez varování začal pálit a vyslal do klece smršť kulek. Ten hluk byl v uzavřeném prostoru strašlivý. Scarlett cítila, jak jí naráží do ušních bubínků, ale stále neviděla, na co muž střílí. Celá chodba rudo-bíle planula a z klece se rozléhal pronikavý jekot, jaký ještě nikdy neslyšela.

Pak se zevnitř cosi vyplazilo. V přítmí chodby a záblescích výstřelů, které pulzovaly – černá, bílá, černá, bílá – a všechno proměnily ve zpomalený chaos, se nedalo rozeznat, co to je. Z klece se vynořila jakási chapadla. Jedno udeřilo samopalníka do obličeje, další se mu omotalo kolem krku, ale zabilo ho až třetí, které ho praštilo přímo do žaludku a vytáhlo po zdi do výšky, takže za sebou zanechal obrovskou krvavou šmouhu. Muž křičel a nohy se mu křečovitě zmítaly, ale ukazovák měl přitisknutý na spoušť a stále střílel. Poslední kulky šly mimo výtah a zavrtávaly se do stropu a podlahy.

To, co z výtahové klece vylezlo, zčásti připomínalo člověka, ale všude kolem byl kouř, takže se to nedalo dost dobře rozeznat. Pak se

objevila další stvůra a obě se spojily. Obrovské klepeto se rozevřelo a scvaklo. Černé oči na stopkách. Jako z noční můry. Tvor spatřil Scarlett s ostatními a ohromující rychlostí vyrazil jejich směrem.

„Honem!“

Lochan poprvé za celou dobu zvýšil hlas a rozběhl se. Scarlett ho následovala, i když byla v hloubi duše přesvědčená, že nemají sebemenší šanci. Neviděla žádný nouzový východ, nic, kde by se mohli schovat, a zrůda je už určitě dohání. Red se otočil a dvakrát vypálil. Kulky neměly žádný efekt. Drako vytáhl z kapsy jakýsi předmět, přiložil si ho k ústům a pak ho odhodil. Ruční granát! Pojistku měl dosud mezi zuby. Náhle se otevřely dveře jednoho bytu, a právě když se ozval ohlušující výbuch a v chodbě za nimi vyšlehly oranžové plameny, Drako vběhl dovnitř a vtáhl Scarlett za sebou.

Scarlett se opřela o zeď vedle dveří. Dusila se a po tvářích jí tekly slzy. Nebrečela – mohly za to prach a omítka, které se sesypaly do chodby a málem ji oslepily. Rukávem si otřela oči. Red dveře zabouchl a postupně zajistil asi půl tuctu zámků, bezpečnostních řetízků a zástrček, které na nich byly. Lochan vyštěkl další příkaz a Drako mu něco odpověděl.

Byt vypadal podobně jako ten, který opustili, ale byl zchátralejší a dokonce ještě skrovněji zařízený. Bydlela tady žena a Scarlett ji odněkud znala. Chvilku jí trvalo, než si vzpomněla, kde se potkaly, ale pak jí to došlo – byla to věštkyně z chrámu. Choulila se u dveří a nervózně mrkala. Na stole stály tři klece s kanárky, kteří zmateně poskakovali sem a tam, protože je všechen ten rámus vyděsil.

Lochan se nezastavil a prošel dalšími dveřmi do kuchyně. „Tudy, Scarlett!“ zavolal.

Scarlett za ním vstoupila do místnosti s ledničkou, sporákem a pár drobnostmi. Ve zdi zela obrovská díra. Okraje měla rozeklané a trčely z nich dráty a vodovodní trubky, ale nabízela únikovou cestu. Protáhli se do sousedního bytu a pak do dalšího. Všechny propojovaly podobné otvory, takže vznikl průchod, který nebyl z chodby vidět. Poslední dva byty byly zcela opuštěné a na podlaze ležela vrstva prachu a sutin. Doběhli k oknu s kovovou konstrukcí na opačné straně. Požární schodiště. Lochan okno otevřel a postupně vylezli ven.

Ocitli se na malé čtvercové plošině s řadou kovových žebříků, které se klikatily asi dvacet pater dolů. Takhle vysoko byla příšerná zima. Mezi budovami fičel ledový vítr a přinášel s sebou prudký déšť. Scarlett pod sebou spatřila výjev, který by si za jiných okolností spojila s hromadnou srážkou. Na ulici parkoval v nejrůznějších úhlech přinejmenším tucet policejních vozů. Sirény byly sice vypnuté, ale majáky blikaly a oslepovaly dokonce i za denního světla. Policie zastavila provoz a dosud budovala kolem domu zátarasy. Další muži v černých uniformách lemovaných stříbrem udržovali přihlížející dav v bezpečné vzdálenosti.

Dolů tedy nemohou. Požární schodiště vedlo přímo doprostřed toho zmatku, a jakmile slezou na ulici, policie je okamžitě zatkne. Navíc je jeden policista zahlédl. Varovně vykřikl a ukázal na ně rukou. Skupinka uniformovaných mužů se hned rozběhla k požárnímu schodišti a začala šplhat vzhůru.

Lochan vypadal klidně. „Musíme nahoru," konstatoval.

Z plošiny vedla na střechu jen tři ramena schodiště, a protože Scarlett věděla, že se policisté blíží, co nejrychleji stoupala vzhůru a držela se těsně u zdi pro případ, že by po nich začali střílet. Drako a Red jim byli v patách. Za chviličku se všichni ocitli na střeše, přikrčili se za zrezivělou nádrží na vodu a snažili se popadnout dech. Bičoval je prudký déšť. Scarlett už byla promočená na kůži a vlasy se jí přilepily k hlavě.

Lochan vytáhl mobilní telefon. Stiskl tlačítko přímého vytáčení, chvilku do něho naléhavým hlasem mluvil a pak ho zaklapl. Drako s Redem neřekli jediné slovo, ale očividně pochopili, co bude následovat. Red náhle vykřikl a ukázal nahoru. Scarlett zvedla hlavu, zvědavá, co viděl, a zachvěla se hrůzou. Myslela si, že situace už nemůže být horší… Ale byla.

V dálce, vysoko nad kowloonskými mrakodrapy, se vznášel mrak, který připomínal černý kouř. Pohyboval se proti větru, směrem k nim. Scarlett okamžitě pochopila, že kouř to být nemůže. Bylo to hejno much. Vrátily se a letěly přímo k ní.

„Rychle!"

Lochan se rozběhl přes střechu a už se nestaral, jestli je vidět, nebo ne. Na krku mu visela šňůrka s jadeitem a Scarlett došlo, že

dokud ho bude mít na sobě, mouchy budou vědět, kde se nachází. Ale to právě chtěl. Proto si ho od ní vzal. Chránil ji a udělal ze sebe terč místo ní. Přeskočil haldu kabelů a mířil na opačný konec budovy. Scarlett ho následovala. Pořád ještě netušila, kam běží ani jak se dostanou dolů.

Když dorazili na druhou stranu, zastavili se a hlasitě lapali po dechu. Scarlett byla totálně zmatená. Neviděla žádné požární schodiště, žádný žebřík, žádný výtah pro myče oken. Sousední dům se tyčil asi dvacet metrů od nich – na jeho střechu se rozhodně nemohli dostat. Lochan stál na samém okraji budovy. S bledou pletí a tmavým oblekem promočeným deštěm vypadal jako duch nebo možná strašák. Černé vlasy se mu přilepily na obličej a jizva byla ještě výraznější.

„Pojď za mnou, Scarlett," řekl. „A nedívej se dolů."

A pak udělal krok do vzduchu.

Scarlett čekala, že spadne, že se zřítí dvacet pater dolů a zabije se. Místo toho zůstal zázračně viset ve vzduchu, jako by uměl levitovat. Další kouzlo? To ji napadlo ze všeho nejdřív. Ale pak se podívala pozorněji a zjistila, že jde jen o neuvěřitelný trik. Obě budovy spojoval můstek, pruh skla nebo plexiskla… jakéhosi průhledného materiálu, který byl natolik pevný, že Lochana unesl. Z ulice a ze vzduchu byl neviditelný, a nebýt deště, který na něj dopadal, a tenké vrstvy špíny na jeho povrchu, Scarlett by ho nedokázala rozeznat dokonce ani teď. Přesto se zdálo, jako by se Lochan vznášel mezi budovami. Udělal pár kroků dopředu a stál nad ulicí s maličkými auty a lidmi hluboko dole. Jako další měla jít Scarlett.

V tu chvíli se rozlétly dveře vedoucí na střechu. Jejich pronásledovatelé vyběhli po vnitřním schodišti nahoru a konečně je dohnali, devět mužů s prázdnýma očima a bezvýraznou, bledou tváří, jako by strávili dlouhá léta ve tmě. Vlasy měli rozcuchané, oblečení ztrouchnivělé a byli bosí. Někteří drželi dlouhý, zubatý nůž, jiní řetěz, který táhli za sebou po zemi, nebo dřevěnou palici posetou hřeby. Pomalu je začali obkličovat.

„Teď ty!" Red postrčil Scarlett ke skleněné lávce. „Drako…" Větu dokončil čínsky.

Nebyl čas na dohady. Stvůry se přibližovaly. Red zvedl pistoli a vykročil proti nim. Scarlett se podívala pod sebe. Můstek neměl boční stěny ani zábradlí. Jeho povrch byl vlhký a kluzký. Navíc – kvůli průhlednému materiálu – působil strašlivě křehce. Scarlett si uměla snadno představit, že ztratí rovnováhu a zřítí se z něho nebo jím propadne. A dobře viděla, kde přistane. Hluboko dole na ni čekala ulice.

Red vypálil, a ten výstřel ji popohnal dopředu. Scarlett se nedokázala ohlédnout. Nechtěla vidět, co se za ní děje. Soustředila se na svůj úkol. Udělala jeden krok, pak další a ocitla se uprostřed můstku mezi budovami, kde do ní narážely divoké poryvy větru. Za zády cítila Draka, který ji pobízel dopředu, ale ochromil ji strach. Lochan jí nařídil, aby se nedívala dolů, ale když ho poslechne, jak zjistí, že klade nohy na lávku? Do obličeje ji bičoval déšť, částečně ji oslepoval a stékal jí po tvářích.

Ozvaly se další dvě rány, ale pak střelba ustala. Scarlett uslyšela výkřik a pochopila, že ty odporné zrůdy dostaly Reda. Nenáviděla se, že nedělá nic pro to, aby mu pomohla. Zůstal vzadu kvůli ní, aby měla čas přejít, a ona ho nechala na holičkách. Všichni tihle lidé kvůli ní riskovali život. Celý věžák s probouranými zdmi i tenhle neuvěřitelný skleněný můstek přichystali pro případ, že by potřebovala uniknout. A šílené bylo, že stále nevěděla, co jsou zač ani proč se jí rozhodli pomáhat.

Nějak se dostala na opačnou stranu. Právě když s úlevou udělala poslední krok, Red přestal křičet. Scarlett se otočila a spatřila, že hlouček zrůd stojí na kraji budovy, kterou právě opustila, a drží ho ve vzduchu. Tělo měl bezvládné a z tuctu bodných ran na pažích a hrudníku mu tekla krev. Pak ho pustily. Zdálo se, že spíš plachtí, než padá, jako by nic nevážil. Nakonec dopadl na jedno zaparkované auto, promáčkl mu střechu a roztříštil přední sklo. Rozhoukal se alarm a stvůry se s vítězoslavným výkřikem rozběhly přes můstek.

Lochan je bez hnutí sledoval. Když byly asi v polovině, natáhl ruku a sevřel páku ve zdi. Krátce, zlověstně se usmál a zatáhl za ni. Můstek se okamžitě propadl. Scarlett v tu chvíli připomněl kouzelnou hůlku, kterou používají kouzelníci na dětských oslavách – na několika místech se zlomil a pak se zřítil dolů. Vzal s sebou pět

zrůd, jež přistály v explozi kostí a krve na ulici. Zbytek zůstal stát na místě, rozčileně brebentil a hrozil na ně pěstmi.

Za zády se jim objevilo něco tmavého. Přiletěl roj much. Lochan pokynul rukou a zamířil ke dveřím na opačné straně střechy. Pokud hodlal truchlit pro muže, který právě zemřel, muselo to počkat. Prošel dveřmi, počkal na Scarlett s Drakem a pak je zabouchl. Ocitli se na schodišti, jež vedlo do místnosti plné trubek a přístrojů. Naproti se nacházel služební výtah. Lochan stiskl tlačítko a dveře se okamžitě otevřely. Jakmile nastoupili dovnitř, Lochan zmáčkl další dvě tlačítka: přízemí a suterén.

Scarlett stála ve stísněném prostoru a namáhavě lapala po dechu. Srdce jí bušilo jako zvon. Připadalo jí zvláštní, že se zničehonic nehýbe, když je ze všech stran obklopuje nebezpečí, ale zatímco je výtah vezl dolů, nemohla nic jiného dělat. Doufala jen, že dole na ně nebude nikdo čekat.

Ale Lochan byl naprosto klidný a nenucené se opíral o stěnu výtahu. Na krku mu visel přívěsek a z čela mu kapala voda do očí. „Půjdeš s Drakem," řekl. „Všechno jsem zařídil. Čekají na tebe jistí lidé. Budeš s nimi v bezpečí."

„A co vy?" zeptala se Scarlett.

„Já je odlákám." Zvedl přívěsek, podíval se na něj a opět ho pustil. „Zabijou vás…"

„Jestli mě najdou, zabijí mě. Ale o můj život tady nejde. Důležitá jsi ty. Musíš pryč."

„Tohle všechno je moje vina." Scarlett se cítila příšerně. Zavedla ty stvůry do bytu. Našly je pouze kvůli ní. „Moc mě to mrzí…"

„Jsi jedna z Pětice!" Lochan se na ni podíval, jako by nemohl uvěřit tomu, co právě řekla. „Neomlouvej se. Nechovej se jako malá. Máš moc je zničit. Použij ji."

Dveře výtahu se otevřely – dorazili do přízemí. Lochan vykoukl ven. Scarlett opět zaslechla kvílení policejních sirén, ale nikde nikdo nebyl. Usoudila, že policie o jejich úniku do vedlejší budovy ještě neví. Ale jadeitový přívěsek jim to brzy prozradí. Lochan dal Drakovi poslední instrukce a odešel. Dveře výtahu se zavřely.

„Ty zůstat se mnou," zamumlal Drako.

Red byl mrtvý. Muž se samopalem také. Lochan bude pravděpodobně další oběť. Ale zdálo se, že je mu to jedno.

Výtah pokračoval v cestě do suterénu. Otevřel se v podzemním parkovišti, kde stálo lesklé černé auto. Scarlett nemohla zpočátku uvěřit, co je tam pro ni připravené, co na ni pod budovou čeká. Současně ale věděla, že to má logiku. Vzpomněla si, co jí Lochan řekl. Celé město je proti ní. Pátrá po ní každý policista, každá bezpečnostní kamera, každý úředník. Jak jinak by jim proklouzla?

Šlo o pohřební vůz. Vzadu spatřila otevřenou rakev vypolstrovanou smetanovým saténem s polštářkem na konci. Vedle stáli dva muži. Měli na sobě černý oblek jako pohřební zřízenci, ale okamžitě je poznala. Byli to ti mladíci, kteří na Peaku zavraždili paní Čchengovou. Jeden z nich jí pokynul a Scarlett okamžitě pochopila, co musí udělat.

Tentokrát neprotestovala. Bez zaváhání vyšplhala do vozu a lehla si do rakve. Napadlo ji, že ještě před pár hodinami, když se ji snažili zamknout v kufru auta, měla dojem, jako by ji chtěli pohřbít zaživa. A teď se to dělo doopravdy.

Položila si hlavu na polštářek. Muži přiklopili víko a Scarlett opět pohltila tma.

TERMINÁL OCEAN

Pohřebního vozu, který vyjel z podzemních garáží a zamířil na jih do přístavu Victoria, si nikdo nevšiml. Všichni sledovali budovu, kde objevili Lochana a jeho přátele. Pohřební vůz se vynořil na opačné straně ulice, na křižovatce odbočil vlevo a rozjel se po Zlaté míli.

Ani jednou nepřekročil rychlost deset mil v hodině. Pohyboval se tak pomalu, že kdyby ho někdo sledoval, rozhodně by ho nenapadlo, že by mohl sloužit k útěku. Ale brzy nechal davy lidí a policejní auta za zády. Řidič a jeho kolega se dívali před sebe a vážným výrazem maskovali, jak se jim ulevilo.

Scarlett to měla o něco těžší.

Nic neviděla. Nemohla nic dělat. Nemohla se ani pohnout. Ležela na zádech, uvězněná v temném stísněném prostoru, a jen pár centimetrů nad hlavou měla víko rakve. Byla zcela vydána napospas své představivosti. Pokaždé když auto zpomalilo nebo zastavilo, jí blesklo hlavou, že je odhalili. Ještě hůř, představovala si děsivý scénář, v němž se něco zvrtlo, a ti muži ji skutečně odvezou na hřbitov a pohřbí zaživa. Ochromila ji panika. Stěží dokázala dýchat.

Asi po hodině vůz zastavil. Scarlett slyšela, že se dveře otevřely a zabouchly. Pak se dlouho nic nedělo. A zničehonic se objevil paprsek světla, který se postupně rozšiřoval. Konečně bylo víko pryč a natáhla se k ní ruka, aby jí pomohla ven. Scarlett ji vděčně uchopila. Muži ji jemně vytáhli z rakve jako tělo vracející se k životu. Scarlett zjistila, že se třese. Ani ji to nepřekvapilo po tom všem, co právě zažila.

Kde je? Pohřební vůz stál vedle vysokozdvižného vozíku ve skladišti plném palet a dřevěných beden. Ve střeše byla okna, ale vnitřek kromě toho osvětlovaly zářivky ve skleněných krytech. Jeden

muž stiskl tlačítko na zdi. Posuvné dveře sjely s rachocením dolů, ale než se dotkly podlahy, Scarlett zahlédla vodní hladinu a pochopila, že jsou někde v přístavu. Ve vzduchu se vznášel zápach střelného prachu. Dřív by ho asi nepoznala – ale v budově, kterou právě opustila, ho byly spousty.

Řidič si už sundával sako a černou kravatu. Když ho Scarlett viděla minule, na Peaku, otíral si kouskem hadříku zkrvavenou mačetu. Tehdy nesl batoh. Měl dlouhé vlasy a brýle a byl mladší, než si původně myslela, asi pětadvacetiletý. Pod sakem měl košili s krátkými rukávy a na nadloktí, jak si Scarlett všimla, tetování – červený trojúhelník s čínským znakem uvnitř.

„Jmenuji se Jet," řekl. Stejně jako všichni ostatní se neobtěžoval příjmením. Anglicky mluvil pomalu, ale s vytříbeným přízvukem. „Budu se teď o tebe starat. Tohle je Sing."

Druhý muž odstoupil od dveří a kývl na ni.

„Kde to jsme?" zeptala se Scarlett.

„Pořád ještě v Kowloonu. Tohle je naše skladiště." Jet došel k jedné bedně a stáhl z ní nepromokavou plachtu, která ji částečně zakrývala, takže Scarlett mohla přečíst nápis na boku. Byl napsaný čínsky a anglicky.

KUNG TAO
VÝROBCE PYROTECHNIKY

„Pyrotechnika…?"

„To je skvělý byznys," vysvětlil Jet. „V Číně odpalujeme rachejtle během svateb i pohřbů. Pak máme svátek středu podzimu, slavnost dračích lodí, slavnost mrtvých a Nový rok. Všichni prostě ohňostroje zbožňují! Zboží v tomhle skladišti má hodnotu sto tisíc dolarů. Radši tu nekuř."

„Dáš si kolu?" zeptal se Sing. Měl v ruce svou hůl s mečem uvnitř. Byla v pohřebním voze, ale vytáhl ji ven a vzal s sebou.

„Je tu kuchyňka a toaleta," pokračoval Jet. „Nějakou dobu tady zůstaneme."

„Jak dlouho?"

„Čtyřiadvacet hodin. Ale neboj se, nikdo tě tu nenajde…“

„Co Lochan?“ Scarlett si o něj dělala starosti. Věděla, že je kvůli ní v nebezpečí.

„Přijde. Nemusíš mít strach. Už brzy z Hongkongu odjedeš.“

Lochan mluvil o čtyřech způsobech, jak se z města dostat, a tři z nich vyloučil: letiště, tryskovou loď do Macaa, čínskou hranici. Co ještě zbývá? Scarlett viděla přístav. Třeba ji propašují na nákladní loď. Nejdřív kufr auta, pak rakev. Tihle lidé by ji klidně zatloukli do bedny od rachejtlí a poslali někam na ohňové slavnosti.

Sing před chvilkou zmizel v kuchyni a vrátil se se třemi láhvemi vody a sendviči na plastových talířích. Stále měl na sobě černý oblek, ale sundal si kravatu. Uvelebili se na zemi do tureckého sedu a mlčky se najedli. Teprve když si Scarlett poprvé kousla, uvědomila si, jaký má hlad. Snídala jen lehce, neobědvala a teď bylo šest hodin večer.

„Na nákladní loď tě propašovat nedokážeme.“ Jet si všiml, jak Scarlett studuje bedny, a musel uhodnout, co se jí honí hlavou. „Mají přísná bezpečnostní opatření. Všechny přístavy jsou ve dne v noci sledovány, a navíc je tohle napadne jako první. Nebudeme tě schovávat, budou tě mít přímo před nosem.“

„Jak to chcete udělat?“

Pohlédl na Singa, který přikývl, jako by mu dal svolení pokračovat.

„Zítra ráno dorazí do Kowloonu zaoceánská loď. Zakotví v terminálu Ocean, na opačné straně přístavu, jen deset minut odsud. Vyplula z Tokia, stráví den v Hongkongu a pak bude pokračovat na Filipíny a do Singapuru. Na tu loď nastoupíš. Jmenuje se *Jadeitový císař* a bude plná bohatých turistů. Staneš se jedním z nich.“

„Jak se dostanu na palubu?“

„Staří z jistých důvodů nechtějí, aby se svět dozvěděl, že tohle město ovládli. To je naše výhoda. Až *Jadeitový císař* přistane, budou se muset chovat opatrně. Všude mají své lidi, ale ti se budou držet zpátky, aby turisty nevystrašili. Všechno musí vypadat normálně, a to nám hraje do ruky. Nastoupíš na loď s dalšími cestujícími. A jakmile tam budeš, jsi v bezpečí.“

„A co se stane, až dorazím do Singapuru?“

Jet pokrčil rameny. Sing něco čínsky prohodil a rozesmál se. „S tím si nedělej starosti," odpověděl Jet. „Hlavně musíš přežít zítřejší den. Nezapomeň – pátrají po tobě stovky tisíc lidí. Tohle město je past a ty jsi vstoupila přímo do ní. Dostat tě odsud nebude tak snadné."

To od něho nebylo fér. Scarlett přece nechtěla letět do Hongkongu. Staří ji sem vylákali podvodem a ona proti tomu nemohla nic udělat. Ale mlčela. Nemělo smysl se dohadovat.

„Přestrojíme tě," pokračoval. „Ostříháme ti vlasy, změníme ti barvu pleti a oblečeme tě jako chlapce. Musíš se naučit jinak chodit. Ukážeme ti jak. Na lodi připluje rodina. Jmenují se Sungovi a jsou členy organizace. Mají s sebou dvanáctiletého syna Erika. Vyměníš si s ním místo a budeš cestovat na jeho pas. Zítra o půlnoci se ocitnete v mezinárodních vodách, tedy mimo nebezpečí. Rozumíš?"

„Kde mě s ním vyměníte?" zeptala se Scarlett.

„Setkáme se s nimi v jednom obchodě v přístavu. Ten obchod také patří nám. Zdánlivě se v něm prodává čaj a čínské medikamenty."

„Co se v něm prodává doopravdy?"

Jet se na okamžik zamyslel. Na tuhle otázku se mu odpovídat nechtělo, ale z nějakého důvodu to nakonec udělal. „Opravdu to chceš vědět?" Usmál se. „Prodává se tam opium."

Scarlett strávila noc na matraci za řadou beden, z nichž jí Jet se Singem vybudovali jakýsi soukromý „pokoj". Spala mizerně. Ve skladišti byla zima – neměli tu topení – a dostala jen dvě tenké deky. Každá noc je předělem mezi předchozím dnem a dnem následujícím, kdy člověk obnovuje svou energii, ale tahle noc ze Scarlett veškerou energii vysála.

Přemýšlela o stvůrách, jež vylezly z výtahu, roji much nad věžákem a o lidech – byli to vůbec lidé? – kteří ji pronásledovali na střechu. Jak se takové věci mohou dít v současném městě – příšery, měňavci a všechno ostatní?

Potom uvažovala o lidech, kteří ji chránili. Navzdory všemu, co se stalo, stále o nich skoro nic nevěděla. Byly jich spousty a byli skvěle organizovaní. Lochan o nich mluvil s úctou, skoro jako by

byli svatí. A přesto se právě dozvěděla, že prodávají opium! Opium je droga, která se vyrábí ze stejné suroviny jako heroin. Co když jde nakonec přece jen o gangstery? Mají samopaly a ruční granáty. A přestože jí pomáhají, nikdo se k ní nechová moc přátelsky.

Nakonec přemítala o zítřejším dni a o riziku, které ji čeká, až převlečená za chlapce nastoupí na zaoceánskou loď. Opravdu to vyjde? A co se s ní stane, když ne? Z předchozích událostí pochopila, že Staří ji nechtějí zabít. Mohl to udělat už otec Gregory, ale dal jasně najevo, že s ní má jiné plány. Z nějakého důvodu ji potřebovali živou.

Ležela na zádech, zírala na střešní okno a sledovala, jak se noc mění v den. Nakonec se jí přece jen podařilo usnout – ale neustále se budila. Ráno měla ztuhlý krk a byla ještě unavenější, než když si šla lehnout. Její dva osobní strážci byli už vzhůru. Sing připravil snídani, talíř nudlí, ale Scarlett se v nich jen povrtala. Dnes má poslední šanci. Věděla, že když se odsud nedostane dneska, nepodaří se jí to už nikdy.

Během následujících tří hodin se nic nedělo. Mladíci mlčeli a Scarlett se přistihla, že si z nějakého důvodu opakuje text ze školní hry. Ztratila pojem o čase, ale odhadla, že ji uvedou – bez ní – asi za čtrnáct dní. Na představení budou všichni rodiče a přijde i pár studentů z Hall. Myslela na Aidana. Jak tam tak seděla, uvězněná ve skladišti plném pyrotechniky, Dulwich jí připadal strašlivě daleko a blesklo jí hlavou, zda ho vůbec ještě někdy uvidí.

A pak Jetovi zazvonil mobilní telefon. Zamumlal do něho pár slov a kývl na Singa, který došel ke dveřím a odemkl je. Trošku se pootevřely a Scarlett spatřila, že přestalo pršet. Mezerou proudilo jasné sluneční světlo a osvětlovalo prach, který se vznášel ve vzduchu. Do skladiště vklouzli další dva lidé.

První z nich byl Lochan. Zamířil přímo ke Scarlett. „Jsi v pořádku?“

Scarlett se ulevilo, když ho spatřila. „A vy?“ zeptala se. „Co jste udělal s tím přívěskem?“

„Letí do Austrálie. Doufám, že Staří už vyrazili za ním.“

„Jsem ráda, že se vám nic nestalo.“

„A já budu rád, až odsud budeš pryč.“

Pokynul muži s plátěnou cestovní taškou, který ho doprovázel. Chvatně k nim došel. Byl o něco starší než ostatní a měl na sobě obnošenou propínací vestu a brýle. Položil tašku na zem a vytáhl z ní nůžky, hřebeny, spousty lahviček a vatové tampony. Na dně leželo oblečení.

Bylo na čase změnit Scarlett vzhled.

Jet přitáhl jednu bednu a Scarlett se posadila. Muž ve vestě jí odhrnul vlasy z obličeje a chvilku si ji prohlížel. Pak spokojeně přikývl a sáhl pro nůžky.

Na tenhle zážitek Scarlett nikdy nezapomene. Neřekla by o sobě, že je marnivá, ale vždycky jí záleželo na tom, jak vypadá. Muž se na ni téměř brutálně vrhl a stříhal ji, jako by byla věc a ne člověk. Scarlett sklopila oči a viděla, jak na zem padají dlouhé pramínky jejích vlasů. Přestože věděla, že je to nutné a že stejně brzy dorostou, připadala si jako oběť násilného útoku. Ale muž si jejího zoufalství nevšímal – a pokud ano, ignoroval ho.

Stříhal dál a Scarlett brzy ucítila něco, co dosud neznala – studený závan větru na hlavě. Muž jí nakonec vmasíroval do vlasů trochu gelu a pustil se do obličeje. Vzal ji za bradu a otočil ji na jednu stranu a pak na druhou. Oči měl naprosto lhostejné. Dělal to už mnohokrát. Byla to jeho práce a on ji skvěle ovládal. Hlavně chtěl být co nejdřív hotový.

Natřel jí pokožku tekutinou, která byla kysele cítit a trochu pálila, a tenkým štětečkem přidělal pár skvrnek. Potom se zaměřil na oči. Právě když si Scarlett myslela, že skončil, prohodil něco k Lochanovi. Promluvil poprvé za celou dobu a měl naprosto bezvýrazný tón.

„Chce ti nasadit kontaktní čočky," vysvětlil Lochan. „Štípne to."

Bylo to mnohem horší. Muž jí pevně sevřel hlavu, nabral každou čočku na konec prstu a vtiskl ji Scarlett do očí. Když odstoupil, viděla celé skladiště rozmazaně, protože slzela bolestí.

„Teď se musíš převléci," řekl Lochan.

Neposkytli jí sebemenší soukromí. Všichni čtyři stáli a dívali se, jak se svléká do spodního prádla, a pak muž v propínací vestě vytáhl z tašky bílou věc z vaty. Scarlett okamžitě došlo, co to je. Chlapec, kterého měla nahradit, byl zřejmě mnohem silnější než ona. Natáhla

si polstrování přes ramena a okamžitě si uvědomila, že se jí naprosto změnila postava a zmizela křivka ňader. Muž jí podal košili, plátěné kalhoty, sportovní sako a černé kožené boty s tři centimetry vysokou podrážkou. Nakonec jí nasadil brýle. Vypadala teď úplně jinak.

„Podívej se do zrcadla," vybídl ji Lochan.

Přinesli z kuchyně velké zrcadlo a Scarlett se před něj postavila. Nemohla té změně uvěřit. Málem se nepoznala.

Krátké vlasy naražené gelem jí trčely z hlavy jako hřebíky. Původně zelené oči byly teď tmavohnědé a zvětšovaly je nemoderní brýle s plastovými obroučkami. Kolem nosu měla několik zarudlých pupínků. Stal se z ní stoprocentní Číňan – trochu obtloustlý dvanáctiletý puberťák, který pravděpodobně navštěvuje drahou soukromou školu a obléká se jako jeho otec. Dokonce byla cítit jako kluk. Možná přidali něco do těch vodiček, které na její proměnu použili.

„Teď se musíš naučit chodit," řekl Lochan. „Chodit jako kluk, ne jako holka."

Další dvě hodiny ji Lochan nutil pochodovat sem a tam se shrbenými rameny a rukama v kapsách. Scarlett nepřipadalo, že by kluci v jejím věku chodili jinak než holky, ale měla tolik rozumu, že mlčela. Konečně byl Lochan spokojený. Dřepl si vedle ní. „Za chvilku se rozloučíme," oznámil. „Ale nejdřív ti musím něco říct."

„Co?"

Scarlett se vyděsila, ale Lochan zvedl ruku, aby ji uklidnil. „Setká se s tebou jeden chlapec z Anglie. Už je na cestě."

Scarlett nejdřív napadlo, že je to Aidan – ale to byl nesmysl. Aidan neměl tušení, co se děje.

„Jmenuje se Matt."

Chlapec z jejího snu! Chlapec, který ji provedl dveřmi v kostele svaté Meredith. Scarlett zaplavil příval naděje a vzrušení. Nevěděla proč, ale byla přesvědčená, že když je Matt na cestě, všechno dobře dopadne.

„Nejede sem, do Hongkongu," pokračoval Lochan. „Tady je to příliš nebezpečné. Ale bude v Macau. Chrání ho Vládce hory. Bude tam na tebe čekat. Až dorazíš na místo, spojí se s tebou, a tím naše práce skončí."

„Kdo je Vládce hory?“ zeptala se Scarlett.

„Velice mocný muž.“ Nehodlal to rozvádět. Napřímil se. „Dokud nebudeš na palubě, nemluv. Když tě někdo osloví, nevšímej si ho. Celou dobu se drž matky za ruku. Bude si s tebou povídat a ty se na ni usmívej a předstírej, že jí rozumíš. Ihned po nástupu na *Jadeitového císaře* tě odvede do kajuty. Tam zůstaneš celou plavbu do Macaa.“

„Děkuju,“ řekla Scarlett. „Děkuju, že jste mi pomohli.“

Lochan se na ni podíval a Scarlett na zlomek vteřiny spatřila v jeho očích chlad, takže pochopila, že ať je jakýkoli, nikdy nebude jejím přítelem. „Nemusíš nám děkovat,“ řekl. „Nepomáháme ti z vlastní vůle. Posloucháme rozkazy Vládce hory. Jsi pro něj důležitá. To je jediné, na čem záleží. Nezklamej nás.“

Otevřel dveře skladiště a Scarlett, potom co si vzpomněla na nový způsob chůze, vyšla ven. Ocitla se v betonové uličce. Bylo asi pět hodin odpoledne a už se stmívalo. Zatímco tam stála, projelo kolem auto. Vyděšeně sebou škubla, protože se lekla, že ji někdo zahlédne. Ale teď byla chlapec, syn čínských rodičů. Nikdo si jí nevšímal. Jet a Sing se k ní připojili a společně zamířili na hlavní třídu.

Ulička končila na samém výběžku Kowloonu v místě, kde se Salisbury Road stáčela k lodním terminálům. Před nimi se rozkládal přístav. Scarlett viděla přes vodu celý Hongkong s Hřebíkem, ústředím Temnoty, který se tyčil přímo uprostřed, jako by ho tam někdo zatloukl.

„Zvolni tempo,“ zašeptal Jet. „Když se na tebe někdo podívá, nevšímej si ho. Nezastavuj se…“

Kráčeli po Salisbury Road, minuli hongkongské Kulturní centrum, obrovskou budovu obloženou kachlíky, která tak trochu připomínala lyžařský svah. Počasí se opět změnilo. Obloha byla jasná, slunce zapadalo a hladina se krvavě leskla. Navzdory hrůze předchozích šestatřiceti hodin všechno vypadalo naprosto normálně. Na promenádě stálo několik skupinek turistů a kochalo se výhledem. Z terminálů proudily davy lidí. Mladé dvojice se držely za ruce. Prodavači novin a občerstvení čekali za pulty stánků na zákazníky.

Do přístavu připlouvaly a odplouvaly lodě nejrůznějších tvarů a velikostí.

A Scarlett celou tu dobu přemýšlela – co je skutečné a co ne? Kteří z těchto lidí jsou měňavci? Kolik z nich ji hledá? Kráčela mezi Jetem a Singem a snažila se chovat nenucené, ale neustále si uvědomovala, že po ní pátrají stovky očí. Kvůli všem těm vycpávkám, co měla na sobě, se už začala potit a špatně se jí v nich dýchalo.

Minuli hotel Peninsula. Před několika dny ho navštívila s Audrey Čchengovou. Objednaly si čaj a sendviče. Připadalo jí to neskutečně dávno. Odbočili do široké ulice a Scarlett zjistila, že procházejí kolem policejní stanice. Ven vyšli dva muži v tmavomodrých, stříbrem lemovaných uniformách. Oba měli zbraně. Scarlett si vzpomněla, co jí řekl Lochan. Staří ovládají policii a stejně tak vládu a státní správu. Tihle dva muži určitě mají její popis. Kdyby ji poznali, všechno by skončilo dřív, než se k lodi vůbec přiblíží.

Ale nevšimli si jí a pokračovali v cestě. Teprve když zmizeli, Scarlett došlo, že přestala dýchat. Připadala si naprosto bezbranná a neustále čekala, že někdo vykřikne její jméno a obklíčí ji dav. Před zajetím ji chránily jen několik centimetrů silné vycpávky a přestrojení, nic víc. Bála se, že to nebude stačit.

Před nimi se objevilo Harbour City, další obchodní centrum, i když mnohem větší než všechna, která s paní Čchengovou navštívily. Vešli dovnitř, jako by to měli celou dobu v úmyslu, jako by byli jen tři přátelé na večerních nákupech. Harbour City bylo jasně osvětlené a v jeho uličkách, které se táhly téměř donekonečna, stál jeden stánek vedle druhého. Prodávali tu obvyklé zboží: džíny, trička, sluneční brýle a suvenýry méně známých značek než například v Hongkong Central a údajně za nižší ceny.

Prošli kolem obchůdku se zavazadly a Scarlett před sebou náhle spatřila vývěsní štít s nápisem BYLINNÉ PŘÍPRAVKY ŤIN CHAI-TI a došlo jí, že dorazili na místo, kde proběhne výměna. Obchod se nacházel přímo před nimi. Byl plný papírových krabic a skleněných láhví. Uvnitř stáli zády ke dveřím tři lidé. Muž, žena a mezi nimi chlapec.

Žena byla boubelatá, šedovlasá a celá v černém. Muž byl menší než ona, obtížený nákupními taškami a na krku mu visela kamera. Jejich syn měl na sobě úplně stejné oblečení jako Scarlett. Čekali, až jim prodavač zabalí balíček čaje.

Scarlett vešla do dveří. Jet se Singem ji nenásledovali, ale pokračovali v cestě. Chlapec současně zamířil do zadní části obchodu a zmizel. Muž a žena zůstali stát u pultu, takže když Scarlett vstoupila dovnitř, byla mezi nimi mezera. A o to šlo. Vzápětí se mezi nimi ocitla ona. Žena zaplatila čaj. Jakmile jí prodavač vrátil drobné, rodina společně odkráčela.

Do krámku vešli matka, otec a syn a po chvilce ho opustili. Při odchodu zvedla Scarlett hlavu a v uličce si všimla bezpečnostní kamery, která na ně mířila. Blesklo jí hlavou, zda je někdo sleduje, a pokud ano, jestli spatřil něco, co by v něm mohlo vyvolat podezření. Ale poprvé za celou dobu byla klidná. Už není sama. Teď je součástí rodiny. Vmísí se mezi stovky, možná tisíce turistů, kteří se vracejí k *Jadeitovému císaři*. Ani Staří se všemi svými špehy ji nedokážou objevit.

Rodina opustila Harbour City obrovskými skleněnými dveřmi, které ústily přímo na terminál Ocean. Tam kotvila loď, připoutaná k přístavní hrázi provazy silnými jako kmeny stromů. *Jadeitový císař* byl obrovský, s přinejmenším tuctem palub nad sebou a dvěma kouřícími komíny úplně nahoře. Podél spodní části trupu se táhla dlouhá řada malých kulatých průzorů, ale výš se nacházela klasická posuvná okna, která pravděpodobně vedla do luxusních kajut pro multimilionáře. *Jadeitový císař* byl celý bílý až na komíny, které měly zářivě zelený odstín. Po chodbách se svižně pohybovali členové posádky, také celí v bílém, vytírali paluby a leštili mosazné zábradlí, jako by bylo pro loď nezbytně důležité, aby před vyplutím vypadala co nejlépe.

Scarlett se rozhlédla. Vlevo se tyčil *Jadeitový císař* s jedinou spuštěnou lávkou a zakrýval jí výhled na Hongkong. Vpravo stála dvoupatrová budova lemovaná vlajkami, která se táhla podél celé přístavní hráze. Šlo o zadní stěnu obchodního centra Harbour City, které právě navštívila. Mezi tím se nacházel asi deset metrů široký pruh betonu, jejž budou muset přejít, aby se dostali na palubu.

Cestu vytyčovala řada kovových zábran, které naváděly klikatící se řadu pasažérů ke stanovišti, kde tucet mužů v uniformě kontroloval pasy a palubní vstupenky. Slunce začalo zapadat, a přestože se dosud třpytilo na hladině a odráželo od lodního zábradlí, pruh betonu ležel ve stínu. A je to tady. Scarlett dělilo od svobody pět minut a možná padesát kroků. Jakmile se ocitne na palubě *Jadeitového císaře*, bude v bezpečí. Matt na ni čeká. Konečně dorazila pomoc. Odpluje a už nikdy se do Hongkongu nevrátí.

Paní Sungová, žena, která hrála Scarlettinu matku, něco prohodila a natáhla k ní ruku. Scarlett ji uchopila a společně se vydaly k zábranám. Nikdo je nezastavil. Nikdo se na ně dokonce ani nepodíval. Minuly restauraci s obrovskými okny a stolky a slunečníky venku. Na oběd bylo pozdě a na večeři brzy, takže tu sedělo jen několik hostů. Scarlett zaregistrovala prošedivělého muže v brýlích, který popíjel pivo. Okno ho částečně zakrývalo, ale bylo jí na něm něco povědomé – držení těla, dokonce i to, jak mu brýle trůnily na nose. Scarlett strnula.

Byl to Paul Adams.

Kdyby se nezastavila tak nečekaně, možná by si jí nevšiml, ale teď zvedl oči a podíval se na ni. Ani pak ji zřejmě nepoznal. Nicméně jejich oči se setkaly. Dokonce i přes brýle a kontaktní čočky, přes podivné oblečení a krátké vlasy spolu navázali kontakt.

Scarlett byla šťastná, že ho vidí. Celý minulý týden si o něj dělala starosti a přemítala, jestli je mrtvý, nebo živý. Trápilo ji, že z Hongkongu odjede, aniž mu to dá vědět, a kdyby existoval nějaký způsob, jak mu sdělit, co se děje, udělala by to. Tohle byla příležitost. Nemohla ho tu jen tak nechat.

Paul Adams okamžitě vyběhl z restaurace. Nemohl si být jistý, jestli je to skutečně ona. Převlek byl dokonalý. Ale pak se na něj Scarlett usmála a on k ní přistoupil. Na tváři se mu mísil zmatek s úlevou.

„Scarly… Jsi to ty?“

Scarlett cítila, že paní Sungová vedle ní ztuhla. Pan Sung se se zděšeným výrazem zastavil. Nikdo ze strážných u kontrolního stanoviště si jich nevšiml. Z obou stran kolem nich proudili turisté, a jak se blížili ke kovovým zábranám, vytahovali cestovní doklady.

Scarlett věděla, že musí jednat rychle. I pár slov, které s ním prohodí, znamená nepředstavitelné riziko, ale bylo jí to jedno. Zaplavila ji obrovská úleva. Její otec žije.

„Scarly…“ Paul Adams znovu vyslovil její jméno, díval se na ni a snažil se pod převlekem rozeznat její rysy. „Tati…,“ zašeptala Scarlett. „Nemůžu mluvit. Musíš z Hongkongu odjet. Hrozí nám strašný…“

Větu nedokončila.

Paul Adams ji k jejímu zděšení chytil za ruku a zvedl ji nahoru, jako by chtěl na Scarlett upozornit. Tvář mu zrudla vzrušením – a ještě něčím. Vypadal zoufale a v očích měl hrůzu. Vyhlížel jako člověk, který právě spáchal vraždu.

„To je ona!“ vykřikl. „Mám ji! Tady je!“

„Tati, ne…“

Ale už bylo pozdě. Uniformovaní policisté ho zaslechli a rozběhli se k nim. Turisté se zastavili a Scarlett okamžitě poznala, že polovina z nich žádní turisté nejsou. Začali ji obkličovat; tváře měli bezvýrazné a oči jim vítězoslavně zářily. Objevili se další lidé. Vybíhali z obchodního centra. Rozcuchané vlasy.

Mrtvolně bledá pleť. Ochable visící čelist. Byly jich desítky. A mouchy. Vyrazily do vzduchu jako temný gejzír a bzučely jim nad hlavou.

„Tati… Cos to udělal?“

Jednou rukou ji držel za zápěstí a druhou pod krkem, takže se dusila. Pan a paní Sungovi tam ochromeně stáli a pak se dali na útěk. Ženu dostali jako první. Jeden turista se na ni vrhl. Ještě před chviličkou vypadal jako stařec, Angličan, který si užívá penze. Ale teď odložil masku. Šklebil se a oči mu planuly nenávistí. Svíral ji neuvěřitelnou silou, zkřivené prsty jí zatínal do tváře a přinutil ji padnout na kolena. Pak se na ni všichni sesypali. Paní Sungová zmizela v davu, který se pohyboval jako jedna masa. Pan Sung vytáhl zbraň. Namířil ji na jednoho z přibíhajících policistů a vypálil. Kulka zasáhla muže do obličeje a rozervala mu tvář, ale on sebou ani neškubl. Pořád se blížil. Pan Sung ho střelil podruhé, tentokrát přímo do hrudníku. Z rány vytryskl proud krve, ale ani teď se policista nezastavil. Pan Sung byl v pasti. Neměl kam utéct. Scarlett viděla,

jak si vsunul hlaveň do úst, a zavřela oči těsně předtím, než stiskl spoušť.

Nyní už se dalo lehce rozeznat, kdo je skutečný turista. Hystericky ječeli, odhazovali nákupní tašky a zmateně pobíhali po molu, protože nevěděli, co se děje, a chtěli být co nejdál odsud. Žena v kožichu uklouzla a skácela se na zem. Zbytek davu, ženoucí se jako bezhlavé stádo, ji okamžitě udupal. Dva muži se zřítili do úzkého prostoru mezi lodí a přístavní hrází. Scarlett slyšela, jak dopadli do vody, a pochybovala, že se některému z nich podaří vyšplhat zpátky na břeh.

Otec ji stále pevně držel. Nemohla tomu uvěřit. Schválně je na ni upozornil. Celou dobu tu na ni čekal. A ona se mu sama vydala do rukou. Šlo o past a ona se do ní chytila.

„Promiň, Scarly," říkal. „Musel jsem to udělat. Neměl jsem jinou možnost. Slíbili mi, že ti neublíží, a že se mi – nám oběma – odmění. Budeme bohatí! Nemáš tušení, jakou mají moc. A my se staneme součástí toho všeho… Jejich nového světa."

Samozřejmě že s nimi celou dobu spolupracoval. Dělal pro Temnotu. Vylákal ji sem, bez vysvětlení ji přiměl opustit školu. Skrýval se někde v Hongkongu a nechal ji v jejich spárech. A nakonec ho poslali sem, pro případ, že se pokusí nastoupit na loď.

Scarlett si vzpomněla na všechny ty lidi, kteří se jí snažili pomoct, na všechny ty lidi, kteří kvůli ní zemřeli. Pan a paní Sungovi s ní strávili jen pár minut, ale to stačilo.

Zemřeli.

Poslouchala toho ubožáka – stále něco drmolil – a plivla mu do obličeje.

Pak ji někdo zezadu sevřel. Byl to Karl. Nevěděla, kde se tu vzal, ale měl neuvěřitelnou sílu. Zvedl ji do vzduchu a mrštil s ní o zem. Narazila hlavou do betonu tak tvrdě, až si pomyslela, že jí určitě praskla lebka. Pak omdlela bolestí.

Těsně předtím než ztratila vědomí, se jí před očima vystřídala řada obrazů: Matt, chlapec, s nímž se v reálném světě nikdy nesetkala, jedoucí do Macaa; další tři Strážci brány – Scott, Jamie a Pedro – kteří na ni bezmocně zírali; pláž, kde se každou noc ocitala.

A pak znovu a znovu neonová reklama se symbolem ve tvaru trojúhelníku a dvě slova:

STUPEŇ OSM

Písmena planula ve tmě a Scarlett skrz ně zahlédla předsedu Temnoty, Audrey Čchengovou, otce Gregoryho a na okamžik svého otce.

„Přichází," podařilo se jí zašeptat.

Pak se přiřítila tma, narazila do ní jako rychlík a Scarlett v tu chvíli cítila, že se v ní něco otevřelo. Jako by se roztříštilo okno. A ona věděla, že už nikdy nebude stejná.

Pět set mil odtud, na místě zvaném Luzonský průliv, který leží mezi Tchaj-wanem a Filipínami, ji uslyšel drak. Byl tam, protože ho přivolala. Spal v mořských hlubinách, ale pomalu otevřel jedno oko.

STUPEŇ DEVĚT

Písmena jasně zářila. Vedle nich byl symbol, přesýpací hodiny, a Scarlett se málem chtělo smát, protože věděla, co to znamená. Čas běží. Začalo odpočítávání.

Drak se dal do pohybu. Nic ho nemohlo zastavit.

Mířil do Hongkongu.

MATTŮV DENÍK (3)

Asi nebudu moct v psaní deníku pokračovat. Nejde mi to – řadit slova k sobě – a navíc, jaký to má smysl? Kdo ho kdy bude číst? Richard si myslel, že by to byl dobrý nápad, ale ve skutečnosti tím jen zabíjím čas.

Nemůžu uvěřit, že jsme konečně v Macau. Jamie spí, unavený po dalším dlouhém letu kolem zeměkoule, a Richard je ve vedlejším pokoji. Za hodinu se sejdeme s mužem jménem Chan Šan-tung, který nám pomůže dostat se do Hongkongu. Čekali jsme na něj skoro celý týden a já jen doufám, že jsme zbytečně nemarnili čas. Nemáme tušení, co je se Scarlett, jestli je živá, nebo mrtvá. Harry Foster, australský majitel vydavatelství, který byl na schůzce Nexu, za ní někoho poslal – asistenta ze své kanceláře. Možná se mu s ní podařilo spojit, ale už se neozval. Zmizel… Zřejmě ho zlikvidovali.

Staří jsou tam a čekají, až přijedu. Svým způsobem je neuvěřitelné, že se dokázali skrývat tak dlouho, ale mají v tom praxi. Když jsem byl v Yorkshiru, jednali prostřednictvím Jayne Deverillové a obyvatel Lesser Mallingu. V Peru pomocí Diega Salamandy. Teď je to Temnota. Líbí se jim, když za ně lidé dělají špinavou práci, a až vypukne válka – která, jak vím, vypukne – podle mě se ukážou teprve na konci. A tehdy už bude pozdě. Vyhrají.

Možná že těch pět dní, které jsme strávili v Londýně, za to přece jen stálo. Jamie si pobyt užil, viděl všechny pamětihodnosti a mně s ním bylo nakonec fajn. Buckinghamský palác, Londýnské oko, Harrods, Muzeum hrůzy. Richard nás nenechal vydechnout – možná chtěl, abychom nemysleli na to, co nás čeká. Taky jsme telefonicky mluvili s Pedrem a Scottem ve Vilcabambě. Pedro si dělá o Scotta starosti. Pořád mu připadá duchem jinde, jako by dokonce ani nebyl

na naší straně. Vím, že se Scott zlobí, že jsem je s Jamiem rozdělil, ale já si pořád myslím, že to byl dobrý nápad. Ještě není v pořádku.

A pak ten let. Z Londýna do Singapuru, potom ze Singapuru do Macaa. Jsem tak unavený, že nemůžu spát. Až tohle dopíšu, půjdu se znovu osprchovat. Tentokrát studenou vodou. Možná se proberu.

Nevím, co si mám o Macau myslet. Kdyby se mě na ně někdo zeptal před půl rokem, ani bych ho neuměl ukázat na mapě. V životě jsem o něm neslyšel. Ukázalo se, že jde o pruh země dlouhý pouhých deset mil. A na něm stojí ty nejpodivnější stavby, jaké jsem kdy viděl. Třeba přístavní terminál. Když připlujete do Macaa tryskovou lodí z Hongkongu, je to první budova, kterou spatříte, a napadne vás, že ji mohli postavit o něco přívětivější. Působí totiž odpudivě – bílá betonová krabice obklopená nadjezdy, omšelá a ohavná.

Ale pak dorazíte ke kasinům a pomyslíte si, že jste se ocitli na jiné planetě. Macao žije z hazardu: dostihy, chrtí závody, blackjack a ruleta. Kasina mi vyrazila dech. Něco takového jsem ještě nikdy neviděl. Jedno je celé zlaté a vypadá jako kus prohnutého kovu. Další se podobá přeplácanému narozeninovému dortu. To největší a nejhonosnější mi připomnělo obrovskou kytku. Je pětkrát vyšší než všechny ostatní budovy ve městě. Dostal jsem křeč do krku, když jsem se snažil dohlédnout na vrchol.

Historická část Macaa se mi líbila víc. Richard mi řekl, že území kdysi patřilo Portugalcům, a ukázal mi jejich vliv na některých palácích se sloupy, arkádami a balkony, které vyčnívají do ulice. Ale stejně šlo o chaotickou směsku všeho možného. Pouliční ruch a davy lidí byly typicky čínské. Starší domy se nacházely v lepším stavu než nové, které byly zanedbané a zchátralé. Portugalci tu vybudovali krásná náměstí a kašny. Pak přišli Číňané a postavili kasina, obchody a věžáky vysoké čtyřicet padesát pater. A teď se tísní jedna budova vedle druhé jako hádající se sousedé.

Jamieho Macao taky zklamalo. „Jednou jsem o Číně četl knížku," řekl. „Když jsem ještě bydlel v Salt Lake City. Nikdy jsem moc nečetl, ale tahle byla o dracích a kouzelnících a já si myslel, že Čína musí bejt úžasný místo. Podle mě to byl blábol…"

Na letišti nás vyzvedl mladý Číňan s obrovským pugétem bílých květin. Bylo to trochu zvláštní, ale podle toho jsme poznali, že čeká

na nás. Hned je zahodil. Venku čekal rolls-royce se státní poznávací značkou HST 1. Všiml jsem si, že parkuje na zákazu stání, ale pokutu nedostal. To mi něco prozradilo o Chan Šan-tungovi. Rád se předvádí.

Cesta z letiště trvala asi půl hodiny. Lilo jako z konve, takže Macao zřejmě vypadalo ještě hůř než jindy. Než jsme sem dorazili, déšť naštěstí trochu polevil.

A kde tedy teď jsme?

Řidič zastavil před širokým schodištěm lemovaným dvěma starobylými, žlutě natřenými zdmi. Schody zdobila černobílá mozaika a podél rostly miniaturní palmy. Za zdmi jsem zahlédl stromy. Byly dosud obalené listím a tak vysoké, že přes ně nebylo vidět. Jako byste kráčeli parkem. Řidič vystoupil z auta a pokynul nám, abychom ho následovali. Posbírali jsme zavazadla a asi v polovině schodiště jsme dorazili k železné bráně, která se po našem příchodu otevřela.

Na druhé straně nebyl park, ale soukromá zahrada s nádvořím, mramorová kašna, která nefungovala, a za ní se tyčil nádherný dům postavený ve španělském slohu. Byl stejně žlutý jako zdi kolem schodiště a měl zelené okenice a v prvním patře balkon. Vypadal tak trochu jako ambasáda, jako místo, kam obvykle nesmíte vstoupit. A připadalo mi, že patří do jiného světa. Stál přímo uprostřed Macaa, a přesto nějak mimo něj.

„Fantazie," prohodil Richard.

Řidič nám gestem naznačil, abychom šli za ním.

Vstupní dveře se také otevřely, sotva jsme k nim došli. Za nimi na nás čekala žena. Byla to zřejmě služebná, protože měla na sobě dlouhou černou sukni s šedivou halenkou zapnutou ke krku. S úsměvem se uklonila.

„Vítejte v domě pana Šan-tunga. Doufám, že jste měli příjemný let. Můžete jít prosím za mnou? Ukážu vám vaše pokoje. Pan Šan-tung vás v osm hodin očekává u večeře."

Šlo o jeden z nejkrásnějších domů, jaké jsem kdy viděl. Zařízení bylo jednoduché, ale pečlivě naaranžované, takže jediná váza na polici, osvětlená bodovou lampou, vám dala jasně najevo, že pochází z období Ming a pravděpodobně má cenu milion liber. Podlahy byly z naleštěného dřeva, stropy dvakrát vyšší, než bývá obvyklé, stěny

oslnivě bílé. Schodiště vedoucí nahoru lemovaly obrazy čínských umělců. Byly velice prosté a určitě také stály spousty peněz.

Naše pokoje měly výhled do zahrady a nacházely se ve stejném patře – já bydlel s Jamiem, Richard sám. Postele už byly povlečené, očividně zbrusu novým ložním prádlem, a nechyběla ani televize a lednička plná kokakoly a ovocných džusů. Jako bychom se ocitli v pětihvězdičkovém hotelu, ale (jak řekl Richard) účet snad zaplatí někdo jiný.

Všichni jsme byli po dlouhé cestě špinaví a unavení a já a Jamie jsme si hodili mincí, kdo půjde do koupelny jako první. Vyhrál jsem a vzápětí jsem stál nahý v tak prostorném sprchovém koutě, že by se v něm dalo spát, a z devíti různých stran na mě dopadala horká voda. A když jsem vyšel ven, oblékl jsem si přichystaný župan. Pak mě v koupelně vystřídal Jamie. Usnul dřív, než se stačil utřít.

Záviděl jsem mu, že může spát.

Hodně jsem přemýšlel o knihovně, kterou jsem navštívil ve snu. Rozhodl jsem se správně? Tu knihu jsem si nepřečetl a začínám toho litovat. Právě teď jsem pětačtyřicet minut jízdy od Hongkongu a nemám tušení, co mě tam čeká. Z té knihy bych se to dozvěděl. Možná by mě varovala, abych tam nejezdil.

Ale možná by mi taky řekla, kdy a jak zemřu – a kdo by chtěl číst něco takového?

Připomnělo mi to počítačovou hru, kterou jsem hrával, když jsem bydlel v Ipswichi. Šlo o adventuru, sled úkolů, které hráče provedou celou řadou nejrůznějších světů. Kevin mi krátce potom, co jsem ho poznal, ukázal, jak si stáhnout klíč. Díky němu jsem znal všechny odpovědi předem. Zbavil hru veškerého kouzla. Najednou jsem věděl všechno, co jsem potřeboval – ale stala se taková divná věc. Už nikdy jsem tu adventuru nehrál. Prostě mě přestala bavit.

Proč mi Knihovník tu knížku ukázal? Čeho tím chtěl dosáhnout? A když už jsme u toho, kdo to vůbec byl? Vždyť mi ani neřekl, jak se jmenuje. Když o tom tak přemýšlím, svět snů mě fakt štve. Má nám pomáhat, ale dává nám jen úkoly a nápovědy. Vím, že je důležitý pro to, co se stane, že má nějaký důvod. Jednou ten důvod snad pochopím.

Už jsem toho napsal dost. Je skoro tři čtvrtě na osm. Nejvyšší čas probudit Jamieho a seznámit se s naším hostitelem panem Chan Šan-tungem.

Hongkong na nás čeká. Je tam ve tmě, ale já slyším jeho volání. Už brzy přijedu.

VLÁDCE HORY

Chan Šan-tung byl jedním z nejpůsobivějších lidí, jaké kdy Matt potkal. Připomínal bronzového Buddhu v čínském chrámu. Měl stejné vzezření a vyzařovala z něho stejná energie. Nebyl přímo tlustý, ale velice tělnatý, stavěný jako zápasník sumo. Vypadal, jako že vám při stisku ruky rozdrtí všechny prsty.

Měl černé vlasy, kulatý obličej s masitými rty a chladnýma, pozornýma očima a na sobě elegantní oblek, který byl očividně drahý, možná hedvábný. Na rukou s dokonale upravenými nehty, které před ním spočívaly na stole, se mu blýskal tenký stříbrný snubní prsten. Vedle ležela krabička cigaret a zlatý zapalovač… Asi jeho slabá stránka. Ale nikdo z jeho hostů by se mu neodvážil dát přednášku o škodlivosti kouření. Všechno na tom muži, dokonce i to, jak seděl – klidně a mlčky –, naznačovalo, že si s ním není radno zahrávat. Byl zvyklý, že ho všichni poslouchají.

A přesto se choval velice příjemně. „Dobrý večer," přivítal je. „Posaďte se, prosím." Měl dokonalou angličtinu. Každé jeho slovo znělo jako od absolventa Oxfordu.

Čekal na ně v jídelně, v čele dlouhého stolu, kam by se vešlo deset lidí, ale byl prostřen pouze pro čtyři. Místnost byla stejně elegantní jako zbytek domu, s okny od podlahy ke stropu, která měla výhled na dřevěnou terasu a zahradu za ní. Richard, Matt a Jamie se posadili. Okamžitě se otevřely postranní dveře a objevily se dvě ženy, jež jim nalily vodu a rozložily ubrousky na kolena.

Muž čekal, až odejdou. „Jmenuji se Chan Šan-tung," oznámil.

„Já jsem Richard Cole." Richard představil sebe a pak oba chlapce. Rozhodl se už, že bude používat jména, která měli v pase. „Tohle je Martin Hopkins a tohle Nicholas Helsey."

„Řekl bych, že to jsou Matthew Freeman a Jamie Tyler," namítl Šan-tung. „A dodal bych, že lhát svému hostiteli je nezdvořilé – ale přejdu to, protože chápu, že jste nervózní. Něco vám povím, pane Cole. Vím o vás třech všechno. Vlastně víc, než o sobě možná víte vy. Jinak byste tu nebyli."

„A my o vás nevíme nic," odpověděl Richard. „Proto se musíme chovat opatrně."

„Velice moudré. No, bude mi potěšením vás informovat. Ale nejdřív bychom se měli najíst."

Ženy se jako na zavolanou vrátily, přinesly podnosy s jídlem a mlčky jim naservírovaly večeři. Ani vzdáleně se nepodobala těm smaženým mastným koulím sladkokyselé chuti, které si Matt kdysi koupil v čínské restauraci v Ipswichi. Na stole leželo asi tucet misek – ryby, maso, rýže, nudle – a na první pohled bylo zřejmé, že jejich obsah připravoval špičkový kuchař. Když si Matt všiml, že vedle talíře leží příbor, spadl mu kámen ze srdce. Chan Šan-tung jedl hůlkami.

„Musím se vám omluvit," začal a přešel hned k věci. Nezeptal se jich na cestu nebo co si myslí o svých pokojích. „Naléhavá obchodní záležitost mě odvolala do Spojených států. Mrzí mě, že se kvůli tomu zdržel váš odjezd do Macaa. Navíc se obávám, že mám špatné zprávy. Doufal jsem, že důvod vaší cesty tady bude dnes večer sedět s námi. Hovořím o té dívce, o Lin Muo." Chvatně pokračoval dřív, než ho Richard stačil přerušit. „Vy jí říkáte Scarlett Adamsová. Ale já ji nazývám jménem, které dostala, než ji její rodiče adoptovali a odvezli na Západ."

„Odkud o Scarlett víte?" zeptal se Richard.

Šan-tung se předklonil a vylovil z jedné misky krevetu. Navzdory svým obrovským rukám používal jídelní hůlky velice obratně, jako badatel zkoumající exemplář. „Vím toho o ní hodně," odpověděl. „Faktem je, že ještě včera byla s mými lidmi v Hongkongu. Vynaložil jsem spoustu času a peněz – o lidských životech nemluvě – abych ji z toho města dostal."

Matt si v duchu přehrál, co Šan-tung právě řekl, a došlo mu, že jde o potvrzení toho, co si myslel. „Staří jsou v Hongkongu," konstatoval.

„Staří Hongkong ovládli," upřesnil Šan-tung. „Mají ho celý pod kontrolou – od vlády přes policii po metaře. Nevím, kolik lidí zavraždili, ale musely jich být tisíce. Moji lidé s nimi bojují. Představujeme jediný zbývající odpor."

„Kdo jsou vaši lidé?" zeptal se Richard.

Šan-tung si podrážděně povzdychl. „Je zbytečné mě pořád přerušovat a klást mi otázky. Stejně vám chci všechno říct."

„Promiňte." Richard si uvědomil svou chybu. „Zřejmě síla zvyku. Býval jsem novinářem."

„Nemám novináře rád. Neberte to osobně, ale kdysi mi způsobili mnoho potíží. Co kdybyste pokračoval v jídle? Povím vám všechno, co potřebujete vědět."

Chan Šan-tung se dosud jídla téměř nedotkl, ale odložil hůlky a spustil.

„Mám velkou čest být členem organizace, která se nazývá Paj Lien. Překlad zní Společnost bílého lotosu. Možná jste si všimli nápovědy, již jsem vám poslal na letiště. Muž, který tam na vás čekal, držel kytici lilií. Lotos je totiž druh vodní lilie. Naše společnost je nesmírně stará. Vznikla ve čtvrtém století, aby kladla odpor cizím nájezdníkům, Mongolům, kteří tehdy Čínu ovládali. Cíl Bílého lotosu zůstal následující čtyři století stejný – pomáhat čínskému lidu v boji proti tyranii a útisku.

Jenomže během té doby se stala zajímavá věc. Společnost bílého lotosu se změnila. Podstatu té změny asi těžko pochopíte, a tak mi dovolte, abych vám ji vysvětlil na postavě z vašich dějin. Určitě všichni znáte Robina Hooda. Bohatým bral a chudým dával. Pro vesničany v sherwoodském lese byl hrdinou, ale úřady v něm viděly banditu, zločince. Kdyby mohly, pověsily by ho.

Společnost bílého lotosu kdysi fungovala stejným způsobem. Možná vás bude zajímat, že jejím mottem bylo: *Ta fu – č'pchin*. Překlad zní: ‚Trestej boháče, pomáhej chudým.' Ale existoval zde zásadní rozdíl. Jak roky plynuly, Bílý lotos zjistil, že z kriminální povahy svých aktivit profituje. Byl také mimořádně úspěšný ve světě organizovaného zločinu. Dál bral bohatým, ale jak jeho členové sami bohatli, dával čím dál méně chudým. Také se změnil jeho název. Začalo se mu říkat Společnost tří částí. Mělo to své opodstatnění.

Bílý lotos věřil, že svět tvoří tři součásti: nebe, země a lidstvo. Jeho příslušníci proto měli na těle vytetovaný trojúhelník. Ten trojúhelník se také objevil na jejich vlajkách. A nakonec se jim začalo jednoduše říkat triády."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Matt o triádách, zločineckých ganzích, které operovaly v Asii, slyšel. Obchodovaly s drogami. Organizovaly pašování lidí, prostituci, vydírání a nájemné vraždy. Mučily nebo zabily každého, kdo se jim připletl do cesty. Byly stejně tak kruté jako mocné. A tenhle člověk klidně připouštěl, že k nim patří! Pohlédl na Jamieho. Zdvořile naslouchal. Nevypadal, že by ho to, co právě slyšel, šokovalo. Richard, na druhou stranu, na hostitele ohromeně zíral.

„Vidím, že vás to zaskočilo," poznamenal Šan-ťung. „A než mi položíte jednu ze svých stupidních otázek, pane Cole, odpovím vám sám. Ano. Jsem zločinec. Víc než to, jsem ten, komu se říká *Šan-chu*, Vládce hory. To znamená, že jsem šéfem své triády. Nedokážu vám přesně říct, kolik lidí jsem zavraždil, abych se dostal tam, kde jsem dnes, ale přibližně jich bylo kolem pětadvaceti. Vím, že na mě v devíti zemích včetně Velké Británie a Spojených států vydali zatykač – a byl bych už dávno za mřížemi, kdybych nezaplatil spousty peněz těm správným lidem, aby mě nechali na pokoji.

Asi teď uvažujete, jestli byste měli sedět u mého stolu a jíst mé jídlo. Ptáte se, proč bych měl chtít vám ve vašem boji proti Starým pomáhat. Možná si myslíte, že by bylo logičtější, kdybych stál na jejich straně. Ale mýlili byste se.

Až donedávna jsem měl pod kontrolou veškerý zločin v Hongkongu. V Kowloonu a New Territories mám například laboratoře na výrobu heroinu. Po celém ostrově fungují má nelegální kasina a sázkové kanceláře. Imigranti z Číny mi platili pět tisíc dolarů za to, že je propašuji přes hranice. Po příchodu Starých se všechno změnilo. Staří nemají o peníze zájem. Nechtějí dělat byznys. Chtějí jen všechno kolem sebe zničit – včetně triád. Jsou mými nepřáteli stejně jako všech ostatních, jediný rozdíl je v tom, že já mám prostředky, abych s nimi mohl bojovat. A to také dělám. Je v tom jistá ironie, že? Jsem nepochybně špatný člověk, ale cestu mi zkřížilo ještě větší zlo a já jsem teď donucen konat dobro.

A tak jsem využil všechny své kontakty v Hongkongu, abych zorganizoval odboj. Mám k dispozici lidi. Budovy. Zbraně… Ne že by byly proti stvůrám, které se dokážou zformovat z much, moc platné. Ale především mám odhodlání. Mě Staří neporazí. Mohou zničit svět, ale mě nezničí.“

„Překvapuje mě, že vás nepožádali, abyste pro ně pracoval,“ poznamenal Richard.

„Kupodivu mě skutečně požádali, abych jim sloužil. Korporace Temnota se na mě obrátila přesně před rokem. Ale Vládce hory nikomu neslouží. Zmínil jsem se o pětadvaceti obětech. Muž, který mi tu otázku položil, byl pětadvacátou.“

„Smím se na něco zeptat?“ ozval se Matt.

„Prosím,“ odpověděl Chan Šan-tung. „Ale měl bych tě varovat – vzápětí ti položím otázku já a hluboce doufám, že mi na ni dáš správnou odpověď.“

Mattovi se ta výhrůžka nelíbila, ale stejně pokračoval. „Jak víte o Scarlett?“ zajímal se. „A proč jste ji nazval Lin Muo?“

„Společnost bílého lotosu o Strážcích brány odjakživa věděla. Nesmíš zapomenout, že kdysi dávno, před téměř dvěma tisíci lety, jsme byli prakticky náboženským řádem. Stále jsme. To znamená, že střežíme mnoho tajemství… Posvátné texty a dávné principy. Dokonce i potom, co jsme se začali věnovat výhradně zločinu, jsme zůstali věrni svým zásadám. Tajemství přecházela z generace na generaci. A podle mě jsme vždycky tušili, že jednoho dne budeme vyzváni, abychom se vrátili ke svým kořenům, abychom znovu zdvihli meč.

Na tvou druhou otázku, která se týká Lin Muo, ti ještě nemohu odpovědět. Nejdřív mě musíš přesvědčit, že ti mohu důvěřovat, což se dosud nestalo.

Ale mohu ti prozradit, že se narodila na místě zvaném Mej-čou. Vždycky jsme věděli, že se Staří vrátí a začnou ji hledat… Že je jednou ze Strážců brány. Proto jsme zařídili, aby ji Adamsovi adoptovali a odvezli na Západ. Chtěli jsme, aby byla co nejdál odsud. Doufali jsme, že bude v bezpečí.“

„Nevyšlo to.“

Šan-tung pokrčil rameny. „Udělali jsme pro její ochranu všechno, co bylo v našich silách. Nemůžeme za to, že ji Staří objevili. Popravdě řečeno, zavinila si to sama. Nicméně máš pravdu. Staří ji našli a vylákali sem.“

„Pokusili jste se ji dostat z Hongkongu,“ ozval se Jamie. Moc nejedl, protože ho hovor u stolu zcela pohltil.

„Měli Scarlett pod dohledem od chvíle, kdy do města přijela,“ vysvětlil Šan-tung. „S obrovskými problémy se nám podařilo předat jí vzkaz. Lochan, můj nejdůvěryhodnější muž v Hongkongu, se s ní spojil a dal zabít měňavce, který ji hlídal. Odvezl ji na bezpečné místo, ale bohužel – opět její vinou – i tam ji Staří vystopovali. Jak jsem se vám už zmínil, několik mých lidí zemřelo. Lochanovi se však podařilo dopravit Scarlett do jednoho našeho skladiště a chtěl ji propašovat na zaoceánskou loď. Mělo k tomu dojít včera. Plán však selhal, z důvodů, které nejsou dosud jasné. Teď je Scarlett v jejich rukou.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Jamie. „Jak ji vysvobodíme?“ Vládce hory si nalil z křišťálové karafy sklenici vody a napil se. „Jamie a já můžeme jet do Hongkongu,“ navrhl Matt. „Najdeme ji…“

„Jestli pojedete do Hongkongu, uděláte přesně to, co chtějí. Budou na vás čekat, a i když vás nezabijí – to nemají v plánu – způsobí vám tolik bolesti, že budete toužit po smrti.“

„Nemůžeme ji v tom nechat.“

„Zřejmě nemáte na vybranou.“

„Ne, pane Šan-tungu,“ namítl Matt. „Tomu přece nevěříte. Proč byste mě sem jinak pozval?“ Matt se mu podíval přímo do očí. „Pomůžete nám dostat se do Hongkongu. Už jste nám to řekl. Máte ve městě svoje lidi. Můžete nás tam propašovat. My Scarlett najdeme. A odjedeme odtamtud dřív, než Starý zjistí, co se stalo.“

Chan Šan-tung postavil sklenici na stůl. „Možná vám pomůžu,“ připustil. „Ale jak jsem se už zmínil, musíš mi odpovědět na jednu otázku.“

„Na jakou?“

„Jsem od povahy velice opatrný člověk. Řekl jsem vám, že jsem zabil pětadvacet lidí. Měl jsem ještě dodat, že konkurence se mě

mnohokrát pokusila zlikvidovat. Jste mými hosty, protože se za vás zaručil můj přítel pan Lee. Důvěřuji mu. Vždycky jsem se na něj mohl spolehnout. Pan Lee je totiž přesvědčený, že ty a tenhle americký chlapec jste ti, kdo tvrdíte, že jste."

„To je ta vaše otázka?"

„Přesně tak. Jak si mohu být jistý, že jste Strážci brány?"

Matt se na okamžik zamyslel. Pak ukázal na křišťálovou karafu. Ani se nemusel soustředit. Karafa se okamžitě skácela ze stolu, dopadla na podlahu a roztříštila se. Šan-tung zamrkal. To byla jeho jediná reakce. Pak se pomalu usmál. „Roztomilý trik. Ale to pořád nestačí. Nezpochybňuji tvé schopnosti. Chci znát tvou totožnost."

„Přečtu vám myšlenky," ozval se Jamie. „Tvrdíte, že o nás všechno víte. Já vám během deseti vteřin můžu říct všechno o vás."

„Doporučoval bych ti, abys to nedělal," opáčil Chan Šan-tung. Potom se otočil k Mattovi. „Připravil jsem test, jakousi zkoušku, která mi nade vši pochybnost potvrdí, že jste tím, kým říkáte, že jste. Stačí, když ji absolvuje jeden z vás. Měl bych vás ale varovat, že když selžete, umučím vás k smrti. Co vy na to?"

Matt pokrčil rameny. „Potřebujeme vaši pomoc," odpověděl. „Letěli jsme kvůli tomu přes půl zeměkoule. Jestli není jiná cesta…"

„Není."

„Matte…," hlesl Richard.

„Tak jdeme na to," dodal Matt. „Co je to za zkoušku?" Chan Šan-tung vstal. „Říká se tomu žebřík z mečů," vysvětlil a ukázal ke dveřím v zadní části místnosti. „Tudy, prosím…"

ŽEBŘÍK Z MEČŮ

Matt vstal a vydal se za Chan Šan-tungem. Richard s Jamiem ho následovali. Za dveřmi se nacházela dlouhá chodba s naleštěnou dřevěnou podlahou, ale jinak prázdná. Na opačném konci byly další dveře.

Vedly do prostorné čtvercové místnosti, která jako by k domu nepatřila. Mattovi připomněla kapli nebo snad koncertní síň, do níž by se pohodlně vešlo padesát šedesát lidí. Zdi byly obložené dřevěným táflováním, jež ladilo s venkovní chodbou, a podél tří stěn stály lavice. Čtvrtou, zřejmě pódium, zahalovala temně rudá opona. Nad oponou se táhla galerie, ale byla tak vysoko, že se z přízemí nedalo rozeznat, co na ní je.

„Stojíte v naší shromažďovací místnosti," vysvětlil pan Šan-tung. „Měli byste to považovat za obrovskou čest. Smějí sem vstoupit pouze členové triády a novicové a každý vetřelec obvykle bývá okamžitě zlikvidován. Scházíme se tady každý pětadvacátý den čínského měsíce. Místnost má samostatný vchod z ulice. Možná vás bude zajímat, že iniciační obřad trvá šest hodin. Novic musí zodpovědět tři sta třicet tři otázek týkajících se společnosti. Naučí se tajná stisknutí ruky a poznávací znamení. Ustřihneme mu pramínek vlasů a podepíše se krví."

„Když to tak poslouchám, ani nemám o vstup do triády zájem," zamumlal Richard.

Naštěstí se zdálo, že ho Šan-tung neslyšel. „Mluvím o našich rituálech, abych vám připomněl, že Společnost bílého lotosu je velice stará," pokračoval. „S postupem let se samozřejmě leccos změnilo. Před devíti sty lety pili novicové krev ostatních smíšenou s vínem. A ještě jedna část obřadu zanikla. Když Čínu zotročil Kublajchán,

Bílý lotos prý hledal vůdce, muže, který by zemi osvobodil. Mělo jít o buddhistického mesiáše, jenž zvládne náročnou zkoušku…“

Přešel místnost a uchopil šňůru, která roztáhla oponu. Jamie zalapal po dechu. Matt udělal krok dopředu. Nejdřív si myslel, že vidí zvláštní žebřík vedoucí na galerii, ale pak mu došlo, že ve skutečnosti ho tvoří starobylé meče nablýskané do oslnivého lesku a spojené dráty tak, že ostří směřovala vzhůru. Teoreticky se po něm dalo vyšplhat – ale silně o tom pochyboval. Jakmile byste na meč přenesli váhu těla, čepel by vám rozřízla chodidlo. I kdybyste byli hodně lehcí, cesta nahoru by byla nesmírně bolestivá. Galerie se nacházela v obrovské výšce. Matt napočítal devatenáct příček. Devatenáct možností se pořezat.

„Za dobu, kdy jsem Vládcem hory, o sobě tři novicové tvrdili, že jsou buddhistickým mesiášem,“ vysvětlil Šan-tung. „Požádali mě, aby mohli vyšplhat po žebříku, a já ochotně svolil. Sledovat jejich pokusy byl úžasný zážitek. Jeden se dostal skoro až nahoru – než omdlel. Bohužel, při pádu si zlomil vaz.“

„Co ty další dva?“ zeptal se Matt.

„Jeden si na první příčce uřízl prsty na levé ruce a vzdal to. Ten druhý vykrvácel.“

„To je šílenství!“ Richard se už nedokázal ovládnout. „Matt netvrdí, že je vaším buddhistickým mesiášem nebo jak tomu říkáte.“

„Tvrdí, že je jedním Strážcem brány. Pokud je to pravda, nemusí se ničeho bát.“

„A když s tím nebudeme souhlasit? Když odmítneme tu zkoušku podstoupit?“

„Pak vám nepomohu. Opustíte Macao, a ta dívka zemře, pomalu a v osamění.“

Richard tiše zaklel. Jamie popošel dopředu a postavil se vedle Matta. „Zkusím to,“ řekl klidně.

„Díky, Jamie,“ odpověděl Matt. „Ale já nás sem přivedl. Myslím, že bych to měl udělat já…“

Vykročil dopředu, ale Richard zvedl ruku. „Na to zapomeň, Matte!“ vykřikl. „Tohle nemáš zapotřebí. Existuje spousta jiných způsobů, jak se můžeme dostat do Hongkongu bez pomoci tohohle šílence.“

„Sami to nedokážeme," namítl Matt. „Jeden z nás to musí zkusit…"

„Pořežeš se a vykrvácíš."

„Slibuju, že toho po prvním prstu nechám."

Došel k žebříku. Jakákoli naděje, že snad nebude tak nebezpečný, jak to vypadá, okamžitě zmizela. Meče byly pevně omotány dráty a směřovaly proti sobě, takže se jílce a špičky pravidelně střídaly. Čepele byly ostré jako břitva. Položil na jednu prst a už jen při tom se málem poranil. Kdyby na ni položil obálku, rozpůlila by se.

Dokáže to? Instinkty mu říkaly, že ne, že to není možné, že se zmrzačí. Zavřel oči. Copak opravdu neexistuje jiné řešení? Skutečně potřebují, aby jim ten muž pomohl? Hongkong leží pouhých padesát mil odsud. Mohou nasednout na tryskovou loď a risknout to. A navíc – proč by se měli spolčovat se zločinci?

Jenomže věděl, že klame sám sebe. Scarlett je v nebezpečí. Kdyby chtěl jet do Hongkongu sám, mohl to udělat už před týdnem. Jiná možnost není. Otevřel oči. „Tak dobře," řekl.

„Zuj si boty," nařídil mu Šan-tung.

„Jasně," zamumlal Matt. „Škoda kvalitní kůže." V tu chvíli ho napadlo, jestli si boty ještě někdy obuje. Sundal si je a stejně tak ponožky. Pod chodidly ucítil hladkou dřevěnou podlahu. Zahýbal prsty u nohou.

„Matte…," pokusil se Richard naposledy.

„To je v pořádku, Richarde."

Matt se na něj nepodíval. Nepodíval se na nikoho. Věděl, že to zvládne v jediném případě. Musí se bezvýhradně soustředit. Devatenáct příček. Jednou viděl v televizi lidi, kteří chodili po žhavém uhlí. A indičtí fakíři uměli se svým tělem neuvěřitelné věci. Matt si vzpomněl, co dokázal v poušti Nazca. Zachytil letící kulku a obrátil ji zpátky proti člověku, který ji vypálil. Koncentrace. Nic víc, nic míň.

Natáhl ruku a lehce se opřel o jeden meč. Cítil, že mu čepel rozřízla kůži. Bolelo to. Z dlaně mu vytryskla krev.

„To stačí!" vykřikl Richard. „Nedokážeš to."

„Dokážu."

Matt zaťal zuby. Věděl, jakou udělal chybu. Moc přemýšlel o tom, že se to nedá zvládnout. Když pohyboval věcmi, aniž se jich dotkl, nikdy ho nenapadlo, že to nedokáže. Tak ta schopnost funguje. Je jeho součástí a může ji kdykoli použít. Tenhle úkol možná vypadá jinak, ale princip je stejný. Devatenáct příček. Podruhé si neublíží. Je Strážce brány. Nemá se čeho bát.

Zapomněl na Richarda. Zapomněl, kde je. Ta galerie nad ním… Na ničem jiném nezáleží. Meče se mu před očima rozmazaly. Zmizely. Opět natáhl ruku, současně zvedl levou nohu a položil bosé chodidlo na první ostří. Už nebylo cesty zpátky.

Richard viděl za tu dobu, co byl s Mattem, mnoho zvláštních věcí, ale tahle byla nejneuvěřitelnější ze všech. Sledoval, jak začíná šplhat nahoru, zvládá jednu příčku za druhou, a klade chodidla na čepele, které jsou očividně ostré jako břitva. Vypadal jako v transu a vytrvale stoupal vzhůru, jako by levitoval. Byl už v polovině žebříku a ani jednou se neporanil. Jamie, který stál vedle něho, Matta ohromeně pozoroval. Dokonce i na Chan Šan-tunga to očividně zapůsobilo.

Matt dorazil na konec. Sestoupil z žebříku a stál na galerii. Všichni mlčeli. Šan-tung zamířil k postrannímu schodišti, které vedlo také nahoru. Matt na něj čekal. Na pravé dlani měl řeznou ránu, důsledek chybného začátku, ale jinak byl zcela v pořádku.

Vládce hory k němu přistoupil. V ruce držel obvaz. Hluboce se uklonil a podal mu ho. „Omlouvám se, že jsem o tobě pochyboval, Matthew," řekl – a znělo to naprosto upřímně. „Jsi skutečně jeden z Pětice a bude mi ctí ti pomoci."

Matt převzal obvaz a omotal si ho kolem ruky. Současně si všiml oltáře na opačné straně galerie, který nebyl z místnosti vidět. Spatřil na něm několik zlatých misek, vonné tyčinky, dva dřepící Buddhy a mezi nimi jadeitovou sošku štíhlé dívky s dlouhými vlasy, které jí ve vlnách splývaly po ramenou. „Tohle je Lin Muo," vysvětlil Chan Šan-tung. „Odpověď na otázku, kterou jsi mi položil. Lin Muo je jméno dívky z čínské legendy. Narodila se v Mej-čou, na východě provincie Kuang-tung, a uměla předpovídat počasí. Když dospěla, stala se z ní bohyně moře, velice důležitá pro námořníky, kteří pluli neznámými vodami. V Macau je stále uctívána."

Došel k oltáři a poklonil se jí.

„Ta soška je nesmírně vzácná," pokračoval. „Pochází z dynastie Ming, ze sedmnáctého století. Prý jde o skutečnou podobu Lin Muo, okopírovanou z dřívějších soch."

Matt tu tvář znal. Vzpomněl si na snímek, který viděl v novinách. „To je Scarlett, že jo?" zeptal se.

„Dívka, kterou znáš jako Scarlett, se také narodila v Mej-čou. Vždycky jsme věřili, že je reinkarnací Lin Muo. A je pravda, že jsou si neskutečně podobné."

„Takže nám pomůžete?"

Šan-tung přikývl. „Musíte co nejdřív odjet," řekl. „Teď pojďte do mé pracovny a vymyslíme, jak to provedeme."

Odvedl Matta ke schodišti a společně sestoupili dolů. Richard s Jamiem už na něj čekali.

„Nemám slov," zamumlal Richard skrz zaťaté zuby.

Jamie mlčel a krátce položil Mattovi ruku na rameno. Byl šťastný, že nebyl na jeho místě.

Vyšli za Šan-tungem zpátky chodbou a následovali ho do pracovny, která měla také výhled do zahrady. Šlo o strohou místnost s velkým stolem, několika policemi na knihy a pár drobnostmi. Jeho vystupování se nápadně změnilo. Stále se choval jako velitel, člověk, který je zvyklý, že ho každý okamžitě poslechne, ale už nepůsobil tak autoritativně. Opravdu čekal, že Matt po tom žebříku vyleze? Očividně to s ním zamávalo.

Vytáhl mapu a rozložil ji na stůl. Matt se podíval na hodinky a blesklo mu hlavou, jak dlouho to potrvá. Bylo už deset hodin.

„Staří mají město pod kontrolou," začal Šan-tung, „ale pokud podcenili velikost a možnosti triád, udělali osudovou chybu. Mám tisíc pěšáků, které vám mohu dát k dispozici. Bez váhání za vás položí život. Takhle to u nás chodí. Muž, který jim velí, se jmenuje Lochan. Má hodnost 438, jinými slovy, je Vládcem kadidla. Bude na vás v Hongkongu čekat."

„Jak víme, že mu můžeme věřit?" zeptal se Richard.

„To je velice prosté, pane Cole. Je to můj nejstarší syn. Poznáte ho podle jizvy na obočeji." Šan-tung naznačil prstem čáru, která začínala na levé tváři a přetínala ústa. „Poslali na mě muže, aby mě

zabil *ťienem*, což je čínský meč. Lochan mu v tom zabránil. Nebýt jeho, byl bych mrtvý. Tady se s ním setkáte…“

Zabodl prst do mapy, na místo v přístavu.

„Mám oficiální firmu, která dodává do Kowloonu pyrotechniku. U Salisbury Road stojí skladiště, kam vás odvede. Scarlett byla také tam, než se jí zmocnili Staří. Ale nemusíte si dělat starosti. To místo je stále bezpečné.

Snažíme se zjistit, kde Scarlett věznì, ale zatím se nám to nepodařilo. Je možné, že je tady…“ Opět ukázal, tentokrát na ulici na opačné straně vody. „Tohle je Hřebík. Stojí v Queen Street a sídlí v něm ústředí korporace Temnota. Jestli je to děvče tam, Lochan na budovu zaútočí. Budete u toho.

Chrám Tchaj-šan s dveřmi, které hledáte, se také nachází na Queen Street.“ Ukázal na křižovatku nedaleko zelené skvrny s modrou tečkou uprostřed, která zřejmě představovala jezírko. „Radši byste tam neměli chodit, protože ho zcela jistě hlídají. Ale jakmile Scarlett osvobodíte, pravidla se změní. Chrám leží necelou čtvrt míli od Hřebíku, u hongkongského parku. Lochan vám pomůže dostat se dovnitř. Zabije každého, kdo se vám připlete do cesty. Až vejdete do chrámu, ty dveře vás zavedou, kam budete chtít.“

„Ale co když Scarlett není v Hřebíku?“ zeptal se Richard.

„Pak po ní budete muset pátrat. Třeba vám dokáže pomoct její otec.“ Přejel prstem po mapě. „Paul Adams se vrátil do Wisdom Court, do věžáku, v němž bydlí. Ten je tady, na Harcourt Road. Ale buďte opatrní. Byl u toho, když se jí Staří zmocnili, a možná se na tom podílel. Nemůžeme mu důvěřovat. Ale třeba ví, kde je.“

„A vy si myslíte, že nám to prozradí?“

„Přinutíme ho.“ Chan Šan-tung to prohodil naprosto nenucené, přesto jim z té věty přeběhl mráz po zádech.

Zdálo se, že domluvil. Matt byl vyčerpaný. Těšil se, až si vleze do postele. Ale pak Chan Šan-tung obešel stůl, z jedné zásuvky vytáhl mobilní telefon a podal ho Richardovi. „Můžete mi kdykoli zavolat,“ vysvětlil. „Telefon má nastaveno přímé vytáčení. Stačí stisknout jedničku a okamžitě vás spojí.“

„Takže kdy odjedeme?“ zeptal se Jamie.

Šan-tung se obrátil a podíval se na něj. Tvářil se naprosto bezvýrazně. „Loď už na vás čeká,“ oznámil. „Do Hongkongu musíte dorazit za tmy. Dojděte si pro zavazadla.“

V HONGKONGU

Loď kotvila u Porto Exterior, vnějšího přístavu Macaa. Chan Šan-tung se s nimi stroze rozloučil v hale svého domu a teď seděli Mart, Jamie a Richard v autě, které je vezlo poloprázdnými ulicemi přes město. Opět pršelo a lesklé černé chodníky byly téměř opuštěné, protože většina lidí se schovala v kasinech a utrácela peníze v hazardních hrách za umělého osvětlení lustrů.

Všichni byli unavení. Jamie podřimoval, opíral si hlavu o okno a dlouhé vlasy mu zakrývaly obličej. Richard seděl vedle něho. Matt měl dojem, že se zlobí – na Šan-tunga za zkoušku se žebříkem, a na sebe, že to dovolil. Matt jel vepředu. Spád, který události nabraly, ho zaskočil. Před pár hodinami dorazil do Macaa, a už je zase na cestě. Přemýšlel, co ho čeká v Hongkongu, a blesklo mu hlavou, jestli se rozhodl správně. Věděl už, že celé město je past, kterou Staří nachystali. A on přesto míří přímo do ní.

Ale nečekají, že přijede… Určitě ne tímhle způsobem, říkal si. A jiná možnost neexistuje. Nemůže dál nechat Scarlett samotnou. Už to trvá moc dlouho. Musí ji najít a vysvobodit. Je Strážcem brány. Je na čase vzít situaci do svých rukou.

Před nimi se objevil lodní terminál, ale oni do něho nevjeli. Řidič místo toho odbočil do úzké uličky, která vedla na nábřeží, a zastavil. Vystoupili do chladné noci.

Matt a Richard stáli vedle sebe. „Fakt si myslíš, že těm lidem můžeme věřit?“ zašeptal novinář a těmi slovy vyjádřil vše, o čem celou dobu přemýšlel. „Jde o triády. Víš přece, co to znamená. Drogy a zbraně. Hazardní hry. Prostituce. Zlikvidujou každýho, kdo se jim připlete do cesty – včetně tebe a mě. Řekl bych, že mezi nima a Starýma není velký rozdíl.“

Ještě před pár hodinami by Matt souhlasil, ale dobře si pamatoval, jak se Chan Šan-tung díval na sošku Scarlett neboli Lin Muo, jak jí říkal. „Podle mě jsou na naší straně," řekl.

„Možná." Richard vzal Marta za poraněnou ruku a otočil ji dlaní vzhůru. Obvazem prosakovala krev. „Přesto ti to neměl dělat."

„Udělal jsem si to sám," namítl Matt. „Nesoustředil jsem se."

Přistoupil k nim Jamie. „Myslím, že chce, abysme šli s ním," poznamenal a pohlédl na řidiče. Pak dlouze zívl. „Jen doufám, že na tý lodi mají pohodlnou postel."

Přístav nebyl nic moc: pruh bílého betonu, dva jeřáby a obloukové lampy vydávající tvrdé, nažloutlé světlo, ve kterém všechno vypadalo ještě nepřívětivěji. Déšť polevil, ale stále drobně mžilo. Řidič je odvedl k plavidlu zakotvenému u hráze, které je mělo dopravit do Hongkongu.

Šlo o starou nákladní loď pouze se dvěma palubami. Na spodní se nacházel nezastřešený nákladový prostor plný dřevěných beden s černým nápisem **KUNG TAO**. Kajuta byla na horní palubě. Měla tvar skleníku a po obvodu malá okna. Do vzduchu se tyčily dva radiostožáry, radiolokátor a komín, z něhož vycházel černý dým. Celá loď byla ověšena pneumatikami, aby se nepoškodila o přístavní hráz, takže společně s odlupujícím se nátěrem a rezavými skvrnami vypadala, jako by ji našli na smetišti. Matt jen doufal, že moře bude klidné.

„Máme společnost," utrousil Richard.

Z kajuty se vynořil muž v rybářských botách a sešplhal po žebříku k nim. Když vstoupil do světla, bylo zřejmé, že nejde o Číňana. Byl to statný Evropan s plnovousem, tmavýma očima a kudrnatými černými vlasy. Měl ošlehanou, zjizvenou tvář – rozpraskané rty, zlomený nos, žilky prosvítající skrz pokožku. Buď to způsobily přírodní živly, dlouhá léta strávená na moři, nebo byl kdysi boxerem – neúspěšným boxerem. Měl na sobě džíny, tlustý svetr a tmavomodrý nepromokavý kabát. Na ramenou se mu leskly dešťové kapky. Jeho obrovské ruce, umazané od oleje, připomínaly lopaty.

„Dobrý večer, přátelé," řekl. „Vítejte na *Nočním motýlu*." Představil svou loď, ale ne sám sebe. Měl hluboký hlas a španělský

přízvuk. Slova mu vycházela odněkud z hrudníku. „Pan Šan-tung mě požádal, abych se o vás postaral. Můžu vás pozvat na palubu?“

„Jak dlouho potrvá plavba?“ zeptal se Richard nedůvěřivým tónem.

„Tři hodiny… Možná déle. Pohybujeme se pomaleji než trysková loď a je příšerné počasí. Pořád prší! Čím dřív vyrazíme, tím líp.“ Muž vytáhl dýmku a poklepal si s ní o zuby, jako by hledal kazy. „Často jezdím do Hongkongu za tmy, jestli vás trápí tohle,“ pokračoval. „Nikdo si nás nevšimne. Tak pojďte na palubu, ať můžeme vyplout.“

Otočil se a nastoupil zpátky na loď. Richard se podíval na Matta. Ten pokrčil rameny. Kapitán se nechoval právě přátelsky, ale proč by taky měl? Tihle lidé byli zločinci. Jen poslouchali příkazy. Strážci brány ani nikdo jiný je nezajímal, takže od nich nemohli očekávat úsměvy a komfort první cestovní třídy.

Richard měl s sebou batoh – své jediné zavazadlo. Hodil si ho na záda a následoval kapitána na palubu. Když došli k žebříku, Matt s vděčností zaregistroval, že má místo mečů klasické příčky. Náhle ho upoutal Číňan ve špinavých džínách a nepromokavém kabátu, který přetahoval přes bedny plachtu proti dešti. Jejich oči se na okamžik střetly. Matt si uvědomil, že lodník si ho prohlíží s neskrývanou nenávistí. Pak si odplivl a pokračoval v práci. Zdálo se, že jde o jediného člena posádky.

V kajutě, která vypadala dokonce ještě omšeleji než loď – její zařízení jako by pocházelo z filmu o druhé světové válce – nebylo moc místa. Kapitán seděl na stoličce před kormidlem, které ze všech stran obklopovaly spínače a ciferníky se značkami, jež už dávno vybledly. Déšť opět zesílil. Po oknech tekly čůrky vody a svět venku nebyl skoro vidět; roztříštil se do kapek, které visely na místě, všechno odrážely, ale ukazovaly jen velice málo. V podpalubí rozmrzele hučely motory. Celá kajuta se otřásala. Vznášela se v ní vůně slané vody, nafty a starého tabáku.

Stála tu pohovka a dvě křesla pro pasažéry. Veškerý nábytek byl otlučený a špinavý. Richard, Matt a Jamie se posadili. Kapitán u kormidla zapnul dva prastaré stěrače, které se začaly pohybovat ze

strany na stranu. Číňan odvázal lano a loď, aniž ji někdo zpozoroval, zamířila do tmy.

Vpředu zářila řada světel. Spatřili silniční most dlouhý přinejmenším půl míle, který se klenul přes celý přístav. Ale jakmile pod ním propluli, všechno zmizelo. *Noční motýl* měl na přídi a střeše kajuty reflektory, ale jejich světlo stěží proniklo hustou clonou deště, takže v nich nebylo vidět nic víc než pruh černé vody pár metrů před lodí.

Kapitán zapnul monitory a kajutu zaplavilo zelené světlo a tiché pípání, které rozdělovalo ticho jako čárky ve větě. Asi deset minut všichni mlčeli, ale pak se objevil Číňan a přinesl otlučený podnos se čtyřmi plechovými hrnky horké čokolády, kterou připravil v kuchyňce někde v podpalubí.

„Ještě jste mi neřekli, jak se jmenujete," prohodil kapitán. Zapálil si dýmku a vyfoukl kouř do vzduchu, takže kajuta působila ještě menším a stísněnějším dojmem než předtím. Bylo v ní horko, zřejmě od motorů v podpalubí.

Richard je představil. „Já jsem Richard a tohle jsou Matt a Jamie." Pluli ilegálně do Hongkongu a Chan Šan-tung už stejně věděl, co jsou zač. Falešná jména byla zbytečná.

„A já jsem Hector Machado. Ale můžete mi říkat kapitáne. Tak mi říkají všichni – i když nejsem na lodi."

„Vy jste Španěl?" zeptal se Richard.

„Portugalec. Narodil jsem se v Lisabonu. Byl jste tam?"

Richard zavrtěl hlavou.

„Prý je to krásné město. Odjeli jsme odtamtud, když mi byly tři roky. Můj otec odešel do Hongkongu bojovat proti komunistům. Tohle byla jeho loď." Machado zabafal z dýmky, která rudě zazářila, a vyfoukl kouř. „Zastřelili ho přímo tady, kde teď sedím. A od té doby je loď moje."

„Kolik máte členů posádky?" Matt přemýšlel o Číňanovi. Proč se chová tak nepřátelsky?

„Jen Billyho. Nikoho dalšího nepotřebuju."

„Co je v těch bednách?"

Machado zaváhal, jako by se bál, že prozradí příliš. Pak pokrčil rameny. „Rachejtle. Spousta rachejtlí. Pan Šan-tung má firmu, která je prodává do Hongkongu.“

„A co vozíte, když nepřepravujete pyrotechniku?“ zeptal se Richard nepřátelským tónem. Očividně mu vadilo, že je ve společnosti těchhle lidí.

„Všechno možné, Richarde. Zboží, o kterém byste raději neměl vědět. Pašoval jsem i lidi, jestli vás zajímá tohle. A možná byste za to měl být vděčný. Živím se tím už dlouhou dobu. *Noční motýl* sice nevypadá nic moc, ale pobřežním hlídkám kdykoli ujede… Ne že by mi dělaly problémy. V přístavu mě všichni znají a nechávají mě na pokoji.“

„Jak dlouho pracujete pro triády?“

„Mám to brát jako interview? Chcete o mně napsat do novin?“ Machado máchl dýmkou. „Být na vašem místě, tak si trochu zdřímnu. Možná máme před sebou dlouhou noc.“ Zastrčil dýmku mezi zuby a od té doby mlčel.

Pluli nocí, vedeni zvláštním zeleným světýlkem radaru. Kolem byla taková tma, že je naprosto pohltila. Na obloze nesvítil měsíc ani hvězdy. Nedalo se odhadnout, jestli stále prší, protože okna bičovala vodní tříšť. Machado si hověl u kormidla a mlčky pokuřoval. Richard, Matt a Jamie seděli v zadní části kajuty. Všichni tři byli napjatí a nervózní. Nemluvili o tom, co je v Hongkongu čeká, ale když teď byli konečně na cestě, dokázali si to celkem živě představit. Obrovské město, miliony lidí… A Staří, kteří všechno otrávili. Muselo jim přeskočit, že se tam vydali. Ale vypadalo to, že jiný způsob, jak odtamtud Scarlett dostat, neexistuje.

Jamie dopil horkou čokoládu a usnul. Richard otevřel batoh a začal se v něm přehrabovat; měl v něm mapy, peníze a čisté oblečení. Vzácný deník – který napsal Josef z Córdoby – byl také tam, pečlivě zabalený v igelitu. Matt si všiml krátkého záblesku a došlo mu, že Richard drží *tumi*, incký nůž.

Novinář zvedl hlavu. „Člověk nikdy neví, kdy se bude hodit,“ vysvětlil. „Navíc ho nerad nechávám bez dozoru.“ Zapnul batoh a ztišil hlas. „Co si o něm myslíš?“ zeptal se.

Mluvil o Hectoru Machadovi. Ani nemusel šeptat, protože kapitán ho nemohl v řevu motorů slyšet.

„Šan-tung mu věří," odpověděl Matt.

„Nechová se moc přátelsky."

„Proč by měl? Prostě nás tam musí odvízt."

„Doufejme, že to udělá."

Zmlkli a brzy usnuli. Náhle – zdánlivě za pár vteřin – Matta něco probudilo. Jako by jeden z motorů změnil rytmus a zpomalil. Otevřel oči. Byla stále tma a pršelo, ale před nimi se mihotala světla.

„Vstávat, přátelé!" zavolal kapitán Machado. „Jsme na místě."

Matt se zvedl a došel k oknu.

Byly dvě hodiny v noci, ale město jako Hongkong ve skutečnosti nikdy nespí. Matt rozeznal mrakodrapy – všude kolem nich planula světla a zvýrazňovala jejich siluety jasně zelenými, modrými a růžovými neony. Jako by město někdo namaloval obrovskou fluoreskující pastelkou na černé pozadí. Viděl, jak na noční obloze září reklamy – PHILIPS, SAMSUNG, HITACHI – barvy se lámou na hladině a zčeřené vlnky je roznášejí do okolí. Zahlédl i čínské nápisy, což mu připomnělo, jak moc se Hongkong liší od Londýna nebo Miami. Tohle byl úplně jiný svět.

Nad městem visela mlha. Možná šlo o iluzi způsobenou všemi těmi neony, ale měla zvláštní barvu – ohavnou jedovatě žlutou. Valila se k nim přes přístav, aby je pohltila, jako by byla živý tvor a věděla, co jsou zač. Jak pokračovali v cestě, přilepila se na okna kajuty a ještě víc ztlumila zvuk motorů.

Richard přistoupil ke kapitánovi u kormidla. „Proč jedeme tak pomalu?" zeptal se. To byla dobrá otázka. Stáli skoro na místě.

„Nesmíme na sebe upoutat pozornost," odpověděl Machado. „Vždyť jste tvrdil, že si nás nikdo nebude všímat."

„Přesto nesmíme dělat hluk." Uplynula další minuta.

„Myslel jsem, že plujeme do Kowloonu," poznamenal Richard.

„Plujeme."

„A – není Kowloon na opačný straně?"

Machado se v přítmí usmál. Dýmku už dokouřil. „Zanese nás tam proud," vysvětlil. V tu chvíli Matt pochopil, že lže, a ucítil důvěrně známý pocit blížícího se nebezpečí. Nekonečně dlouhou

dobu se nic nedělo. Pohupovali se na místě. Machado tam stál, téměř jako by je provokoval, aby jeho odpověď zpochybnili – aby něco udělali. Ale oni nic udělat nemohli. Byli na palubě jeho lodi, vydaní mu napospas.

A pak tmu proťalo světlo reflektoru a dopadlo na *Nočního motýla*. Celou kajutu zaplavila oslepující záře. Potom na ně zamířil další reflektor. Dva čluny. Byly zatím daleko, ale rychle se k nim blížily. Musely tu na ně čekat.

V tu chvíli Machado máchl rukou, udeřil Richarda do spánku a pak se otočil k Mattovi. Držel pistoli. Richard se bez hlesu svezl na zem. Machadovi se zkřivily rty do ohavného úsměvu. „Jestli se hneš, zastřelím tě," sykl.

Zradil je. Věděl, že se čluny blíží. Zavezl je přímo k nim.

„Za tohle vás triády zabijou…," zamumlal Richard. Zvedl se na koleno a přitiskl si dlaň na čelo. Z rány nad okem mu crčela krev.

„Triády končí," odsekl Machado. „Už nic neznamenají."

„Kdo vás teda platí?" zeptal se Matt.

„Dostanu za tebe obrovský balík peněz, chlapče. Dva miliony hongkongských dolarů. Víc, než jsem vydělal se Šan-tungem a jeho společníky za deset let. Tihle lidé o tebe moc stojí. A varovali mě před tebou. Jestli se pohneš, napálím to do tebe."

Matt se podíval z okna. Plavidla se vytrvale blížila; připojila se k nim tři další a pomalu je obkličovala. Šlo o šedé policejní čluny s identifikačním číslem na boku. Díky neprůstřelným oknům a úzké, špičaté přídi vypadaly jako miniaturní válečné lodě.

Richard se namáhavě zvedl. Machado namířil pistoli na něj. „Vás Temnota nechce," utrousil. „Snad vám tedy nebude vadit, že skončíte na dně moře." Olízl si rty – očividně si svou převahu užíval – a chystal se stisknout spoušť. Richard na něj bezmocně zíral.

„Odložte zbraň!" vyštěkl Jamie.

Machado okamžitě poslechl a se zmateným výrazem odhodil pistoli na podlahu. Neměl tušení, proč to udělal. Ale Matt ano. Kapitán v okamžiku svého vítězství zapomněl na Jamieho. Myslel si, že tvrdě spí… Ale spletl se. Jamie viděl, co se děje, a použil své zvláštní schopnosti. Kdyby Machadovi přikázal, aby přestal dýchat,

muž by tam stál, dokud by nezemřel. A – jak Mattovi blesklo hlavou – možná by si to zasloužil.

„Tady je hongkongská policie. Vzdejte se…“

Nad hladinou se rozlehl hlas zesílený megafonem. Na přídi nejbližšího člunu se tyčil muž – až na to, že na člověka byl příliš vysoký. Měl na sobě uniformu důstojníka hongkongské policie, ale bylo jasné, že o policistu nejde. S holou hlavou a prázdnýma očima vypadal jako zrůda ze zlého snu. Na moři byla zima, ale on se netřásl. Neprojevil sebemenší emoci.

Richard skočil dopředu, chytil kormidlo a prudce stáhl páku. Loď se rychle rozjela a Matt ucítil, jak se mu naklonila podlaha pod nohama. Kapitán Machado stál chvíli bezradně na místě, jako by nevěděl, co má dělat, ale náhle se vrhl na Richarda a začali se přetahovat o kormidlo.

„Zbav se ho, Jamie,“ řekl Matt.

„Skočte přes palubu!“ přikázal Jamie.

Machado se přestal prát s Richardem a jakoby v transu vyšel z kajuty. Ozvaly se výkřiky, rána a pak šplouchnutí. Policie zastřelila Machada dřív, než dopadl do vody. Domnívali se, že se snaží uprchnout. Nebo možná věděli, co je zač, a stejně se ho rozhodli zlikvidovat. Machado ležel obličejem ve vodě. Nehýbal se.

Richard měl nákladní loď pod kontrolou. Rozjel se přímo mezi policejní čluny, jednomu se kličkou vyhnul a zamířil do centra Hongkongu.

„Podejte mi pistoli!“ vykřikl.

Matt po ní chňapl a podal mu ji. Vzápětí Jamie vyjekl a ukázal rukou před sebe. „Pozor!“

V okně se objevil obličej a rozzuřeně na ně zíral. Matt si nejdřív myslel, že se jeden z policistů dostal na *Nočního motýla*, ale pak si vzpomněl na Billyho, který s nimi plul z Macaa. Číňan držel v ruce zbraň a mířil do kajuty. Richard duchapřítomně vypálil a zasáhl ho přímo mezi oči. Loď se divoce rozkolébala, kormidlo se otočilo a Billy zmizel.

Pak nejbližší policejní člun zahájil palbu. Kulky bušily s ohlušujícím řinčením do kovového trupu a odrážely se zpátky do vody. Jedno okno se roztříštilo a Richard se sehnul, takže mu na záda

a ramena dopadaly drobné úlomky skla. Do kajuty se nahrnul studený noční vzduch, který s sebou přinesl vodní tříšť a odporný, hnilobný zápach. Zatímco se *Noční motýl* řítil dopředu, Richard bojoval s kormidlem a snažil se krýt před kulkami. Matt se ohlédl. Policejní čluny se opět zformovaly a chystaly se je pronásledovat. Muž na přídi náhle otevřel ústa a zavyl. Temnotou se rozlehl zvuk hlasitější než všechny čluny dohromady. V tu chvíli Matt s jistotou věděl, že to skutečně není člověk.

„Budeme muset skočit do vody!“ zahulákal Richard, aby přehlušil řev motorů a burácení větru. „Jamie, umíš plavat?“

Jamie přikývl.

„Pokusím se nás zavízt co nejblíž.“ Otočil se k Mattovi. „Jestli se rozdělíme, sejdeme se v…“

Ale zbytek věty Matt neslyšel. Ozvala se další střelba, která tentokrát mířila na záď a nákladový prostor, kde se nacházely bedny s pyrotechnikou.

„Teď!“

Richard pustil kormidlo a loď začala kličkovat. Matt se ho chtěl zeptat na to, co právě řekl, ale události dostaly rychlý spád. Richard zvedl batoh ze země a hodil si ho na ramena. Jamie stál vedle něho. Policejní čluny se vytrvale blížily; byly pouhých pár metrů za nimi.

„Jdeme!“ vykřikl Richard.

Jamie vyběhl z kajuty a bez sebemenšího zaváhání se vrhl do moře. Ale Richard za ním neskočil. Sešplhal na spodní palubu, a jak Noční motýl s ječícími motory opilecky kličkoval po hladině, křečovitě se držel zábradlí. Po obličeji mu tekla krev a voda a v očích měl šílený výraz. Matt ho ještě nikdy v takovémhle stavu neviděl. Se zaťatými zuby zvedl pistoli, stále znovu a znovu pálil do beden s pyrotechnikou a vyprázdnil celý zásobník do jednoho místa.

Nic se nestalo – až při posledním výstřelu. V tu chvíli se plachta vzňala. Richard si všiml, že Matt je stále na palubě a dosud neskočil. „Dělej!“ vykřikl naléhavě.

Matt ho poslechl.

Vzápětí rachejtle vybouchly. Náklad měl cenu mnoha tisíc liber. Obsahoval kvanta střelného prachu. Ale na té explozi nic hezkého nebylo. Objevilo se jen oslepující ohnivé kolo, jež jako by zvedlo

Richarda z paluby a vymrštilo ho do vzduchu. To byla poslední věc, kterou Matt zahlédl, než dopadl do vody. Na okamžik ho zachvátila panika. Moře bylo temné a ledové. Oblečení a boty, které měl na sobě, ho stahovaly ke dnu. Musel vynaložit všechny své síly, aby se dostal zpátky nad hladinu.

Konečně se vynořil a zoufale zalapal po dechu. Připadalo mu, že celé moře je v plamenech. Na *Nočním motýlu* zuřil požár. Oheň byl tak prudký, že se kovové pláty určitě tavily. Neřízená loď se otočila na místě a narážela do policejních člunů, které se jí nestíhaly vyhnout z cesty. Ocitla se uprostřed nich a Matt rozeznal postavy v přilbách s plnou výstrojí, jak bezmocně přihlížejí zkáze, protože vědí, že jsou příliš blízko, že jsou její součástí. Jeden policejní člun už hořel. Vysoký policista stále vyl, ale tentokrát bolestí. Byl celý v plamenech. Odpadávaly z něho cáry uniformy i s přiškvařenou pokožkou. Nakonec mu pukla lebka a něco z ní vykouklo – druhá hlava, ale ne lidská. Pak se objevil bílý záblesk, jak explodovaly další rachejtle, a muž zmizel.

Petardy vybuchovaly jedna za druhou a Matt spatřil kaskády červené, modré, bílé, zelené a žluté, jak planoucí střely hvízdaly vzduchem a odrážely se na hladině pod sebou. Asi padesát rachejtlí explodovalo současně – některé z nich vylétly vzhůru, jiné narazily do policejních člunů. Jedna z nich se řítila nad vodou, o chlup Matta minula a se syčením se ponořila do hlubin. Spatřil hořícího policistu, který se vrhl do vody, aby se zachránil. Další tolik štěstí neměl. Vypadalo to, že drží v ruce otáčející se kateřinské kolo a nedokáže ho pustit, i když se mu propaluje do prsou. Všude kolem něho praskaly, bzučely a kvílely rachejtle. Neskočil do moře. Zemřel na palubě.

Matt šlapal vodu a snažil se dýchat. Byla mu taková zima, že měl stažené plíce. Věděl, že tam nemůže dlouho zůstat. Dva policejní čluny byly nepoškozené. Brzy ho začnou hledat. Ale kde je Richard? A co Jamie? Mořská hladina byla jako temné zrcadlo a odrážela světlo, ale nikde je neviděl. Chtěl na ně zavolat, ale neodvažoval se. Policisté by ho slyšeli.

Mohl udělat jen jedinou věc. Břeh byl asi sto metrů odtud. Musí se dostat na pevnou zem a doufat, že je objeví tam. Naposledy se

rozhlédl, pak se otočil, a přestože ho šaty táhly ke dnu, začal plavat. Za zády se mu mihotaly plameny a osvětlovaly mu cestu, a jak explodovaly poslední rachejtle, ozývaly se další rány a syčení. Slyšel, že někdo vykřikl čínsky rozkaz, ale pochyboval, že ho spatřili. Měl tmavé vlasy a na sobě tmavé oblečení. Proud ho odnášel pryč.

Ani nevěděl, jak se dostal ke břehu. Zničehonic ucítil pod koleny slizký betonový svah. Vyplazil se na něj a vylezl z vody ven. Ocitl se na staveništi. Alespoň to tak vypadalo. Těžko říct, když se tam krčil ve tmě, třásl se a z vlasů mu kapala špinavá voda.

„Richarde? Jamie?“

Netroufal si zavolat moc nahlas. Celé město – každý, kdo byl vzhůru – muselo ten ohňostroj vidět. Staří věděli, že je v Hongkongu, a už po něm určitě pátrají.

„Richarde? Jamie?“

Ticho.

Deset minut čekal a pak se rozhodl odejít – dokud se dokáže pohybovat. Kdyby zůstal ještě chvíli na místě, zmrzl by.

Byly tři hodiny v noci. Nacházel se v nepřátelském městě. Neměl tušení, kam jde. Byl promočený na kůži a neměl zbraň.

A byl sám.

NEKROPOLE

Matt zamířil ke stěně světel, která označovala kraj Hongkongu. Dorazil k silnici – v tuhle noční dobu prázdné – s luxusními hotely a nákupními centry na konci. Smog byl ještě horší než předtím. Páchlo jím celé město, jako chemická bažina. Matt tu byl pouhých několik minut, ale už ho bolela hlava a pálily oči.

Kde jsou Richard a Jamie? Musí je najít. Bez nich je ztracený. Jamie opustil loď jako první, a přestože Matt neviděl Richarda skočit, určitě ho o chvilku později následoval. A oba stejně jako on doplavali ke břehu – pokud je předtím nezpozorovala policie. Při představě, že jeho přátele zajali, se mu udělalo špatně.

Snažil se překonat pocit zoufalství. Musí vymyslet, co dál. Spojit se s členy triády. Jsou jich tu tisíce a čekají na něj, ale za současných okolností to nebude snadné. Chan Šan-tung jim dal mobil s přímým číslem. Richard ho měl u sebe, ale po pobytu ve vodě stejně nebude k ničemu. A pak je tu Šan-tungův syn Lochan. Určitě už ví, že se něco zvrtlo. Snad po nich jeho muži začnou co nejdřív pátrat.

Jenže Matt jim o sobě nemohl dát vědět. Pamatoval si adresu místa, kde se měli schovat, skladiště v Salisbury Road. Ale to bylo na opačné straně přístavu, v Kowloonu. Matt neměl mapu ani peníze. Byl mokrý. A byla noc. Jak se tam dostane?

Šlo se mu špatně. Pokaždé když došlápl na zem, boty mlaskly a on cítil, jak se mu z nich hrne voda ven. Tričko a kalhoty se mu lepily na tělo a zařezávaly do podpaží a rozkroku. Když přešel silnici a ocitl se mezi prvními budovami, připadalo mu, že je tam o něco tepleji než v přístavu. Ale jen se mu to zdálo. Byl promočený a třásl se zimou, a pokud nechtěl dostat zápal plic, bude se muset převléci do suchého.

Zastavil se. Zpoza nároží vyšel muž a zamířil k němu. Nejdřív si Matt myslel, že je opilý a vrací se z bujarého večírku domů. Měl na sobě pomačkaný oblek s povolenou kravatou a vrávoral. Matta napadlo, že se schová, ale muž o něj očividně nejevil zájem. A nebyl opilý. Byl nemocný. Jak se blížil, Matt si všiml, že má mrtvolně bledou tvář a na obleku obrovské skvrny od potu. Málem upadl, opřel se o sloup pouliční lampy a začal zvracet. Matt uhnul pohledem, ale předtím stačil zaregistrovat, že zvrací krev. Ten muž umíral. Rána se určitě nedožije.

Město se začalo pomalu odhalovat. Matt přece jen nebyl úplně sám. Zahlédl metaře s bílými rouškami na obličeji, jak uklízejí chodníky. Viděl osamělé členy ostrahy, jak v neonovém světle za okny znuděně odpočítávají dlouhé minuty do úsvitu. Prošel kolem stanice metra, která byla v noci zavřená, ale na schodech seděla tulačka zabalená v papírových pytlích. Všimla si ho a rozesmála se, jako by věděla něco, co on neví. Pak se drásavě rozkašlala. Matt zrychlil krok.

Kolem projela záchranka; měla vypnutou sirénu, ale blikající maják vrhal na výlohy šedomodré stíny. Kus před ním zastavila a Matt spatřil hlouček lidí, který se shromáždil kolem postavy ležící na chodníku. Dveře záchranky se rozlétly a vyskočili z nich dva muži, také s rouškou na obličeji. Všichni mlčeli. Postava na zemi se nehýbala. Záchranáři ji zvedli jako pytel brambor a naložili dozadu. Ten člověk byl buď mrtvý, nebo umíral, ale jim to bylo jedno. Vzadu Matt zahlédl další těla, spousty těl naházených na sobě. Záchranáři zabouchli dveře, nastoupili a okamžitě odjeli.

Město bylo obrovské, mlčenlivě a nepřátelské. Jako by je ovládla tma a ráno nemělo nikdy přijít. Jak Matt chvatně kráčel ulicí, z výkladních skříní na něj zíraly holohlavé figuríny v kožiších a diamantech. Za neprůstřelnými výlohami tiše tikaly stovky zlatých a stříbrných hodinek. Ve dne, za světla, Hongkong možná byl nákupním rájem. Ale ve tři hodiny v noci, pod těžkým příkrovem smogu a s nemocnými obyvateli, kteří umírali v ulicích, připomínal peklo. Staří ho hledají.

Matt uslyšel zvuk blížícího se auta a hněvivý řev motoru mu prozradil, že vůz spěchá a že by se mu měl klidit z cesty.

Samozřejmě, jakmile vklouzl do pasáže, přehnal se kolem policejní vůz a hned za ním druhý a oba se řítily směrem, kterým šel. Věděl, že musí zmizet dřív, než se objeví další. Přešel širokou ulici a začal stoupat do kopce.

A pak uslyšel něco ze tmy. Bylo to to poslední, co by v moderním městě čekal, a nejdřív si myslel, že se určitě plete. Cvakání kovu o asfalt. Klapot kopyt…

Na křižovatce se objevil muž na koni. Kopyta dopadala na povrch ulice tím zvláštním, nezaměnitelným rytmem a mezi výkladními skříněmi, chycená do pasti, se odrážela ozvěna. Pod lampou se kůň zastavil a Matt v jejím žlutém světle spatřil, že je to ještě horší, než se domníval. Jezdec byl vyhublý na kost a z hlavy mu trčel nůž, takže vypadal jako jednorožec z hororu.

Když ho Matt spatřil, vzpomněl si, jak mu Jamie vyprávěl o ohnivých jezdcích, kteří se zúčastnili té bitvy před deseti tisíci lety. Byl to jeden z nich? Když muž na koni projížděl kolem, přikrčil se za zaparkovaným autem a sledoval je v postranním zrcátku, až mu zmizeli z dohledu.

Právě když se chtěl napřímit, ztuhl hrůzou, protože ve tmě, vysoko nad mrakodrapy, se vznášelo něco obrovského. Netušil, co to je, ale usoudil, že jde o nějakého gigantického ptáka, možná dokonce kondora, kterého viděl na poušti Nazca. Temný stín zakroužil na obloze a zmizel. Matt teď věděl, že Staří mají celé město pod kontrolou: ulice, vodu i samotný vzduch. Bylo jen otázkou času, kdy ho objeví a zajmou. Každou vteřinu, co je venku, mu hrozí strašlivé nebezpečí.

Čekal, až si byl jistý, že je sám, pak se napřímil a chvatně pokračoval v cestě. Držel se blízko budov, aby se mohl vrhnout do stínu, kdyby se někdo blížil. Došel na křižovatku. Stálo tam auto – narazilo do patníku. Bylo úplně rozbité a houkačka pronikavě ječela. Matt viděl, jak ze dveří visí řidič zachycený v bezpečnostním pásu a má zakrvácenou hlavu a hrudník. Nikdo mu neběžel na pomoc.

Návěstí. Matt zvedl hlavu a přečetl nápis. Harcourt Road. Ten název mu byl povědomý…

„PaulAdams se vrátil do Wisdom Court… Ten je tady, na Harcourt Road.“

Vzpomněl si na Chan Šan-tunga, jak s nimi mluvil v pracovně a ukazoval jim to na mapě. Najednou věděl, co udělá. Nějak doklopýtal do správné ulice. Jestli je Paul Adams doma, možná ho pustí dovnitř. Přinejmenším bude mít do rána kde zůstat.

„Pomozte mi…“

Muž v autě nebyl mrtvý. Jeho oči, velice světlé, se otevřely. Vypadalo to, že pláče, ale byla to krev. Matt pro něj nemohl nic udělat. Odvrátil se od něho a dal se do běhu.

Připadalo mu, že ulice je nekonečná. Minul další nákupní střediska, nemocnici a obrovské konferenční centrum. Žádné další policejní vozy nezahlédl, ale v dálce slyšel kvílení sirén. Jednou kolem něho projel taxík – zběsile kličkoval ve špatném jízdním pruhu. Matt zahnul za roh a dorazil k tramvaji stojící před kancelářskou budovou. Byla strašně stará. Nebýt čínských znaků, mohla během druhé světové války jezdit po Londýně. A byla plná lidí. Jen tam seděli, zhroucení na sedadlech a nehybní. Matt netušil, jestli jsou živí, nebo mrtví, a raději se to nesnažil zjistit. Usoudil, že jde o směsici obojích.

Nějak našel cestu k Wisdom Court. V Macau se na mapu jen letmo podíval, takže měl o městě pouze matnou představu. Ale najednou se věžák tyčil naproti němu – spatřil název na kamenném obelisku a za ním příjezdovou cestu vedoucí ke kašně, široký vstup a na každé straně sochu šklebícího se lva. Ten dům vypadal úplně obyčejně, byl potemnělý, ale ve dvanáctém poschodí zářilo jedno světlo. Matt okna spočítal a měl dojem, že se zavlnil závěs, jak se za ním někdo pohnul.

Příjezdovou cestu už dlouho nikdo nezametl. Válelo se na ní suché listí a útržky papíru. Kašna byla mimo provoz. Jak kráčel ke dveřím, měl pocit, že celé místo je až na pokoj ve dvanáctém poschodí opuštěné. Venku neparkovala žádná auta. Přitiskl obličej na sklo vchodových dveří a nahlédl do recepce. Byla prázdná. Dveře byly zamčené, ale vedle spatřil panel s tlačítky. Bylo jich přes sto, očíslovaných, avšak bez jmenovek.

Opravdu je to dobrý nápad? Chvilku tam stál, prokřehlý a mokrý, a snažil se vymyslet nejlepší řešení. Chan Šan-tung se zmínil,

že Paul Adams možná pracuje pro Staré. Byl u toho, když se Scarlett zmocnili. Ale skutečně by poslal vlastní dceru na smrt? Určitě ne.

Nakonec bylo jedno, jestli mu Matt věří, nebo ne. Třásl se zimou. Musí se dostat dovnitř, do tepla. Jinou možnost neměl.

Stiskl první zvonek. Začal u čísla 1200, po každém zazvonění chvilku počkal na odpověď a potom zmáčkl další. Až do čísla 1213 se nic nestalo. Pak v domácím telefonu zapraskalo a ozval se hlas.

„Ano?“

„Pan Adams?“

„Kdo je tam?“

„Vím, že je pozdě, ale jsem Scarlettin kamarád. Nemohl bych si s várna promluvit?“

„Teď?“

„Ano. Pustíte mě dovnitř?“ Ticho. Pak se ozval bzučák a dveře se otevřely: Když Matt vešel do recepce, udeřil ho do nosu pronikavý zápach kanalizace. Někde praskla trubka. Slyšel kapat vodu a podlaha byla mokrá. V zadní části potemnělé recepce rozeznal schodiště, ale jakmile začal stoupat nahoru, ocitl se v naprosté tmě. Při každé zatáčce za roh křečovitě svíral zábradlí, ramenem se tiskl ke zdi a odpočítával jednotlivá poschodí. Měl pocit, jako by byl slepý, a bál se, že se na něj každou chvíli něco vrhne. Ale konečně dorazil k létacím dveřím, a když do nich strčil, stál na začátku dlouhé chodby. Z otevřených dveří, které byly přibližně uprostřed, se linulo světlo. Scarlettin otec na něj čekal, ale Matt viděl pouze jeho siluetu, protože měl světlo za zády.

„Co jsi zač?“ zavolal Paul Adams.

„Jmenuju se Matt.“

„Ty znáš Scarly?“

„Chci jí pomoct.“

„Nedokážeš jí pomoct. Přišel jsi pozdě.“

Matt se pustil chodbou. Bál se, že se Paul Adams vrátí dovnitř a zavře dveře dřív, než k nim dorazí. Ale počkal na něj. Když k němu Matt došel, spatřil drobného, shrbeného muže s prošedivělými vlasy a brýlemi. Scarlettin otec se několik dní neholil ani nemyl. Měl na sobě modrý svetr, který určitě stál spoustu peněz, ale teď vypadal, jako by v něm Paul Adams spal. A byl opilý. Matt z jeho dechu cítil

alkohol a poznal to i podle očí za brýlemi. Byly červené vyčerpáním a sebelítostí.

„Pane Adamsi…," spustil Matt.

„Neznám tě." Paul Adams se na něj bezvýrazně podíval.

„Už jsem vám to říkal. Jmenuju se Matt."

„Jsi promočený,"

„Můžu dál?"

Matt nepočkal na odpověď. Proklouzl kolem něho a vešel do bytu. Byl tam příšerný nepořádek. Ve dřezu a na pracovní desce ležely hromady špinavých talířů. Vzduch byl zatuchlý a prosycený zápachem kanalizace zezdola. Jako by tu někdo zemřel… Nebo možná umíralo samotné místo. Kdysi byl byt luxusní, teď vypadal zanedbaně a zpustle.

Paul Adams zavřel dveře. „Máš hlad?" zeptal se.

„Dal bych si trochu čaje," odpověděl Matt. Muž se nepohnul, a tak zamířil do kuchyně a dal vařit vodu na čaj. Podíval se do ledničky, jestli je tam něco k jídlu. Objevil pouze zbytky, ale stejně je snědl. Teprve teď si uvědomil, jaký má hlad. Digitálky na sporáku ukazovaly čtyři hodiny dvacet minut. Od jeho odjezdu z Macaa uběhlo šest hodin.

Paul Adams se posadil. Zvedl sklenici s whisky, jedním douškem ji vypil a nalil si další. „Jsi Angličan…," prohodil.

„Byl jsem u vás doma v Dulwichi," řekl Matt. Hledal ve skříňce čaj. „Snažil jsem se najít Scarlett, ale už byla pryč."

„Dostali ji."

„Víte, kde je?"

„Nevím." Opět se napil. „Ale vím, kdo jsi!" vykřikl. Teprve teď mu to došlo. „Jsi ten kluk, kterého všichni hledají. To kvůli tobě Scarlett zajali."

Matt mlčel. Voda se začala vařit, a tak si udělal čaj a přidal do něho dvě lžičky cukru.

„Matt Freeman. Tak se jmenuješ. Matt Freeman!" Paul Adams vstal a vrávoravě došel do kuchyně. Matt nevěděl, jestli v něm ten muž vzbuzuje soucit, nebo odpor. Ještě nikdy neviděl nikoho tak zoufalého. Paul Adams se těžce opřel o pracovní desku a zničehonic se mu v očích objevily slzy. „Lhali mi," zamumlal. „Řekli mi, že se jí

nic nestane, když jim pomůžu. To já jsem ji prozradil! Nebýt mě, odjela by pryč. Ale já se ji jen snažil chránit. Tvrdili, že ji zabijí, když jim nepomůžu.“

„Odvezli ji do Hřebíku?“ zeptal se Matt.

„Tam není.“ Paul Adams potřásl hlavou.

„Je pořád v Hongkongu?“

„Asi ano. Neřekli mi to.“ Odmlčel se a podíval se z okna. Na noční obloze se objevily první známky svítání. „Myslel jsem si, že mi za to budou vděční, ale prohlásili, že ji už nikdy neuvidím. Oklamali mě. Pomohl jsem jim a nebylo to k ničemu. Chtěli, abych si to až do smrti vyčítal.“ Sundal si brýle a hřbetem ruky si otřel oči. „Nechápu, o co jim jde, Matte. Nechápu vůbec nic. Tohle město…“ Hlas se mu vytratil.

„Pane Adamsi, můžu vám pomoct,“ řekl Matt. „Dokážu ji najít a dostat odsud.“

„Jak? Vždyť jsi ještě dítě.“

„Potřebuju se osprchovat a převlíct.“ Z Matta stále kapala voda na drahý koberec. „Půjčíte mi něco na sebe?“

„Já nevím…“ Muž nekonkrétně mávl k ložnici.

Matt sebral poslední síly a přinutil se myslet. Musí najít Scarlett. Proto je tady. Ale teď, když ji odvezli na neznámé místo, to nedokáže. Je vůbec v Hongkongu? Usoudil, že je. Staří ji používají jako vějičku, aby dostali jeho. Určitě ji tu budou držet v zajetí, dokud nepřijede.

Ale jak ji vypátrá? Mattovi se klížily oči. Toužil si vlézt do postele a okamžitě usnout. Jenže nějak věděl, že tohle je jeho poslední šance. Musí složit všechny střípky dohromady, tady, v téhle místnosti. Zaprvé je tu Paul Adams, zničený pocitem viny a zoufalství. Pak je někde v Hongkongu muž jménem Lochan s tisícem pěšáků. Richard a Jamie. Snad se s nimi nějak dokázali spojit. A potom pyrotechnika. Jak se jen jmenovala ta firma, jejíž název viděl na bednách na palubě?

A zničehonic znal řešení.

„Poslechněte,“ řekl. „Možná dokážu Scarlett najít, ale budete mi muset pomoct. Uděláte to?“

„Udělám cokoli.“

„Funguje vám telefon? A máte telefonní seznam?“

Paul Adams čekal něco víc. Jak by mohl telefonický hovor zachránit jeho dceru? „Je tamhle…“ Ukázal rukou, v níž stále držel sklenici s whisky.

Matt došel k telefonu. Ten plán byl zoufalý, ale nic jiného vymyslet nedokázal.

Zvedl sluchátko a začal vytáčet číslo.

* * *

Přijeli pro něj po sedmé hodině.

Matt spal na pohovce. Měl na sobě svetr a džíny, které mu neseděly, ale naštěstí byly suché. Dal si horkou sprchu a smyl z pokožky a vlasů zápach přístavu. A pak upadl do hlubokého, bezesného spánku.

Neslyšel, že policie dorazila. Projeli Harcourt Road a odbočili do Wisdom Court bez sirén. Probudil ho až hluk vyražených dveří a výkřiky asi deseti mužů, kteří vpadli do bytu. Někteří měli pistole. Matt nedokázal rozeznat, kdo jim velí. Najednou byli všude a okamžitě ho obklíčili.

Začal se zvedat, ale něco ho udeřilo do prsou. Byla to šipka vypálená ze zařízení, které vypadalo jako dětská pistolka, a táhly se za ní dráty. Pak ucítil výbuch bolesti. Projela jím elektřina, která mu doslova podrazila nohy. Zasáhli ho taserem, zbraní, kterou používají policejní jednotky na celém světě. Přes svůj neškodný vzhled vyslala elektrický výboj, který ho totálně ochromil. Matt ještě nikdy takovou bolest nezažil. Jako by se mu roztříštily všechny kosti v těle. Uslyšel zvířecí kvílení a uvědomil si, že ho vydává on.

Zhroutil se na podlahu a nedokázal se pohnout. Policisté nenechali nic náhodě. Záměrně ho zneškodnili dřív, než proti nim mohl použít své schopnosti.

Vzápětí se na něj dva z nich vrhli a zkroutili mu ruce za záda. Matt ucítil na zápěstích studenou ocel, jak mu nasadili pouta. Jeden z policistů ho chytil za vlasy a přinutil ho, aby si klekl.

Ve dveřích se objevil další muž.

„Takže tohle je Matt Freeman,“ řekl.

Předseda korporace Temnota chtěl, aby policisté měli před jeho příchodem vše pod kontrolou. Teď vešel dovnitř, postavil se nad Matta a s úsměvem ho studoval. Přestože ho vytáhli z postele, byl jako vždycky elegantně oblečený – měl na sobě nový oblek a nablýskané boty. „Ani nevíš, jak rád tě poznávám," dodal.

Matt ho ignoroval. Otočil se k Paulu Adamsovi. Oči mu planuly hněvem. „Co jste to provedl?" zaječel.

„Zavolal jsem je, když ses sprchoval." Adams došel k předsedovi. Bylo zřejmé, že se ho bojí. Stál tam a třel si ruce o sebe, jako by si je snažil umýt. „Tohle je ten chlapec, pane předsedo," zamumlal. „V noci na mě zazvonil. Zavolal jsem vám hned, jak se mi naskytla příležitost."

„Dobrá práce," utrousil předseda. Stál a zíral na Matta. „Nikdy jsem si nemyslel, že to bude tak snadné," poznamenal s úsměvem.

Matt zaklel.

„Věděl jsem, že ho hledáte, pane předsedo," pokračoval Paul Adams. „A teď ho máte. Takže Scarly už nepotřebujete. Pustíte ji?"

Předseda pomalu otočil hlavu a upřel oči na Scarlettina otce – jako doktor, který mu musí sdělit špatnou zprávu. „Nepustím," odpověděl. „Nikdy ji nepustím."

„Tak mi aspoň dovolte, abych ji mohl vidět. Dal jsem vám toho kluka. Copak si nezasloužím odměnu?"

„To jistě zasloužíte," přisvědčil předseda.

Kývl na jednoho policistu, a ten střelil Paula Adamse do hlavy. Matt viděl spršku krve, jak mu z týla vyletěla kulka. Byl okamžitě mrtvý. Podlomila se mu kolena a skácel se na bok.

„Rychlá smrt," poznamenal předseda a pohlédl na Matta. „Brzy budeš po takové toužit."

Po těch výhrůžných slovech se otočil a vyšel z místnosti. K Mattovi přistoupili dva policisté a prudkým škubnutím ho postavili na nohy. Pak ho vyvlekli na chodbu a táhli po schodišti do přízemí.

TCHAJ-FENG

STUPEŇ JEDNA

Drak mířil do Hongkongu a přibližoval se k němu se smrtící přesností. Cestou přes moře nabíral síly. Scarlett ho přivolala a on to věděl. Ani ona ho teď nemohla zastavit.

Vznikl jako fronta teplého vzduchu stoupajícího k obloze. Ale pak, velice rychle, se vytvořil mrak s černým, nehybným okem uprostřed a otáčel se stále rychleji a rychleji. Než meteorologické satelity odeslaly první snímky z Luzonského průlivu, bylo už pozdě. Drak se probudil. Hlad měl stejně obrovský jako oceán, v němž se zrodil, a zničil všechno, co mu stálo v cestě.

Ten drak byl tajfun.

Tchaj-feng.

Ta slova označují „velký vítr“, ale tuhle nejmocnější přírodní sílu, vichřici, která v sobě obsahuje sto menších, ani zdaleka nevystihují. Tajfun se pohybuje rychlostí přes dvě stě mil v hodině. Jeho oko může dosahovat šířky třiceti mil. Okolní hurikánové větry vytvářejí během jediné vteřiny stejnou energii jako deset atomových bomb. Číňané tajfunu také říkají „dračí dech“, jako by vycházel z tlamy děsivé příšery, která žije v mořských hlubinách.

Od roku 1884, jakmile se tajfun přiblížil k Hongkongu na vzdálenost pěti set mil, místní observatoř vždy vydávala sérii varování, z nichž každé doprovázelo výstražné znamení neboli stupeň ohrožení. První stupeň měl tvar písmene T a varoval místní obyvatele, aby se na vichr připravili. Třetí stupeň, T vzhůru nohama,

byl závažnější. Lidé věděli, že musejí zůstat doma a – pokud to není nezbytně nutné – necestovat. Postupně přišel na řadu osmý stupeň, trojúhelník, devátý stupeň, přesýpací hodiny, a konečně, nejděsivější, desátý stupeň. Ten měl, asi příhodně, tvar kříže. Desátý stupeň ohlašoval zkázu. Oznamoval, že téměř jistě dojde k obrovským ztrátám na životech.

A právě takový tajfun byl teď na cestě.

Ale žádné varování se neobjevilo. V listopadu, tedy měsíce potom, co mělo období vichřic skončit, nikdo tajfun nečekal. Kromě toho, žádný tajfun by nedokázal vzniknout tak rychle. Normálně to trvalo přinejmenším týden. Tenhle dosáhl plné síly za necelý den. Bylo to prostě neuvěřitelné.

Navíc neexistoval nikdo, kdo by varování vydal. Místní observatoř byla totiž opuštěná. Mnoho odborníků z Hongkongu odjelo a zbylí byli příliš vyděšení na to, aby v nemocném městě plném smrti chodili do práce.

Teď se drak, aniž ho někdo zpozoroval, blížil. Už viděl mrakodrapy. Když na ně s obrovským řevem zaútočil, vypadaly náhle maličké a bezvýznamné. Než si lidé uvědomili, co se děje, bylo pozdě.

STUPEŇ DVĚ

Předseda korporace Temnota přemýšlel, kolik lidí zahynulo během posledních čtyřiadvaceti hodin a kolik jich zahyne v těch příštích. Dokázal si je představit, jak se o šedesát šest pater níž plazí po chodnících, prosí o pomoc, která nikdy nepřijde, a nakonec v předsmrtné agónii ztrácejí vědomí. On sám Hongkong už brzy opustí. Jeho práce tady je skoro u konce. Přišel čas požádat o svou odměnu.

Staří mu za to, čeho dosáhl, slíbili celou Asii. Dokonce ani Čingischán nebyl tak mocný. Bude žít ve starobylém paláci s mramorovými koupelnami, hodovními síněmi a rozlehlými zahradami. Světoví vůdci, kteří přežijí, se mu budou klanět a každý,

kdo ho urazí – ať v byznysu nebo v soukromém životě – zemře bolestivým způsobem, který už vymyslel. Otevře krvavé divadlo a oni v něm budou hrát hlavní roli. A bude mít všechno, po čem zatouží. Z té představy se mu zatočila hlava.

Seděl u stolu ve své kanceláři v nejvyšším patře Hřebíku a nebyl sám. Na stejné kožené pohovce, na níž si před týdnem hověla Scarlett Adamsová, se krčil starý muž. Absolvoval dlouhý let, který ho očividně vyčerpal. Měl na sobě obnošený hnědý oblek, jenž mu neseděl. Velikost byla správná, přesto mu nepadl. Muž byl holohlavý, jen kolem uší mu trčely dva chomáčky bílých vlasů, a měl bílé obočí. V téhle elegantní kanceláři se necítil dobře. Nehodil se sem a věděl to. Ale byl rád, že tu je. Dobrovolně se sem rozhodl přijet.

Jmenoval se Gregor Malenkov. Mnoho let byl známý jako otec Gregory, ale teď hodlal na to jméno zapomenout. Jednou provždy opustil klášter Prosby o milosrdenství. Také on si přišel pro svou odměnu.

„Tak jak se vám líbí v Hongkongu?“ zeptal se předseda.

„Je to úžasné město,“ zasípal otec Gregory. „Skutečně úžasné. V mládí jsem ho navštívil, ale tenkrát bylo mnohem menší. Nestála tu ani polovina budov a letiště se nacházelo jinde. A všechna ta světla! Ten provoz a ruch! Musím říct, že jsem ho skoro nepoznal!“

„Za týden ho nepoznáte vůbec,“ poznamenal předseda. „Stane se z něho nekropole. Určitě víte, co to znamená, tak vzdělaný muž jako vy.“

„Město mrtvých.“

„Přesně tak Veškeré obyvatelstvo začalo umírat. Za několik dní tady nikdo nezbude. V ulicích se už hromadí těla. Nemocnice jsou plné – ne že by nemocným někdo pomáhal, protože lékaři a sestry umírají také. Nikdo se dokonce ani neobtěžuje volat pohřební službu. Na hřbitovech totiž není místo. A brzy bude situace ještě mnohem, mnohem horší. Je to zajímavé sledovat.“

„Jak je zabíjíte?“ zeptal se otec Gregory. „Napadlo mě, jestli to nemá něco společného se smogem.“

„Váš odhad je naprosto správný, otče Gregory. Přestože bych vás tak asi neměl oslovovat, neboť vím, že už nejste členem řádu.“

Předseda vstal a přistoupil k oknu, ale výhled zcela zahalovala mlha, která vířila kolem budovy. Brzy začne bouřka. Rozeznal jen vodu v přístavu. Hladina byla zpěněná a zvedaly se na ní hněvivé vlny.

„V Hongkongu byl smog odjakživa, přinášel ho sem vítr z Číny," pokračoval. „A zvláštní je, že ho místní lidé bez protestů snášeli. Tepelné elektrárny. Výfukové zplodiny. Vždycky se domnívali, že je to daň, kterou musejí platit za moderní způsob života."

„A vy jste znečištění ještě zhoršili?"

„Staří k němu přidali několik chemických látek – některé nesmírně jedovaté. Výsledek vidíte sám. Nejdřív přišli na řadu staří a nemocní, ale zbytek města je brzy následuje, když bude smrtící koktejl na obyvatele ještě nějakou dobu působit. Což bude. Nepříjemná smrt. Tady v Hřebíku jsme samozřejmě v bezpečí. Máme tu čističku vzduchu. Jen nesmíme trávit moc času venku."

Otec Gregory sepjal ruce. Nádor se mu výrazně zvětšil. Tlačil na oční bulvu v důlku, takže se nemohla pohybovat. Zdravé oko upíral na předsedu. „Musím říct, že jsem zklamaný," poznamenal. „Těšil jsem se, že se setkám se Starými, že je uvidím na vlastní oči."

„Staří Hongkong opustili. Mají ještě spoustu práce, protože se chystají na válku, která už brzy začne. Jakmile se dozvěděli, že jsme zajali Matta Freemana, odjeli."

„Nechápu, proč se neukážou světu," prohodil otec Gregory.

„Máte dva Strážce brány, takže je už přece nemůže nic zastavit…"

„Staří pracují jiným způsobem. Kdyby veřejně oznámili, že existují, lidé by se proti nim spojili. Zmařilo by to jejich plán. Ale když zůstanou v utajení, lidstvo se postupně zničí samo. Na to se těší."

Na chvíli se rozhostilo ticho. Otec Gregory si olízl rty a v očích se mu mihlo cosi ohavného. „Chci vidět tu dívku," řekl. „Pořád nemohu uvěřit, že mi dokázala utéct. Chtěl jsem…"

„Ano, to byla smůla," souhlasil předseda. „No, už jsou spolu. Ten chlapec ji sem přišel hledat, a tak mě napadlo, že by bylo zábavné, kdyby strávili jeden den společně."

„Nemůže se nic stát?"

„Přísně je střežíme a nikdo neví, kde jsou. Ten chlapec má sice jisté schopnosti, takže může být nebezpečný. Ale pokud jde o to děvče…“

„Ona žádné nemá?“

„Zdá se, že si vytáhla nešťastný los. Obávám se, že Scarlett Adamsová není taková superhrdinka, jak jsme si mysleli.“ Předseda se usmál. „Umí jen předpovídat počasí. To je všechno. Dokáže říct, jestli přijde déšť, nebo bude svítit slunce. Protože ani jednu z těch věcí už nikdy neuvidí, není jí to k ničemu. Dnes večer ji pošleme pryč. Do jiné země.“

„Zabít ji samozřejmě nemůžete.“

„Je nezbytné, aby obě děti zůstaly naživu. Budou trpět, ale necháme je žít. Uvězníme je v podzemních místnostech, které od sebe dělí tisíce mil. Budou dostávat omezené příděly jídla a vody, ale ocitnou se bez jakéhokoli lidského kontaktu. Staří mě požádali, abych Matta Freemana oslepil, což uděláme, ještě než Scarlett odjede. Chceme, aby byla u toho. To děvče se nakonec pravděpodobně zblázní. Tohle bude jedna z jeho posledních vzpomínek.“

„Skvělé. Mohl bych se toho zúčastnit?“

„To asi nepůjde.“

Otec Gregory se zatvářil zklamaně, ale pokračoval. „A co ten druhý chlapec?“ zeptal se.

„Jamie Tyler?“ Předseda stál dosud u okna. „Je někde tady v Hongkongu. Ještě jsme ho nevypátrali.“

„Hledali jste ho?“

Předseda pomalu zamrkal. Hluboko pod ním se míjely dva přívozy a cestou na protější stranu přístavu zápolily s bouří. Odkud přišla? Vypadalo to, jako by stále sílila. Překvapilo ho, že přívozy dosud jezdí. Těšil se, až konečně přestanou. Vždycky se mu zkazila nálada, když viděl, jak křižují sem a tam.

Zemřete při nehodě, v níž sehraje roli loď. A dojde k tomu v Hongkongu.

Jasnovidcovo proroctví. No, už brzy žádné lodě nebudou. Nebude žádný Hongkong.

„Jamie Tyler nemůže opustit město,“ vysvětlil. „Pokud samozřejmě neumře na ulici a uklízeči ho nehodí do moře. Tak či tak pro nás není důležitý.“

Opět se rozhostilo ticho.

„No, drahý otče Gregory,“ řekl předseda, „je na čase, abychom se rozloučili.“

„Jsem trochu unavený,“ připustil otec Gregory.

„Rád jsem vás poznal. Ale – prosím – dovolte, abych vás vyprovodil…“

Na rámu jednoho okna byla páka a předseda ji uchopil a zatáhl za ni. Celá tabule se odsunula – do místnosti zadul vítr, který s sebou přinesl cáry mlhy a smetl ze stolu lejstra. Místnost zaplnil zápach smogu.

Otec Gregory vytřeštil oči. „Nechápu…,“ začal.

„Je to zcela prosté,“ vysvětlil předseda. „Sám jste to řekl. Nechal jste tu dívku utéct. Proklouzla vám mezi prsty. Přece si nemyslíte, že to Staří nechají bez trestu?“

„Ale… našel jsem ji!“ Otec Gregory zíral na otvor. „Nebýt mě, nikdy byste nezjistili, co je zač!“

„A proto vám Staří připravili lehkou smrt.“ Předseda musel tu větu zakřičet, aby ho návštěvník slyšel. „Neplýtvejte už prosím mým časem, otče Gregory. Je na čase, abyste odešel!“

Otec Gregory zíral na otevřené okno, na mraky, které se řítily kolem. Ze zdravého oka mu skanula slza. Ale pochopil. Předseda měl pravdu. Selhal.

„Rád jsem vás poznal,“ řekl.

„Sbohem, otče Gregory.“

Stařec přešel místnost a udělal krok z okna ven. Předseda chvilku počkal a pak ho za ním zavřel. Bylo příjemné být opět v teple. Znechuceně si otřel ze saka pár dešťových kapek.

Bouře se stále zhoršovala.

STUPEŇ TŘI

Chrám Tchaj-šan se podobal všem ostatním chrámům v Hongkongu.

Možná byl o něco větší, se třemi oddělenými svatyněmi, které spojovaly krátké chodby, ale měl stejnou prohnutou střechu z tmavozelených tašek a stál za zdí, na kraji parku, ve svém soukromém světě. Uvnitř se vznášel dým ze svitků kadidla, které visely ze stropu, a z ohniště, v němž neustále hořely kousky papíru a oblečení, obětní dary pro Horu východu. Bylo tu několik oltářů zasvěcených nejrůznějším bohům, které ztělesňovaly stojící, sedící a klečící sochy… Spousty zářivě barevných soch s krutým pohledem v očích.

V hlavní chrámové lodi se navzdory špatnému počasí modlilo asi patnáct lidí, ukláněli se s plnou náručí kadidla a tiše si pro sebe mumlali. Byli nejrůznějšího věku, muži i ženy, a na první pohled vypadali úplně stejně jako věřící, kteří každý den přicházeli do chrámu Man Mo nebo Tin Hau. A přesto bylo patrné, že tyhle sem víra nepřivedla. Na to se chovali příliš napjatě, příliš ostražitě. Upírali oči na jediný vchod v zadní části budovy – na nízké dřevěné dveře s vyřezaným symbolem pěticípé hvězdy.

Věřící – přestože jimi nebyli – dostali velice jednoduché instrukce. Musejí se zmocnit každého dítěte, které těmi dveřmi projde. Jestli to neudělají, čeká je kruté, nekonečné mučení. Totéž platilo pro každého mladého člověka, jenž vstoupí do chrámu z ulice. Musejí ho zastavit dřív, než se dostane ke dveřím s hvězdou. Všichni tito lidé měli pod oblečením schované zbraně: pistole a nože. Byli v nepřetržitém kontaktu s Hřebíkem, aby mohli kdykoli přivolat posily.

Právě téhle situace se Matt obával. Proto odmítl použít k cestě do Hongkongu dveře s hvězdou. A měl od začátku pravdu.

V chrámu stálo patnáct lidí, mumlali modlitby, kterým nevěřili, a klaněli se bohům, které neuctívali. A zvenku útočily na zdi budovy poryvy větru, jenž každou minutu sílil, bušil do nich, jako by se snažil dostat dovnitř, vytrhával ze země drny a trsy trávy a hlasitě kvílel v rozích. Ze střechy spadla taška a roztříštila se. Utrhla se okenice a okamžitě ji odnesl vichr. Déšť, který teď padal

horizontálně, prudce narážel do kamenných stěn. Provoz na ulici se úplně zastavil, protože řidiči neviděli na cestu. Byli bezmocní.

Do chrámové lodi zavanul vítr; plameny v ohništi se ohnuly a zničehonic vyhasly. Nikdo si toho nevšiml. Všichni se soustředili na dveře s hvězdou. Kvůli tomu tady byli. Ignorovali vichřici a čekali, až se objeví první Strážce brány.

STUPEŇ ČTYŘI

Scarlett ze všech stran obklopovala tma, ale někdo do ní strkal a snažil se ji probudit. Neochotně otevřela oči a zjistila, že se nad ní sklání chlapec a třese s ní, aby se probrala. Okamžitě ho poznala. To, že je s ní, že je podučený a špinavý, mohlo znamenat jen jedinou věc… A to byla ta nejhorší zpráva ze všech. Je tady kvůli ní. Staří ho určitě vylákali do Hongkongu a teď jsou oba jejich vězni. Scarlett zaplavily hněv a hořkost. Zapletla se do té záležitosti proti své vůli. A už je po všem. Ani nedostala šanci. „Matte…," hlesla.

Konečně jsou spolu. Ale takhle si jejich setkání nepředstavovala. Posadila se a protřela si oči. Vrátili jí její oblečení, ale stále si nemohla zvyknout na krátký sestřih. Alespoň že se zbavila kontaktních čoček. Vytáhla si je v okamžiku, kdy ji nechali o samotě.

„Seš v pořádku?" zeptal se Matt.

„Ne." Znělo to nešťastně. „Jak jsem spala dlouho?"

„Nevím. Přivedli mě sem asi před hodinou."

„V kolik to bylo?"

„Kolem osmý."

„Ráno, nebo večer?"

„Ráno."

Matt se rozhlédl. Byli v prázdné místnosti s cihlovými zdmi bez oken a betonovou podlahou. Nad hlavou jim blikala žárovka v drátěném krytu. Od chvíle, kdy se za ním zabouchly ocelové dveře, bojoval s klaustrofobií. Nacházeli se hluboko pod zemí. Policisté,

kteří ho sem přivezli, ho vlekli čtyři patra dolů a pak chodbou připomínající tunel. Obyčejní policisté. Stejní jako ti, kteří ho zatkli. Vypadalo to, že měňavci, muší vojáci a všechny ostatní stvůry Starých se rozhodli Hongkong opustit. Přemítal proč.

Přes to všechno se mu ulevilo, že Scarlett našel. Vypadala úplně jinak než na fotografii, kterou viděl. Neuměl si představit, co musela prožívat, když ji sem zavřeli, samotnou.

„Proč tady seš?“ zajímala se Scarlett. Nedokázala ovládnout zklamání v hlase.

„Přišel jsem pro tebe,“ vysvětlil Matt. Chtěl jí říct víc, ale neodvážil se. Někdo je mohl poslouchat.

„Tos neměl. Všechno jsem zpackala. Byla bych dávno pryč, kdybych…“ Scarlett se odmlčela. Nedokázala se přimět, aby mu řekla o svém posledním setkání s otcem.

Matt si sedl vedle ní, takže se opírali rameny a nohy měli natažené před sebe. Scarlett podle toho, jak se pohyboval, usoudila, že je raněný. Byl bledý a vypadal unaveně. „Co kdybys mi vyprávěla všechno, cos prožila?“ navrhl. „Můžeš začít tím, kde jsme. Víš to?“

Přikývla. „Byl se tu na mě podívat předseda…“

„Kdo to je?“

„Takovej slizoun v obleku.“

„Myslím, že jsem ho potkal.“

„Chtěl se pobavit na můj účet,“ pokračovala Scarlett. „Řekl mi, že seš na cestě sem, ale doufala jsem, že lže. Tohle je stará věznice. Stojí přímo uprostřed Hongkongu. Zachovala se z viktoriánský doby.“

„Kdy se podává snídaně?“

„Asi tě zklamu. K jídlu bejvá studená polívka s chlebem a nosí ji jednou denně.“

Matt ztišil hlas a zašeptal: „Doufám, že tu tak dlouho nezůstaneme.“ Nic víc se říct neodvážil, ale Scarlett i tak ucítila záchvěv naděje. „Víš, byl jsem u tebe doma v Dulwichi,“ změnil téma hovoru.

„Tos byl ty, v tom autě? Došlo tam k nehodě…“

„Nebyla to nehoda.“

„Věděla jsem, že to musíš bejt ty," prohlásila Scarlett. „Naplánovali si to fakt pečlivě, co? Použít mě, aby tě sem vylákali. Je s tebou ještě někdo další?"

Matt krátce přikývl a Scarlett pochopila. Musejí si dávat pozor na to, co řeknou. Dívala se na něj, jako by ho viděla poprvé v životě a současně naposledy. „Nemůžu uvěřit, že tu seš. Nemůžu uvěřit, že s tebou doopravdy mluvím. Víš, zdálo se mi o tobě."

„Nedělej si s tím starosti," uklidnil ji Matt. „Všem se nám zdá o ostatních. Tak to funguje."

„Spoustě věcí nerozumím."

„Přihlas se do klubu."

„Vypadá to, že v něm už jsem." Zhluboka se nadechla. „Nevím, kde mám začít, ale asi bude nejlepší, když začnu od kostela svatý Meredith…"

Stručně a přehledně mu všechno vylíčila, a zatímco mluvila, Matt věděl, že ji bude mít rád. Měla toho tolik za sebou a její příběh mu svým způsobem připomínal vlastní zážitky v Lesser Mallingu, to, jak se dostala do víru událostí, kterým vůbec nerozuměla. A přesto situaci zvládla. Drželi ji v téhle místnosti tři dny, ale nezbláznila se. Byla připravená bojovat.

Domluvila a Mattovi na okamžik připadalo, že se budova zachvěla, jako by zdmi otřásla nárazová vlna. Scarlett vyděšeně zvedla hlavu. Tak trochu věděla, co se děje, a dokonce něco podobného čekala.

„Co…?" začal Matt.

„To nic není." Vyhrkla to tak chvatně, že pochopil, že o tom nechce mluvit, dokonce ani nechce přemýšlet o tom, co se venku děje. „Vyprávěj mi o sobě," pokračovala rychle. „Vyprávěj mi, jak ses sem dostal. Byl jsi v chrámu? Čekají tam na tebe. Mysleli si, že projdeš některýma z těch dveří."

„Tušil jsem to…"

Vylíčil jí svůj příběh, nebo spíš jeho část. Začal totiž v Peru. Kdyby jí ho měl vyprávět od začátku, trvalo by to moc dlouho, a on se stále bál, že je někdo poslouchá. Z Nazky přes Londýn do Macaa… Byla to dlouhá cesta a teprve teď oba pochopili, jak těsně se celou dobu míjeli.

Nakonec jí Matt vysvětlil, jak našel cestu do Wisdom Court. Tohle byla nejtěžší část vyprávění. Viděl zemřít jejího otce a byl za to přinejmenším částečně zodpovědný. Jak jí tu zprávu proboha sdělí?

Ale Scarlett už leccos pochopila. „Ten svetr, co máš na sobě…," přerušila ho, protože se jí náhle rozsvítilo. „Je jeho."

„Jo," přiznal Matt.

„Kde je teď?" Matt neodpověděl, a tak pokračovala: „Zabili ho, viď?"

Matt nešťastně přikývl. Nechtěl vzpomínat na to, co viděl v těch posledních okamžicích, než ho z Wisdom Court odvlekli.

Scarlettin výraz se nezměnil, ale najednou se jí v očích objevily slzy. „Byla to jeho vina," zamumlala. „Myslel si, že s těma lidma – se Starýma – může uzavřít dohodu, ale nebýt jeho, nedostali by mě." Odmlčela se. „Nevím, Matte, ale podle mě to je jejich způsob práce. Donutí obyčejný lidi, aby kvůli nim dělali hnusný věci. Využili ho. Opravdu si myslel, že mi pomůže. A pak zradil i tebe."

Budova se opět zachvěla. Nebylo to tak silné jako poprvé, ale oba to cítili.

„Asi víš, že Hongkong umírá," pokračovala Scarlett. „Řekl mi to předseda. Dělají to schválně. Chtějí, aby se z něho stala nekropole. Město mrtvých."

„V noci jsem něco z toho viděl," přiznal Matt. „Bylo to strašný."

„Neříkej mi to. Žila jsem v tom. Nechápu, že mi nedošlo, co se děje." Nešťastně si vzdychla. „Co s náma bude, Matte? Zabijou nás?"

„Nechtějí nás zabít," uklidnil ji Matt. „Je to složitý. Ale naše smrt jim v ničem nepomůže."

„Tak co s náma udělají?"

„Myslí si, že nás porazili, ale spletli se. Ostatní Strážci brány jsou pořád na svobodě. A ty a já…"

„Co my dva?"

„Dali nás k sobě, protože jsou opojený vítězstvím. Ale udělali chybu, protože…" Větu nedokončil.

Odněkud z budovy se ozval hlasitý výbuch. „Co…?" vyhrkla Scarlett. Pak zhaslo světlo.

STUPEŇ PĚT

Lochan využil bouře jako zástěrky a blížil se k věznici ulicemi, které se rychle vyprázdnily, když se počasí zhoršilo. Na přípravu útoku dostal pouze jeden den, přesto se mu podařilo shromáždit malou armádu. Měl s sebou stovku dobře vyzbrojených mužů. Triády pašovaly zbraně v Asii už mnoho let a dodávaly je všem od teroristů po žoldáky. Lochan si jednoduše vzal, co potřeboval. Měl velký výběr.

Jet a Sing zatím mířili do chrámu Tchaj-šan. Oba měli hodnost 426 neboli Rudý kůl a veleli bojové jednotce o síle padesáti mužů. Obě operace měly začít ve stejný okamžik. Z Hongkongu existovala pouze jediná možnost úniku – dveře s pěticípou hvězdou. Museli vyčistit cestu.

Lochan věděl, kam Matta odvezli, protože ho sledoval. Tuhle věc Matt nemohl Scarlett říct. Podařilo se mu předsedu oklamat. Pro jednou tahal za nitky on.

Matt se s Lochanem spojil včera v noci prostřednictvím firmy Kung Tao. Šéf triády už věděl, co se stalo. Richard a Jamie byli s ním. Podařilo se jim doplavat ke břehu a dostat se do Kowloonu. Když zazvonil telefon, stáli právě vedle něho a dělali si o Matta starosti.

„Musíme najít Scarlett," řekl Matt. „A existuje pouze jedinej způsob. Vydám se Starým do rukou."

„Jak to uděláš?"

„Paul Adams – Scarlettin táta – jim zavolá a řekne jim, že jsem ve Wisdom Court. Nebudou mít podezření. Vědí, že chce Scarlett zpátky, a budou si myslet, že se jim pořád snaží pomoct."

„A pak?"

„Pošlete do Wisdom Court svý lidi a až mě odtud povezou pryč, sledujte nás."

„Jak víš, že tě odvezou za Scarlett?"

„Nevím… Úplně jistě ne. Ale myslím si to. Vím, jak ty lidi uvažujou. Budou se chtít pochlubit, ukázat, že nás porazili. Když nás dají k sobě, víc si to užijou. Kromě toho, nic jinýho mě nenapadá, takže to prostě budeme muset risknout.“

Richard si vzal sluchátko. Slyšel, co Matt navrhuje. „To nesmíš udělat,“ naléhal. „Je to moc nebezpečný. Prosím, Matte, co když se to zvrtne?“

„Nevíme, kde je, Richarde. Jinak ji najít nedokážeme.“

„A co Paul Adams? Dobře víš, že když ho přestanou potřebovat, zabijou ho.“

„Počítá s tím. Ví, co způsobil. A udělá cokoli, aby dostal Scarlett na svobodu.“

Všechno proběhlo tak, jak Matt doufal. Těsně po sedmé se k Wisdom Court přiřítilo šest policejních vozů. Lochan – s Richardem a Jamiem po boku – sledoval, jak policie vbíhá dovnitř. Viděli přijet a odjet předsedu a po chvíli Matta, jak ho napůl v bezvědomí vlečou ven. Jamie se v tu chvíli instinktivně rozběhl dopředu, protože mu chtěl pomoct, ale Richard ho naštěstí v posledním okamžiku zadržel. Takhle to Matt naplánoval. Buď všechno, nebo nic.

Když Matta vezli městem, Lochanovi muži ho ani na okamžik nespustili z očí. Viděli, jak mizí ve věznici nedaleko Hollywood Road, takže teď věděli, kde ho vězní. Doufali, že tam bude i Scarlett. Zatímco bouře sílila, Lochanova armáda věznici neprodyšně obklíčila.

Bouře.

Lochan začínal mít dojem, že se vymyká kontrole. Za celá ta léta, co žil v Hongkongu, nic podobného nezažil. Když stál, cítil, jak mu podráží nohy. Obličej mu bičoval prach a suché listí. Jak spěchali ulicemi, slyšel hlasité kvílení větru. Kdyby se bouřka ještě zhoršila, byl by pobyt venku nebezpečný. Na druhou stranu, byl nebezpečný tak či tak. Kdyby vichřice zničila město, jen by dokončila to, co už začali Staří.

Zahřmění. Déšť byl tak prudký, že se odrážel od zaparkovaných aut a vytvářel miniaturní řeky, které se řítily po stranách ulice. Lochan byl během několika vteřin promočený na kůži. Richard stál vedle něho. „Co se to sakra děje?“ zamumlal.

„Musíme začít jednat," řekl Lochan.

Věznice Victoria byla obrovská budova se zamřížovanými okny a velkými, masivními dveřmi – jedinou cestou dovnitř. Venku stálo šest ozbrojených strážných v uniformě; obličej jim částečně zakrývala kapuce. Lochan, Richard a Jamie je pozorovali z podloubí obchodu se starožitnostmi na protější straně ulice. Lochan měl jednoduchý plán. Na nic složitějšího nebyl čas. Věděl, že se musejí co nejrychleji dostat dovnitř. Jakmile se o nich nepřítel dozví, začne se bránit.

Dal znamení.

Raketomet ukrytý v dodávce vypálil na dveře věznice střelu ráže 40 mm a ozval se výbuch – tentýž, který zaslechl Matt. Stará věznice nedokázala podobnému útoku odolat. Dveře se v plamenech rozlétly a polovina strážných okamžitě zemřela. Zbytek zlikvidovali dávkou ze samopalu členové triády, kteří se dali ihned do pohybu, vybíhali z postranních uliček a zvedali se zpoza zaparkovaných aut. Opodál v ulici dva Lochanovi muži, maskovaní jako stavební dělníci, odpojili hlavní přívod elektřiny, čímž věznici izolovali a zkratovali alarmy.

„Jdeme!" vykřikl Lochan. Richard ani Jamie neměli zbraň, ale stejně jako on proklouzli zničenými dveřmi.

A ocitli se ve věznici. Lochanovi lidé se rozběhli do vyšších pater, vyráželi dveře a kontrolovali cely. Všechny byly prázdné. Někteří měli pistole a granáty, jiní meče a hole s řetězy. V budově panovala naprostá tma, protože nefungovala elektřina, ale svítili si baterkami, které si připevnili na rameno. Lochan jim dal jasné rozkazy. Zabijte každého, kdo se vám připlete do cesty. Najděte Matta a Scarlett. Máme jen několik minut a pak musíme pryč.

Ve vyšších poschodích objevili další strážné. Ačkoli v budově byli pouze dva vězni, předseda nic neriskoval. Teď zahájili střelbu na útočníky. Lochan spatřil záblesky kulek a slyšel, že někteří jeho muži křičí bolestí. Pár se jich zhroutilo na zem. Pak někdo hodil granát. Ozval se další výbuch a jeden strážný se vymrštil dopředu, jako by skákal do plaveckého bazénu, a zmizel dole ve tmě.

Lochan zamířil s další skupinkou bojovníků do suterénu, čtyři patra dolů. Richard a Jamie mu byli celou dobu v patách. Teprve teď Richard pochopil, jak je jejich úkol beznadějný. Ve věznici bylo

přinejmenším dvě stě cel. Copak budou muset otevřít opravdu všechny? Došli do chodby, kterou v pravidelných rozestupech lemovaly další ocelové dveře. Vtom se proti nim rozběhl strážný a namířil na ně zbraň.

„Odhoďte ji!“ řekl Jamie. „Položte ji na podlahu.“

Strážný ho poslechl. Vzápětí se objevil druhý. Ten takové štěstí neměl. Lochan ho okamžitě zastřelil. Byli ve věznici necelé tři minuty, ale věděli, že posily už jsou na cestě. Nahoře se ozvala další exploze, výkřik a řinčení kulek narážejících na kov.

Před sebou spatřili třicaterý dveře. Nemělo smysl hledat zástrčky a klíče. Lochan vyštěkl rozkaz a muži je jedny za druhými otevírali pomocí hrudek plastické trhaviny. Jakmile vyletěly ze zárubní, Richard s Jamiem postupovali vpřed. Chodba páchla výbušninami a ve vzduchu se vznášel kouř a prach. Ale všechny cely byly prázdné. Kolik mají ještě času?

„Jsou na konci,“ řekl náhle Jamie. „Poslední dveře vlevo.“

Lochan se na něj překvapeně podíval, ale Richard přikývl a zaplavila ho hluboká úleva. Jamiemu se nějak podařilo s věžni spojit… Telepaticky. Lochan něco vykřikl a jeho muži se rozběhli ke dveřím, které označil. Poslední výbuch. Dveře se rozlétly. Do chodby se vypotácely dvě postavy; kašlaly a pokrýval je prach. Matt a Scarlett.

„Matte!“ Richard se vrhl k příteli a objal ho. Včera v noci, když vylezl z vody na břeh, měl strach, že ho už nikdy neuvidí. „Není ti nic?“

Matt zavrtěl hlavou. „Tohle je Scarlett.“

„Moc rád tě poznávám.“ Richard nevěděl, co jiného říct. Chvilku si dívku s kratičkými vlasy prohlížel. Vypadala vyčerpaně.

Jamie mlčel, ale přistoupil k ní, takže všichni tři Strážci brány stáli vedle sebe.

„Musíme do chrámu Tchaj-šan,“ řekl Matt.

Na Lochana to udělalo dojem. Tomu chlapci bylo teprve patnáct, ale automaticky se ujal vedení. Jako by ho zážitky posledních čtyřiadvaceti hodin nepoznamenaly. Jenže musel řešit stávající situaci. Lochan rychle vytáhl mobilní telefon, stiskl tlačítko a prohodil několik slov. Vyslechl odpověď a otočil se k Mattovi.

„Chrám je bezpečný,“ oznámil. „Máme ovšem další problém a možná vážnější. Venku zuří vichřice. Mí lidé dokonce tvrdí, že je to něco horšího…“

Ale všichni o tom už věděli. Přestože se ve věznici střílelo a kolem se ozývaly výbuchy, slyšeli hlasité kvílení větru. Celá budova se otřásala. Na Hongkong plnou silou zaútočil tajfun a začal ho ničit.

STUPEŇ ŠEST

V Cuzku, starobylém městě Inků v Peru, zapadalo slunce. Na náměstí hrála hudba a večerem se rozléhaly tóny Panovy flétny a dunění bubnů. Na úpatí hor se prodlužovaly stíny. Restaurace a kavárny se začínaly plnit lidmi.

Pedro věděl, že by tady neměli být. Takhle to Matt nenaplánoval. Přál si, aby si s ním mohl promluvit po telefonu, ale už čtyřicet osm hodin ho nikdo nebral. Nacházeli se na opačných stranách zeměkoule. Dělily je tisíce mil. Ale Pedro se chystal udělat krok, který je opět svede dohromady. Přemýšlel, jestli je to dobrý nápad.

Ne že by měl na vybranou.

Když se Pedro předchozí noc probudil, zjistil, že se nad ním sklání Scott. Bydleli spolu v kamenném domku ve Vilcabambě, městě ukrytém vysoko v Andách. Indiáni tam jeho a Matta přivedli, když prchali před Diegem Salamandou. Leželo na nádherném místě, na vrcholku hory nad mlžným pralesem, takže ho nikdo nemohl spatřit. Člověk se tam dostal pouze vrtulníkem a pak jednodenním pochodem z Cuzka. Samotné město bylo přístupné výhradně po kamenném schodišti, které dokázalo během vteřiny zmizet.

„Scotte…? Co se děje?“

Scott byl bledý jako smrt a v očích měl ustaraný výraz. Pedro ho ještě nikdy v podobném stavu neviděl. „Jamiemu hrozí nebezpečí,“ oznámil. „Musíme do Hongkongu.“

„To nejde…“

„Pedro, ty to nechápeš. Musíme hned odjet. Musím za Jamiem. Měl jsem sen.“

Svět snů. Všichni ho navštěvovali a všichni věděli, že jim dává znamení. Často se o tom bavili. Pedrovi došlo, že nemá smysl odporovat. Jestliže Scott dostal vzkaz, nemůže ho ignorovat, zejména pokud se týká jeho bratra. I přesto, že průchod dveřmi bude velice riskantní. Proto Matt a Jamie odletěli do Evropy a on se Scottem odjeli sem.

„Víš určitě, že…?“ začal.

Scott neměl náladu se dohadovat. „Hned ráno odjíždím,“ řekl. „Je jen na tobě, jestli pojedeš se mnou, nebo zůstaneš tady.“

Další den ráno opustili Vilcabambu. Jeden Inka je doprovodil na mýtinu, kde na ně čekal vrtulník, který je po dvouhodinovém letu vysadil na letišti v Cuzku. Scott byl celou dobu zamlklý a napjatý. Dosud Pedrovi nevysvětlil, co se mu zdálo. Často se choval odtažitě, ale teď jako by byl na míle daleko – jen mlčky zíral prázdným pohledem před sebe. Pedro se snažil nemyslet na to, do čeho se pouštějí. Jako jediný ze všech Strážců brány zatím kouzelnými dveřmi neprošel a představa, že se přenese přes půl zeměkoule, ho naplňovala hrůzou.

A teď se nacházeli v Cuzku. Byl nádherný večer a kolem pestrobarevných stánků před nimi se hemžily stovky turistů. Katedrálu brzy zavřou. Vycházeli z ní poslední návštěvníci, které okamžitě obklopily místní děti a žebraly o peníze a sladkosti. Po náměstí kodrcaly taxíky připomínající plechové hračky na klíček.

Pedro měl hlad, ale neodvážil se Scottovi navrhnout, aby se zastavili na jídlo. Věděl, jakou uslyší odpověď.

„To je on…“ Scott ukázal na obrovskou stavbu se zdobenými okny, na španělský kostel vybudovaný na posvátném místě, které tu bylo před mnoha sty lety. Chrám Coricancha. V něm se Scott s Jamiem ocitli, když poprvé dorazili do Peru. Uvnitř byly dveře, kterými do chrámu vstoupili z jeskyně v Nevadě.

Oba mlčeli. Když se Scott odhodlaně vydal přes náměstí, Pedro nesouhlasně potřásl hlavou, ale následoval ho.

STUPEŇ SEDM

Matt a Scarlett stáli ve vchodu do věznice a viděli, že nemohou odejít. V Hongkongu zuřila vichřice tak silná, jako by se ocitli v nějaké kapitole z Bible, kdy se vyplnila všechna dávná proroctví a konečně přišel Den posledního soudu.

Vzduchem létaly trosky domů a sutiny, jako by nic neváţily. Když se podívali rozbitými dveřmi ven, mihla se kolem nich neonová reklama, která vypadala jako obrovská hrací karta. Za ní následoval stůl, několik beden, sekačka na trávu, kus klavíru… Vichřice nějak vytáhla ty věci z obchodů a nesla je ulicí, jako by šlo o ceny v šílené televizní show. Matt dokonce viděl vzdušné víry. Ve spojení s deštěm se proměnily v tisíce šedivých jehliček, které se řítily ulicemi, bušily do aut, převracely je a válcovaly všechno, co jim stálo v cestě.

Zvedl hlavu a spatřil, jak se k sobě neuvěřitelnou rychlostí blíží dva mraky. Když do sebe narazily, ozvalo se ohlušující zahřmění. Oblohu proťal blesk tak jasný, až Matta rozbolely oči, udeřil do mrakodrapu asi půl míle odtud a rozčísl ho na dvě části. Nejvyšších sedm poschodí se naklonilo na stranu, a když se zřítilo, do vzduchu vyletěly úlomky skla, kusy kovu a přervané trubky a kabely. Matt neviděl, kde přistály ani kolik lidí zabily, ale uslyšel mohutnou explozi, jak dopadly na ulici. Zbytek budovy se navzdory dešti vzňal. Oranžové plameny olizovaly vodu padající z oblohy a dychtivě se snažily vyšplhat do vzduchu.

„Musíme počkat…“ Lochan stál vedle něho. Mattovi nemusel nic vysvětlovat. Pokud opustí věznici, vichřice je odnese pryč. Lochan musel ta slova zahulákat, aby ho Matt slyšel.

„Nemůžeme čekat!“ zakřičel Matt zpátky. „Tohle je naše jediná šance. Musíme okamžitě opustit Hongkong.“

Za jeho zády stála Scarlett s Richardem a Jamiem. Matt se otočil a podíval se na dívku – a v tu chvíli oba pochopili, co se děje. Neměli před sebou žádná tajemství. „To ty!“ zavolal. Vítr stále hlasitě kvílel.

Okno na protější straně ulice se náhle vytrhlo z rámu a sklo se vysypalo. „To je tvoje práce…“

„Ne!“ Scarlett zavrtěla hlavou a snažila se to popřít.

„Všichni máme zázračný schopnosti. Celá Pětice. A tohle je ta tvoje.“

Scarlett věděla, že má pravdu. Svým způsobem to celou dobu tušila.

Ve skutečnosti se nejmenovala Scarlett Adamsová. Bílý lotos věřil, že je reinkarnací Lin Muo, postavy z čínské mytologie, bohyně moře. A pokud byla kdysi bohyní, pak měla moc, která přesahovala všechno, co bylo v lidských silách. Předseda Temnoty udělal další chybu. Myslel si, že Scarlett umí počasí jen předpovídat. Ve skutečnosti ho dokázala ovládat.

Bylo to jasné odjakživa. Když byla ve škole v Dulwichi a chtěla jít še třídou na výlet, počasí se proti očekávání zlepšilo. Totéž se stalo v Hongkongu, když se potřebovala dostat na Peak. Navzdory meteorologické předpovědi přestalo pršet a na obloze se zničehonic objevilo slunce.

Stejnou schopnost využila dokonce i v bitvě před deseti tisíci lety. Jamie o tom Mattovi jednou vyprávěl. Když se objevil Pedro s posilami, rozpoutala se bouřka a začalo pršet tak silně, že je Staří vůbec neviděli.

To nebyla náhoda.

Způsobila to Scarlett.

Předseda tvrdil, že je nejslabším článkem Pětice. Mýlil se. Byla totiž tím nejsilnějším. „Zastav to!“ křikl Matt.

„Nemůžu!“ Scarlett zavrtěla hlavou. Přivolala draka. To jí bylo jasné. Ale v hloubi duše věděla, že po třech dnech ve věznici, po tom všem, čím prošla, ho nemá sílu poslat zpátky.

„Pak nás před tím můžeš aspoň ochránit.“

Scarlett se dívala na ulici, na prudký liják, na budovy, které se rozpadaly v trosky, na převracející se auta, kusy dřeva a plechu, které se řítily kolem. Skutečně to způsobila ona? Přivolala zkázu na celé město? Kolik lidí při tom zahyne? Ta představa ji vyděsila víc než všechno, co viděla. Opravdu je za to zodpovědná?

„Nedokážu to, Matte…“

„Dokážeš… Musíme se dostat k chrámu.“ Lochan rozuměl. „Není odsud daleko,“ zahulákal. „Povedu vas…“

„Scar… Jizvo…“ Matt se na ni prosebně podíval.

A možná to způsobil právě fakt, že ji oslovil jménem, které používala před deseti tisíci lety. Možná tohle zafungovalo jako spouštěcí mechanismus. Ale v tu chvíli se něco změnilo. Scarlett se zhluboka nadechla. Příliš dlouho byla obětí, jíž manipuloval předseda, Staří i triády. Nastal čas, aby předvedla, co se v ní skrývá. Je Strážcem brány. To ji sem přivedlo a zničehonic ji zaplavil obrovský hněv kvůli všemu, co ztratila: kamarády, domov – a dokonce i otce. A díky tomu hněvu si plně uvědomila svou moc. Věděla, co musí udělat.

„Pojďte za mnou,“ řekla.

Opustili věznici. Nejdřív Lochan, pak Scarlett a Matt a za nimi Richard s Jamiem. Vešli do deště, větru, ohlušujícího rámusu, jak příroda útočila vší sílou na město. Vichr je měl okamžitě uchvátit nebo srazit na zem a smýkat je ulicí. Ale jen se kolem nich neškodně točil. Všechno bičoval déšť, ale na ně nepršelo. Ocitli se v oku tajfunu, který je pohltil, aniž by se jich dotkl. Jako by se nacházeli ve skleněné kouli, jež je obklopovala ze všech stran a neprodyšně chránila. Skoro neviděli. Kolem panoval chaos. Ale dokud se budou držet pohromadě, nic jim nehrozí.

Lochan je vedl, ale umožnila to Scarlett. Vypadala jako v transu, ruce jí visely podél těla a zírala přímo před sebe. Matt šel těsně vedle ní, protože věděl, že jeho život závisí na její ochraně. Všude, kam se podíval, praskaly zdi, padaly budovy, tříštila se okna a pršely smrtelně nebezpečné úlomky skla. Neustále hřmělo a temnou oblohu protínal jeden blesk za druhým.

Nespěchali. Nemuseli. Ve vichřici byly ulice liduprázdné a oni v oku tajfunu neviditelní. Scarlett se teď chovala jistěji. Působila téměř klidně. Matt žasl nad její obrovskou energií. Cítil, jak z ní vyzařuje. Ta patnáctiletá dívka by dokázala zničit celý svět.

Za jejich zády se zřítila další budova, zhroutila se, jako by prostě ztratila vůli žít. Seshora pršely cihly a dopadaly na chodník, ale v bezpečné vzdálenosti od nich. Na konci ulice spatřili park. Vichřice většinu stromů vyrvala ze země a proměnila je v létající beranidla.

Těch pár, které jí zatím odolávaly, bylo tak ohnutých, že se větvemi dotýkaly země. V parku se tyčil chrám Tchaj-šan. Matta překvapilo, že dosud stojí, ale okolní zeď ho zřejmě ochránila před nejhoršími poryvy.

Lochan ukázal před sebe a Scarlett přikývla. Slov nebylo zapotřebí. Dokázali to. V běsnícím tajfunu prošli Hongkongem a přežili.

Teď se pohybovali rychleji, propletli se zdevastovaným parkem a vstoupili do chrámu.

STUPEŇ OSM

Předseda korporace Temnota sledoval konečnou zkázu nekropole. Byl ve své kanceláři v šedesátém šestém poschodí Hřebíku a cítil, jak se mrakodrap otřásá v poryvech prudkého vichru. Tu a tam se ozvalo skřípění a poté výbuch tříštícího se skla, jak další okno vyletělo z rámu. Světla už dávno zhasla. V kancelářích nefungovala elektřina. A byly prázdné. Všichni zaměstnanci chvatně opustili pracoviště a zoufale se prodírali po přeplněných schodištích do přízemí. Některým se možná podařilo dostat do suterénu, kde se teď k sobě vyděšeně choulili, ale předseda tušil, že mnohem víc jich zahynulo při evakuaci – zřítili se ze schodů nebo je ušlapal panikařící dav. On se k nim neměl v úmyslu připojit. Tady mu nic nehrozí. Hřebík přežije všechno. A z okna má úžasný výhled.

Jen ho mrzelo, že se jeho plány poněkud zvrtly. Město mělo zemřít. To byl cíl. Ale ne takhle. Tajfun možná nakonec víc lidí zachrání, než zabije, protože jeho běsnění mělo vedlejší účinky. Jedovaté plyny, které Staří vypustili nad město, se rozptýlily. Vichřice rozehnala smog. Až se utiší, lidé budou moct opět dýchat.

Nevěděl, co se stalo ve věznici Victoria. Všechny telefonické linky byly přerušené, a dokonce mu nefungoval ani mobil. Celá síť se musela zhroutit. Ale tahle zkáza nebyla náhodná. Určitě ji přivolala ta dívka. Uměla předpovídat počasí, takže musela

přinejmenším tušit, že se tajfun blíží. Zavřel k ní toho chlapce, aby ji psychicky zdeptal, aby jí dokázal, že nemá sebemenší naději na záchranu. Možná to nakonec byla chyba.

V ruce držel láhev koňaku. Tahle značka patřila k nejdražším na světě a předsedu vždycky pobavila představa, že v některých zemích umírají lidé, protože nemají vodu, zatímco on si může dovolit utratit pět tisíc dolarů za pití, které mu ani nechutná. Odumřela mu totiž většina chuťových pohárků. Všechno, co jedl nebo pil, bylo jakoby bez chutě. Nezáleželo na tom, jestli teď zemře. Jeho tělo už bylo stejně skoro mrtvé.

Ale on nezemře. I kdyby Matt a Scarlett uprchli, nemají kam jít. Chrám Tchaj-šan střeží jeho lidé. Ty děti se nedokážou dostat ke kouzelným dveřím. A tajfun se brzy utiší. Okamžitě začne pátrat v rozvalinách, obrátí každičkou cihlu a pak si to s nimi vyřídí.

Koutkem oka něco zaregistroval. Tečku v okně. Nejdřív si myslel, že je to pták, ale nebyl. Tečka se neustále zvětšovala a mířila k němu.

Byla to loď.

Ne velká loď, ale dřevěný *sampan*, jedna z čínských plachetnic, které kotvily v přístavu, aby si je turisté mohli vyfotografovat. Vítr přerval kotevní lano a zvedl ji do vzduchu. Předseda viděl, jak se blíží a je stále větší a větší. Ten pohled ho paralyzoval. Napadlo ho, že uteče. Možná by to stihl. Ale k čemu by to bylo? Jak by mohl uniknout osudu, který mu před mnoha lety předpověděl jasnovidec?

Zemře při nehodě, v níž sehraje roli loď.

Zemře teď.

Sampan letěl k Hřebíku jako papírová šipka, kterou na něj někdo schválně namířil. Roztříštil okno v šedesátém šestém patře a narazil do muže, který stál za ním. Současně dovnitř vtrhl vítr, uchvátil obsah kanceláře a vyhodil ho ven. Třepotání spisů a listin připomínalo bouřlivý potlesk. Potlučené tělo předsedy vyletělo s nimi, jednou se otočilo ve vzduchu a zřítilo se na chodník.

Krvavé skvrny na koberci. Láhev koňaku s vytékajícím obsahem. Střepy na podlaze. Nic jiného v kanceláři nezbylo.

STUPEŇ DEVĚT

Uvnitř chrámu Tchaj-šan skončil krvavý boj. Lochanovi muži odnesli všechna těla do vedlejší svatyně, ale jeho známky byly stále patrné: díry po kulkách ve zdech, sutiny a spálená místa po explozích granátu, kaluž krve před hlavním oltářem. Jeden z porcelánových bohů stál s napřáhnutými pažemi, ale tělo mu končilo u krku, který byl zubatý a dutý. Kolem se povalovaly střepy z rozbité hlavy. Další bůh přišel o ruku. Jako by se snažili zapojit do boje a nepřátelé je zmrzačili.

Jet a Sing byli sami a čekali na příchod Scarlett a ostatních. Neměli tušení, jak se jí podařilo projít Hongkongem – bylo teď nemožné opustit budovu – ale když vstoupila dovnitř, byli rádi, že ji vidí. Jet byl zraněný. Tiskl si na krk obvaz a tričko měl nasáklé krví. Sing dosud držel hůl s mečem, kterým zabil Audrey Čchengovou. Vypadalo to, že je v pořádku.

Nikdo z nich si nevšiml, že je ve svatyni neznámý muž, který se schovává pod oltářem. Šlo o jednoho z předsedových lidí. Zasáhly ho dvě kulky a krev před oltářem patřila jemu. Věděl, že mu nezbývá moc času. Kousíček od jeho natažené ruky ležela pistole.

Lochan se čínsky dožadoval hlášení od svých dvou pobočníků. Stručně mu sdělili, co chtěl vědět, a on to přeložil Mattovi a Richardovi.

„Čekalo tu mnoho lidí," řekl. „Zabili by vás, kdybyste se pokusili dostat ke dveřím. Ale všechny jsme zlikvidovali…"

„Takže odsud konečně vypadneme," prohodil Richard a otočil se k Mattovi. „Už je na čase."

Lochan přistoupil ke Scarlett a stiskl jí ruku. „Hodně štěstí," popřál jí. „Nikdy nezapomenu na cestu městem, kterou jsme spolu právě absolvovali."

„Ráda jsem vás poznala, Lochane," odpověděla Scarlett. „Díky, že jste mi pomohli." Trochu se uvolnila, ale Mart si všiml, že se stále soustřeďuje, aby udržela tajfun v bezpečné vzdálenosti. Nesměla ani

na okamžik vypnout. Zatímco byla v chrámu, vítr a déšť se stěn téměř nedotýkaly.

Dveře s pěticípou hvězdou byly přímo před nimi. Vypadaly tak malé a obyčejné, až skoro nemohli uvěřit, že se jimi dostanou pryč, ne ven z chrámu do bouřky, ale na úplně jiné místo na světě.

„Takže půjdeme, Matte?“ zeptal se Jamie.

Umírající muž konečně nahmatal pistoli. Ze svého místa za oltářem viděl jen dva chlapce a Číňana, který s nimi přišel. Dívka stála hned za nimi a další muž byl mimo jeho zorné pole. Pravděpodobně dokáže přinejmenším dva z nich zlikvidovat dřív, než oni zabijí jeho. Rozhodl se, že to udělá. Koneckonců, právě proto byl tady.

Který bude první?

Chlapec, jenž právě položil otázku – ten s dlouhými vlasy a americkým přízvukem – stál přímo před ním. Muž pomalu zamířil. Dlaň měl lepkavou od krve; krev pokrývala i celou zbraň. Ale přesně věděl, co dělá. Na těch pár kroků, které ho od chlapce dělily, nemohl minout.

Vtom se otevřely dveře s pěticípou hvězdou.

Do chrámu vešel Scott s Pedrem v patách. Jamiemu ohromením klesla čelist. Matt na ně překvapeně vytřeštil oči. To, co jim tak dlouho připadalo nemožné, se konečně stalo skutečností. Strážci brány se sešli. Všichni jsou tady, na jednom místě.

Scott. Jamie. Matt. Pedro. A Scarlett.

Pětice.

Ale Scott se nezastavil. Rozběhl se, vrhl se na bratra a odhodil ho stranou. Vzápětí se ozval výstřel.

Lochan bleskurychle zareagoval. V ruce se mu okamžitě objevila zbraň a pětkrát vypálil pod oltář. Muž, který se tam schovával, zemřel dřív, než stačil znovu stisknout spoušť.

Richard si všiml, že Jamie je v pořádku. Scott se nějak dozvěděl, co bratrovi hrozí, a dorazil včas, aby ho zachránil. Ale potom Matt vykřikl.

Jamieho výstřel minul, jenomže Scarlett stála přímo za ním. Kulka ji zasáhla do hlavy a zranění vypadalo vážně. Po krku jí crčela

krev. Scarlett se zapotácela, ale Richard ji chytil dřív, než se zhroutila na zem.

A když ztratila vědomí, celý svět explodoval.

Držela tajfun v bezpečné vzdálenosti příliš dlouho. Nyní, jako by poznal, co se stalo, celou svou silou zaútočil na chrám Tchaj-šan. Připadalo jim, že na ně dopadla bomba, ale zpomaleně. Zatímco tam stáli – pět Strážců brány s Richardem, Lochanem, Jetam a Singem – budova kolem nich se rozpadla. Střecha zmizela první, jako by ji strhla ruka obra. Zelené tašky se sesypaly na zem. Do chrámu vtrhl vítr. Jedna zeď se prohnula, pak se zhroutila a vyvalily se z ní obrovské kameny. Porcelánoví bohové celá staletí nespatřili denní světlo. Teď je zaplavilo, protože dovnitř vpadl venkovní svět.

„Dveře!“ vykřikl Mart.

Dosud stály, ale bylo zřejmé, že dlouho vzdorovat nevydrží. Jakmile se zbortí stěny, bude po všem. Dveře se rozpadnou. Možná už nyní bylo pozdě. Jamie a jeho bratr se otočili k odchodu. Pedro vypadal zmateně a stál jako přikovaný na místě. Matt ho chytil za rameno a obrátil čelem vzad. Richard se rozběhl dopředu; v náručí nesl Scarlett, bezvládnou a se zavřenýma očima. Lochan je následoval. Jedna padající taška ho zasáhla do paže, kterou si teď přidržoval zdravou rukou. Jeho pobočníci Jet a Sing zmizeli – zavalila je zeď.

Dveře byly určeny pro Strážce brány, ale každý z nich si s sebou mohl vzít společníka. Richard byl se Scarlett, Lochan s Mattem. Pořád ještě existovala šance, že z toho všichni vyváznou živí.

V tu chvíli se ozval další výbuch a ve stěně se zničehonic objevil obrovský otvor, kterým dovnitř dopadal déšť a denní světlo. Celý chrám se silně otřásal. Scott dorazil ke dveřím jako první a prudce je otevřel. Zbývající bohové za jeho zády se káceli a rozbíjeli o tvrdou podlahu na kusy. Pedro se rozběhl za ním a ostatní ho okamžitě následovali.

Proběhli dveřmi, právě když do chrámu udeřil poslední blesk a srovnal ho se zemí. Zbylé zdi zbortil vichr a rozmetal sutiny po okolí. Z chrámu nezbylo vůbec nic. Hongkongský park byl prázdný. A když se mraky konečně roztrhaly a mezi nimi pronikly první nesmělé sluneční paprsky, za ním ležel Hongkong v troskách.

STUPEŇ DESET

Nekropole přestala existovat.

Tajfun zničil většinu města. Více než polovina mrakodrapů se zřítila. Celé ulice byly pohřbeny pod hromadami pokroucených plechů a zdiva, jejichž odstraňování potrvá mnoho let. Sběrači pokladů už pilně pracovali; prohrabávali trosky a hledali cenné věci – někde vespod přece musejí ležet diamantové náhrdelníky a zlaté hodinky.

Lidé na celém světě se hned po probuzení dozvídali, že Hongkong postihla obrovská katastrofa. Čtyřiadvacetihodinové zpravodajské kanály vysílaly první záběry. Ve městě jsou tisíce mrtvých, ale obyvatelé, kteří přežili, mohou opět zhluboka dýchat. Rozptýlil se totiž jedovatý smog, který je tak dlouho dusil.

Daleko odtud, v ledovém paláci, který se stal jeho domovem, seděl král Starých a viděl, co se stalo. Věděl, že předseda nesplnil úkol, že Strážci brány utekli.

Ale na tom nezáleželo.

Pětice vstoupila do dveří, aniž se domluvili, kam půjdou, takže se každý z nich ocitne na jiném místě. Budou od sebe stejně daleko jako kdysi. Ještě hůř, dveře se rozpadly v okamžiku, kdy jimi prošli, a závěrečný výbuch jim připravil nepříjemné překvapení. Strážci brány se velice brzy dozvědí, jestli cestu vůbec přežili všichni.

Bude nesmírně dlouho trvat, než se opět vzájemně najdou.

To stačilo.

Král Starých vydal rozkaz, na který jeho následovníci čekali. Učinil rozhodnutí. Bylo na čase zahájit destrukci celého světa.

PATNÁCTILETÁ SCARLETT ADAMSOVÁ SE STANE PO SVÉM PODIVNÉM ZMIZENÍ – JEŽ ODMÍTÁ VYSVĚTLIT – STŘEDEM POZORNOSTI MÉDIÍ. ALE MATT FREEMAN V DALEKÉM PERU TUŠÍ PRAVDU. KONEČNĚ OBJEVÍ PÁTÉHO STRÁŽCE BRÁNY, POSLEDNÍHO Z PĚTICE, KTERÁ SE MUSÍ SPOLEČNĚ POSTAVIT TEMNÝM SILÁM STARÝCH.

Matt však není jediný, kdo Scarlett hledá. Síly zla jsou o krok napřed, vylákají dívku do Hongkongu a uvězní ji v umírajícím městě, kde je jedovatý i samotný vzduch a z něhož nelze uniknout.

Staří byli už jednou oklamáni a poraženi. Ale tentokrát mají plán. Tentokrát mají situaci pevně v rukou.

ANTHONY HOROWITZ je jedním z nejpopulárnějších současných spisovatelů literatury pro mládež. Náklady série Síla Pětice i příběhů Alexe Ridera dosahují astronomických čísel a znají je miliony čtenářů po celém světě. S Nekropolí je autor obzvlášť spokojený a považuje ji za krok novým směrem. Jednak jde o jeho první knihu, kde stojí v centru dění ženská postava. Rozvíjí také témata, která se objevila v Krkavčí bráně, a připravuje půdu pro závěrečnou část, do níž se spisovatel chystá v nejbližší době pustit. Horowitz se ženil v Hongkongu a kvůli této knize se do města vrátil na studijní pobyt. Všechno, co čtete, je inspirováno tím, co sám viděl.

Jeho nesmírně úspěšná série o Alexu Riderovi, která dosud zahrnuje knihy Stormbreaker, Akademie Point Blanc, Ostrov kostlivců, Orlí úder, Škorpion, Vesmírná archa a Hadí hlava, získala nespočet literárních cen. První díl Stormbreaker byl dokonce zfilmován.

K dalším jeho titulům patří fantasy série Síla Pětice, první tři knihy jsou: Krkavčí brána, Zlověstná hvězda a Temnota. Horowitz má úspěch i s horory, v češtině zatím vyšel první svazek povídek: Horory na dobrou noc.

Autor se kromě literatury pro mládež věnuje i televizním scénářům; píše například pro oblíbené seriály, jako jsou *Vraždy v Midsomeru*, *Poirot* a *Foylova válka*. Jeho manželkou je televizní producentka Jill Greenová a spolu se dvěma syny, Nicholasem a Cassianem, a pejskem žijí v severním Londýně.

Více o Anthonym Horowitzovi a jeho knihách najdete na:

www.anthonyhorowitz.com